

DR. CONSTANTIN COJOCARU

C R I M A

NUMITĂ PRIVATIZARE

București
2008

DR. CONSTANTIN COJOCARU

C R I M A
NUMITĂ PRIVATIZARE

București
2008

CUPRINS

ARTICOLE PUBLICATE ÎN CURSUL ANULUI 2005	7
CURSUL FIRESC AL ISTORIEI ROMÂNIEI?	9
TRANZIȚIA S-A ÎNCHEIAT. CARE TRANZIȚIE?	11
CELE DOUĂ ROMÂNII.....	13
SISTEMUL ECONOMIC MAFIOTIZAT	17
CU POPORUL CUM RĂMÂNE, MAJESTATE?.....	21
PARODIA LEULUI GREU	23
FMI-UL CA BAU-BAU	27
CAPITALISMUL POSTCOMUNIST ÎN VARIANTĂ ROMÂNEASCĂ.....	29
CAPITALISMUL BODYGUARDIZAT.....	33
ECONOMIA DUDUIE, SĂRĂCIA BÂNTUIE	35
IDEI PENTRU O POSIBILĂ TERAPIE A SĂRĂCIEI	39
CREȘTERE ECONOMICĂ GENERATOARE DE SĂRĂCIE	43
CREȘTEM EFICIENȚA ECONOMIEI PRIN DEPOPULAREA ȚĂRII ?	45
BNR VREA SĂ PUNĂ BOTNIȚĂ ECONOMIEI ROMÂNEȘTI.	47
RELAȚIA DINTRE MAREA CORUPȚIE ȘI AFACERILE DE LA HIDROELECTRICA	51
LEGEA REFORMEI PROPRIETĂȚILOR FURATE	53
ECONOMIA, CLASA POLITICĂ ȘI STATUL	55
DE CE NU SUNT BANI PENTRU SĂNĂTATE	57
(SUBMINAREA SĂNĂTĂȚII ROMÂNILOR)	57
CAUZELE ȘI REMEDIILE CORUPȚIEI POSTCOMUNISTE	59
DE CE NU SUNT BANI PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT	63
(SUBMINAREA EDUCAȚIEI ROMÂNILOR)	63
ARTICOLE PUBLICATE ÎN CURSUL ANULUI 2006	65
PRIVATIZAREA POSTDECEMRISTĂ – O CRIMĂ ABOMINABILĂ	67
CARE INVESTIȚII STRĂINE DIRECTE?	69
BANII ÎN CAPITALISMUL OLIGOPOLIST.....	73
INVESTIȚI, INVESTIȚI, INVESTIȚI!	75
CINE? CE?.....	75
CAPITALUL AUTOHTON? AZI ÎL VEDEM, ȘI NU E!	77
ECONOMIA, STATUL ȘI MAFIA	81

CE FACEM CU CEC-UL?	85
FUMIGENA CONTROLULUI AVERILOR.....	89
IMPOZITUL PROGRESIV PE AVERE.....	93
INGINERIA ÎMPRUMUTURILOR ÎN VALUTĂ.....	97
AVERI ILICITE, NEJUSTIFICABILE SI NELEGITIME (AVERI BASTARDE) .	101
CHEIA CREȘTERII PRODUCTIVITĂȚII.....	105
O POLITICĂ ECONOMICĂ FONDATĂ PE PROMPTITUDINE, COERENȚĂ ȘI CONSECVENȚĂ (I)	107
O POLITICĂ ECONOMICĂ FONDATĂ PE PROMPTITUDINE, COERENȚĂ ȘI CONSECVENȚĂ (II).....	109
“MOTOARELE” ȘI “LOCOMOTIVELE” CREȘTERII ECONOMICE	111
FONDUL PROPRIETATEA – HOȚIE ȘI/ SAU INCOMPETENȚĂ?	113
TVA: ECONOMIE ȘI POLITICĂ.....	115
AGRICULTURA – DE CE VIAGERIZARE ȘI NU CAPITALIZARE?.....	117
FALSE PROBLEME ȘI SOLUȚII BUGETARE	119
PROFITURI IMORALE.....	121
SALARII ȘI INFLAȚIE	123
SALARII ȘI INTEGRARE.....	125
PARABOLA FOTBALULUI ȘI A INFLAȚIEI	127
BOOM-UL IMOBILIAR.....	129
AFIRMAȚII CARE ÎNGHEAȚĂ APELE	131
NU, DOMNULE PREȘEDINTE!.....	133
FILOZOFIE ȘI TEHNICĂ FISCALĂ.....	135
PRAFUL DIN JURUL DEFICITULUI BUGETAR.....	137
EROARE SAU MANIPULARE	139
O, VARUJANE, CÂT DE DARNIC EȘTI!.....	143
PREȚURILE IMOBILELOR	145
PRAFUL DE PE TOBA ... BCR-ULUI	149
MAI NUANȚAT, DOMNULE CĂRTĂRESCU!.....	151
ECONOMIA DEMOCRATICĂ	153
SAPARD-UL ROMÂNESC	155
DECONSPIRAREA “REFORMEI” POSTDECEMBRISTE	157
VICECAMPIONI MONDIALI LA REFORME	159
MUNCĂ ȘI CAPITAL.....	163
CALIFICATIVE ÎNȘELĂTOARE	165
COSTUL UNIRII.....	169
DESPĂGUBIRI FĂRĂ DISCRIMINĂRI.....	173
INVITAȚIE LA DECENTȚĂ	177
CREȘTERE ECONOMICĂ MALIGNĂ.....	179

STATUL ȘI AFACERILE	181
CIUDĂȚENII BUGETARE.....	183
DECEBAL ANTE PORTAS	185
ECONOMIA CIOCOIASCĂ.....	187
PRIVATIZARE PRIN TRĂDARE	191
UE ȘI “PRIVATIZĂRILE” ROMÂNEȘTI.....	195
AJUTORUL UE.....	197
FANTEZII ȘI REALITĂȚI.....	199
JOS LABELLE DE PE CEC!.....	201
PRIVATIZAREA STATULUI ROMÂN	203
ARTICOLE PUBLICATE ÎN CURSUL ANULUI 2007	207
ÎNTEPRINZĂTORI ȘI ANTREPRENORI	209
INTERGAREA EUROPEANĂ: FOND ȘI FONDURI.....	211
PROFESIONIȘTII PRIVATIZĂRILOR DE SUCCES.....	213
TICĂLOȘIA NUMITA RAAPPS	215
TAXE ȘI INTERESE LA CURTEA UE	219
BLESTEMUL JAFULUI	221
CELE PESTE 10.000 DE LEGI	223
COALIȚIA TRANSPARTINICĂ	225
DUBLA FAȚĂ A BANILOR.....	227
“REDISTRIBUIREA BOGĂȚIILOR”	229
SALARIILE ROMÂNILOR ÎN 2007.....	231
FRAUDA ÎN SPAȚIUL CARPATO-DANUBIANO-PONTIC	235
CAPITAL DE CHILIPIR	237
PERFIDII POLITICIANISTE	239
DIAVOLI ȘI ARGINȚI.....	241
RANA NUMITĂ SIDEX.....	243
UN PRECEDENT PROMIȚĂTOR	245
DEMOCRATIZAREA OLIGARHILOR	247
SALARIILE ÎN ECONOMIA OLIGARHICĂ.....	249
CAZUL ARPECHIM	253
REAȚII ANTICAPITALISTE.....	256
INFLAȚIA CA INGINERIE FINANCIARĂ	259
PROBLEMA PENSILOR LA ROMÂNI	261
DIN NOU DESPRE PENSII.....	263
BRANDUL DE ȚARĂ	265
UN ÎNVĂȚĂMÂNT RELEVANT	267

ARTICOLE PUBLICATE ÎN CURSUL ANULUI 2005

CURSUL FIRESC AL ISTORIEI ROMÂNIEI?

De un deceniu și jumătate, o numeroasă tagmă de așa-ziși ziariști, comentatori, analiști etc., beneficiind de ample spații oferite de multe ziare, posturi de radio și televiziune, depun eforturi susținute pentru a minți poporul român, pentru a-l împiedica să cunoască adevăratul conținut al așa-zisei “reformă” la care a fost supusă economia românească după 1989. Pentru acești ziariști, nenorocirile care s-au abătut asupra cetățenilor României nu se datoresc faptului că s-a aplicat o anti-reformă, o reformă antinațională, anticetățenească, ci faptului că reforma a fost întârziată, că nu s-a aplicat mai repede. Românii au fost sărăciți, ei au fost deposedați de averea pe care au acumulat-o până în 1989, salariile lor au fost reduse la jumătate față de 1989, pensiile la un sfert, dar toate acestea, spun acești domni ziariști, deoarece s-a întârziat reforma. Guvernanții sunt vinovați pentru că au întârziat reforma, nu pentru că au conceput și aplicat o reformă care a avut ca obiectiv fundamental, este adevărat, ascuns, tomai îmbogățirea guvernanților, prin sărăcirea mării majorități a cetățenilor, prin deposedarea acestora atât de capitalurile acumulate până în 1989(vezi așa – zisa privatizare), cât și de o bună parte a veniturilor realizate după 1989, prin reducerea brutală a salariilor și pensiilor, ca și prin manipularea piețelor financiare(SAFI, FNI, falimentarea băncilor).

Pentru acești domni ziariști, este absolut normal ca, astăzi, după 15 ani de la ieșirea din comunism, milioane de români să fie sclavii Europei, să efectueze muncile cele mai grele și înjositoare, contra celor mai scăzute salarii. Citeam recent că “în nici una dintre ipotezele dezvoltării românești de după 1989 acest moment al migrației spre Vest nu ar fi putut fi evitat” și, mai departe, că “prezența masivă a unor români în Spania, de pildă, face parte din însuși cursul firesc al istoriei noastre(s.n.)” .

După ce ne asigură că chiar “dacă ar fi fost aplicate politici geniale pe parcursul ultimilor cincisprezece ani”, “Spania tot s-ar fi umplut pe mai departe de români”, domnul ziarist ticăloșit ne invită să mulțumim guvernanților postdecembriști ai României că n-au făcut “o reformă adevărată”, fiindcă dacă acești guvernanți făceau “reforma adevărată”, “am fi trecut printr-o perioadă de șomaj și mai mare”, “am fi devenit ținte încă mai expuse bombelor puse în trenuri, metrouri sau magazine” .

Citești și te crucești.

În 1990, România a avut la dispoziție o “ipoteză de dezvoltare” economică, adică o „variantă” de reformă economică, care ar fi făcut ca, astăzi, în anul 2005, salariul unui căpșunar din România să nu fie egal cu un sfert din cel pe care același căpșunar îl poate câștiga în Spania și de două ori mai mic decât cel câștigat de spaniol în propria lui țară. Această „ipoteză de dezvoltare” a existat cu adevărat, ea avea ca obiectiv crearea în România a unei economii democratice, performante, opusă economiei oligarhice, ineficiente și parazitare, pentru care au optat guvernanții postdecembriști. Impunerea „ipotezei” economiei oligarhice este cauza reală și profundă a dezastrului economic, social și moral al României postcomuniste, nu „cursul firesc al istoriei noastre”.

În 1989, salariul mediu al românilor, ca putere de cumpărare, era egal cu 230 de euro de astăzi. Cam tot atât cât era și al cehilor. Astăzi, salariul mediu al românilor a scăzut la 100 de euro, în timp ce al cehilor, ca și al spaniolilor, depășește cu mult 700 de euro. Este firesc ca cehii să nu pribegescă prin Europa, ci să lucreze la ei acasă, unde câștigă la fel de bine ca și spaniolii la ei acasă. Acest firesc își găsește explicația în faptul că, după 1989, cehii au aplicat „ipoteza de dezvoltare” economică pe care guvernanții români au respins-o.

Dacă în perioada 1989-2003, salariul românilor ar fi crescut într-un ritm, normal, de 7-8% pe an, astăzi salariile românilor ar fi fost aproape egale cu ale spaniolilor. Creșterea de 7-8% pe an nu este extraterestră: au fost țări, în care, în perioada de după 1990, salariile au cunoscut această creștere și au fost perioade din istorie în care această creștere a fost cunoscută și de români.

Dezastrul economiei românești, care a început în 1990 și continuă și astăzi, din acest dezastru făcând parte și lipsa de locuri de muncă, și salariile de mizerie ale românilor, ca și milioanele de români dezrădăcinați, care și-au părăsit casele, familiile și comunitățile, în căutarea hranei cea de toate zilele, nu face parte din “cursul firesc” al istoriei noastre.

Firesc ar fi fost ca, începând cu 1990, economia și societatea românească să apuce pe un curs ascendent, nu să coboare la nivelul anului 1905.

Guvernanții postdecembriști ai României au instaurat nefirescul, adică degradarea vieții economice și sociale, în care se înscrie și “oportunitatea” oferită românilor de a nu găsi de lucru în propria țară, de a căuta hrană în Spania, în Israel, în Italia, etc., de a fi umiliți și batjocoriți, “oportunitatea” de a fi prezenți acolo unde explodează bombele, de a fi mutilați și măcelăriți în confruntări care le sunt complet străine.

Ultima Oră, 28.06.2005

TRANZIȚIA S-A ÎNCHEIAT. CARE TRANZIȚIE?

În discursul susținut cu ocazia investirii guvernului său, la data de 28.12.2004, domnul Călin Popescu Tăriceanu ne-a adus la cunoștință că, în România, „tranziția s-a încheiat”, prin referiri ulterioare, în cadrul aceluiași discurs, lăsându-ne să înțelegem că, în România, la începutul anului 2005, funcționează o economie capitalistă. Oare așa să fie ?

În esență, capitalismul se deosebește de comunism prin forma de proprietate asupra capitalului.

Economia capitalistă este economia în care capitalul real, adică avuția productivă - uzine, fabrici, unelte, echipamente, construcții, terenuri etc.,- a societăți se află în proprietatea privată a cetățenilor. La fel și capitalul bănesc și cel financiar, care nu sunt altceva decât „oglinzi” ale capitalului real. La polul opus, economia comunistă este aceea în care cetățenilor le este interzis dreptul de a avea capital în proprietate privată. În comunism, capitalul se află, formal, în proprietatea comună a tuturor cetățenilor. În realitate, drepturile de proprietate asupra capitalului sunt exercitate de către clica aflată la conducerea partidului și statului comunist

Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că „tranziția” de la comunism la capitalism costă în înlocuirea proprietății comune asupra capitalului cu proprietatea privată asupra acestui capital. S-a terminat acest proces ?

Dacă acceptăm terminologia utilizată de către guvernarea postdecembriști, atunci „tranziția” s-a încheiat, dar nu în decembrie 2004, ci în august 1990, atunci când a fost adoptată Legea 15/1990. Prin legea respectivă, fostele întreprinderi de stat au fost „reorganizate” ca societăți comerciale și regii autonome, capitalul acestora fiind trecut din proprietatea comună a cetățenilor în proprietatea privată a statului român post decembrist.

Lăsând deoparte caciialmaua numită cuponiadă, prin care cetățenilor României li s-a recunoscut drepturile de proprietate asupra 2-3 procente din capitalul creat de ei până în 1989, de 15 ani, adică din 1990, asistăm la procesul de trecere a unui capital imens, de ordinul a sute de miliarde de euro, din proprietatea privată a statului în proprietatea privată a unui grup minuscul de cetățeni, format din guvernanți și camarila lor politică. Guvernarea postdecembriști numesc acest proces „privatizare”, deși avem de-a-face cu trecerea capitalului dintr-o

proprietate privată în altă proprietate privată. Este „privatizarea” proprietății private a statului. În spatele acestei vorbării mistificatoare, se află procesul real de jefuire a capitalului național, de trecere a capitalului din proprietatea comună a cetățenilor în proprietatea privată a guvernanților, prin care, în România, s-a format o economie oligarhică, neproductivă și parazitată.

Declarând că s-a încheiat tranziția, domnul Tăriceanu a vrut să ne spună, ca și predecesorii săi, Radu Vasile, în 1999, și Adrian Năstase, prin 2003, că nu mai este nimic de jefuit, de furat. Au mințit și Radu Vasile și Adrian Năstase. Au mințit ca să stăm noi liniștiți, iar guvernanții să continue „tranziția”, adică jaful. Nu știm, încă, dacă domnul Tăriceanu a mințit, sau, pur și simplu, a vorbit în necunoștință de cauză. Vom vedea.

În prezent, la jumătatea anului 2005, în proprietatea statului român se află, încă, un capital imens, de ordinul zecilor de miliarde de euro, care, mai devreme, sau mai târziu, va intra în proprietate privată. Statul român are participații importante în societăți comerciale, regii și companii naționale, iar prin Constituția adoptată în 2003, s-a „dat liber” la scoaterea la vânzare a unor importante bogății – zăcămintele subsolului – aur, uraniu, cărbuni, gaze, etc. – ape - inclusiv Delta Dunării – bunuri care pot fi trecute, oricând, din proprietatea publică a statului român în proprietatea privată a aceluiași stat, iar de acolo în proprietatea guvernanților, sau a camarilei acestora. Este, încă, mult de furat, deci „tranziția”, adică procesul de jefuire a capitalului românesc este departe de a se fi încheiat.

Noi ne așteptam ca noul nostru prim-ministru să ne anunțe nu că tranziția s-a încheiat, ci că tranziția si-a schimbat conținutul, că se oprește jaful, adică „tranziția” la economia și societatea oligarhică și se începe tranziția la economia și societatea democratică.

Ultima Oră, 05.07.2005

CELE DOUĂ ROMÂNII

În panteonul minciunilor create de politicienii postdecembriști pentru manipularea cetățenilor țării a intrat și imaginea existenței a două Români: una care, în alegerile din anul 2004, a votat cu alianța liberalo-democrată și cealaltă care a votat cu uniunea socialo-democrato-umanistă.

Domnii politicieni vor să ne bage în cap ideea că România actuală este formată din două părți aproximativ egale, ca număr, dar complet opuse, din punct de vedere politic: o primă jumătate este liberală și progresistă, este formată, în principal, din orașeni, tineri, culți și bine informați, români cărora le place să muncească și să fie întreprinzători, să trăiască în libertate și prosperitate, votând, în consecință, pentru alianța liberalo-democrată; cealaltă jumătate este etatistă și retrogradă, este formată, în principal, din locuitorii satelor, mai puțin tineri, analfabeți și prost informați, români cărora nu le place să muncească și să fie întreprinzători, care nu doresc să fie liberi și prosperi, ci vor să trăiască din pomeni oferite de statul tătuc, votând, din acest motiv, pentru uniunea socialo-democrato-umanistă.

Imaginea de mai sus este construită cu ajutorul mai multor falsuri.

Primul fals constă în aceea că românii de la sate ar fi analfabeți, în timp ce locuitorii orașelor ar fi superșcoliți, ceea ce nu este de loc adevărat. În România actuală, după 15 ani de „reformă”, la care și-au adus contribuția atât politicienii din alianța liberalo-democrată, cât și cei din uniunea socialo-democrato-umanistă, procentul de analfabeți a ajuns să fie la fel de mare la oraș, ca și la sat, fiind în continuare și susținută creștere, în ambele medii.

Al doilea fals constă în aceea că locuitorii orașelor ar beneficia de o mai bună informație politică decât aceea de care se bucură locuitorii satelor. Ceea ce, iarăși, nu este de loc adevărat. În prezent, ca urmare a dezvoltării televiziunii prin cablu, un număr foarte mare de cetățenii din mediul rural au acces la aceiași informație politică de care se bucură și orașenii. Problema este că informația politică, aceea referitoare la construcția și funcționarea statului, la relațiile dintre stat și cetățeni, nu este una veridică, adevărată, ci una falsă, eronată, una fabricată de politicieni și mass-media aservite lor. Mass-media independente sunt atât de firave și au atât de puțin acces la cetățenii din mediul rural și din cel urban, încât nu-i influențează, semnificativ, în plan electoral, nici pe unii, nici pe alții.

Al treilea fals utilizat în construcția imaginii celor două Români constă în asocierea alianței politice PNL-PD cu conceptul de societate democratică, liberală și prosperă. Este un fals la fel de mare ca și cel care ar rezulta din asocierea conceptului de societate democratică, liberală și prosperă cu uniunea politică PSD-PUR. Așa-zisele programe de guvernare prezentate electoratului de cele două grupări politice în campania electorală din anul 2004 au fost aproape identice: înșălări de afirmații și promisiuni, care nu au nimic comun cu construirea societății democratice, liberale și prospere. În plus, tot aproape identice au fost și rezultatele obținute de societatea românească în perioada 1997-2004, când au participat la guvernare PNL și PD, cu cele obținute în perioada 2001-2004, când au participat la guvernare PSD și PUR. Și unii și ceilalți au aplicat aceiași „reformă”, aceiași politică economică și socială, prin care au „edificat”, în România, o economie oligarhică și o societate oligarhică, o societate în care marea majoritate a cetățenilor, care populează, în egală măsură și satele și orașele țării, trăiește în sărăcie și este lipsită de cele mai elementare drepturi și libertăți.

România este, într-adevăr, împărțită, polarizată. Există două Români, dar acestea nu sunt cele prezentate de către domnii politicieni. Nu avem o Românie liberalo-progresistă și o Românie etatisto-retrogradă. Avem o Românie foarte săracă și o Românie foarte bogată. Avem o Românie foarte săracă, formată din 6.000.000 de familii, adică 95% din populația țării, și avem o Românie foarte bogată, formată din 300.000 de familii, adică restul de 5% din familiile românești. Ar fi trebuit – și am fi putut – să avem și o a treia Românie, o Românie bogată, formată dintr-o clasă mijlocie, înstărită și prosperă, care să fi cuprins 90% din populația țării, lăsând câte 5% pentru fiecare din celelalte două Români, cea foarte săracă și cea foarte bogată. Din nefericire, România bogată ne-a fost refuzată de către guvernanții postdecembriști.

Cele 6.000.000 de familii nu au ajuns în starea de sărăcie pentru că nu vor să muncească, pentru că sunt lipsite de spirit întreprinzător, pentru că nu doresc să trăiască în libertate și prosperitate, ci pentru că au fost deposedate (prin Legea 15/1990 și legile așa-zisei privatizări) de capitalurile pe care le acumulasera până în 1989, ca și de o bună parte a capitalurilor și a veniturilor realizate după 1989 (SAFI, FNI, falimentarea băncilor, reducerea draconică a salariilor și pensiilor etc. După 1989, România foarte săracă, a celor mulți, a celor 6.000.000 de familii înșelate și jefuite, nu a avut, niciodată, posibilitatea să voteze pentru un partid propriu, care să-i apere interesele, drepturile și libertățile, care să creeze o economie democratică, generatoare de avuție și justiție, nu una oligarhică, generatoare de sărăcie și corupție. Mafia politică postdecembristă nu a permis construcția și dezvoltarea unui astfel de partid.

Neavând posibilitatea să voteze pentru un astfel de partid, România celor 6.000.000 de familii votează contra, încercând, astfel, să sancționeze, prin vot, haita de politicieni care s-a aflat ultima dată la guvernare, aducând, implacabil,

la putere, cealaltă haită. Nu România foarte bogată și nici România liberalo-progresistă i-a adus la putere, în 1996, pe cederişti, iar în 2004, pe aliații liberalo-democrați, ci România foarte săracă, tot aceea care i-a adus la putere și pe fesenişti, și pe pedeserişti, și pe pesedişti, în 1990, în 1992, în 2000.

Ultima Oră, 13.07.2005

SISTEMUL ECONOMIC MAFIOTIZAT

Într-un interviu acordat recent unui cotidian central, Președintele Traian Băsescu ne aduce la cunoștință faptul că, în România, avem un „sistem economic mafiotizat”, în care „interesele oamenilor politici se amestecă cu interesele oamenilor de afaceri”, în care „guvernele au emis acte normative pentru grupuri de tip mafiot”.

Cuvintele „mafie” și „mafiot” sunt repetate de multe ori pe parcursul interviului în cauză.

Conform dicționarului enciclopedic, cuvântul mafie desemnează o „asociație secretă de răufăcători”.

Domnul Băsescu nu este primul om politic, nici primul șef de stat postdecembrist care ne spune că, după 1989, România se bucură, pe lângă multe alte fericiri, și de prezența mafii și a mafioților.

După cunoștințele mele, domnul Băsescu este primul șef de stat care nu se mulțumește să recunoască existența mafii, a asociațiilor secrete de răufăcători, ci face descoperirea că, în România, a fost construit un „sistem economic mafiotizat”. Mai mult, asociația de răufăcători care formează actualul nostru sistem economic, nici nu este chiar așa de „secretă”, cel puțin pentru domnia sa. Domnul Președinte știe precis cine sunt membrii asociației de răufăcători, ai mafiei sistemului economic românesc: aceștia sunt oamenii politici și oamenii de afaceri, ale căror interese „se amestecă”, formând „acea structură de tip mafiot”, care „are control pe importante mijloace de mass-media și influențează populația”.

Constatând că, în România, corupția a pătruns „până la vârful sistemului politic”, domnul Băsescu ne face și precizarea că „guvernul, cel puțin în perioada 2000-2004 – dar nu este perioada exclusivă – nu a lucrat pentru 22 de milioane, ci a emis acte normative pentru grupuri de tip mafiot”.

Precizările făcute de șeful statului sunt cât se poate de adevărate, însă, nu și la fel de complete și de explicite. Mi se pare că cititorul are dreptul la câteva nuanțări și dezvoltări.

Nu numai „guvernul”, respectiv guvernele postdecembriste au „emis acte normative” pentru „grupurile de tip mafiot”, ci și, mai ales, parlamentele

României postdecembriste au emis „acte normative”, adică legi, în favoarea mafioșilor.

Mafioșii României postdecembriste nu și-au realizat obiectivul lor fundamental, acela de a se îmbogăți, prin încălcarea legii, ca infractori, ci, așa cum frumos exprima un fost prim-ministru, fost, actual și viitor guvernator al băncii naționale, furând „cu legea”, adică prin adoptarea și aplicarea de către parlamentele și guvernele mafiotizate ale țării a unor legi care au creat „sistemul economic mafiotizat” și au permis „amestecului” de politicieni și oameni de afaceri să-și însușească averi imense, prin jefuirea statului și a cetățenilor.

La originea actualului sistem economic românesc, cel mai bolnav din Europa, mafiotizat, cum îl numește domnul Băsescu, oligarhic, cum mi se pare mie că este mai corect să-l numim, al doilea termen incluzând și caracteristicile primului, își are originea în Legea nr. 15/1990. Prin această lege, o avuție imensă, estimată, conform standardelor internaționale, la peste 300 miliarde de euro, în banii actuali, avuție acumulată prin truda națiunii române într-o jumătate de secol, a fost trecută din proprietatea comună, a tuturor cetățenilor țării, în proprietatea privată a statului român postdecembrist, fără să se plătească vreo compensație celor 6 milioane de familii românești din ale căror venituri a fost acumulată această avuție. A fost cea mai mare naționalizare, cea mai mare deposedare a cetățenilor României în întreaga lor istorie. Incomparabil mai mare decât mult hulita naționalizare făcută de către comuniști. Ulterior, prin legile așa-zisei privatizări, această avuție a fost trecută în proprietatea privată a „amestecului” de politicieni și oameni de afaceri, mai precis a „asociației secrete de răufăcători” constituită din grupul de activiști și securiști care au preluat puterea în statul român prin lovitura de stat care a urmat revoltei populare anticomuniste din decembrie 1989.

Fără legea nr.15/1990 și fără legile așa-zisei privatizări, grupul mafiot al activiștilor și securiștilor nu ar fi supraviețuit și nu ar fi prosperat. Aceasta deoarece le-ar fi lipsit obiectul muncii – pentru ei munca fiind sinonimă cu hoția – adică avuția productivă acumulată de poporul român în perioada 1945-1989.

Dacă în 1990, primul parlament postdecembrist al României, în loc să adopte Legea nr. 15/1990, ar fi adoptat proiectul de lege privind împrumutarea cetățenilor României cu avuția productivă acumulată până în 1989, proiect de lege publicat în ziarul Adevărul din data de 14 august 1990, această avuție ar fi intrat în proprietatea privată a tuturor cetățenilor și, pentru marea ei majoritate, ar fi rămas acolo pe vecie. Românii nu-și vând agoniseala. Și, fără „acoperirea” armatei sovietice, sau de altă naționalitate, nici un parlament românesc nu ar mai fi adoptat vreo lege prin care să-i deposedeze pe români de capitalul intrat în proprietatea lor privată, pentru a-l pune la dispoziția mafiei, a grupului de răufăcători format din foștii activiști și securiști comuniști. Dacă în 1990, averea productivă a țării ar fi intrat în proprietatea privată a celor 6 milioane de familii

românești, atunci, cu siguranță, nici un membru al grupului de răufăcători nu ar mai fi intrat în Parlamentele și Guvernele României.

Neîndoielnic, grupul de răufăcători și-ar fi păstrat metehnele, și-ar fi continuat îndeletnicirile, încercările de a se îmbogăți furând de la stat, sau de la cetățeni. Puterea lor economică ar fi fost, însă, slabă. La fel ar fi fost și influența lor asupra economiei și a statului. Datorită existenței lor, am fi avut, oricum, parte și de corupție, așa cum au și alte state, alte națiuni, dar nu una „însălmântătoare”, cum este aceea cu care ne-a fericit mafia politico-afaceristă postdecembristă.

Este îmbucurător faptul că Președintele României a ajuns la concluzia, corectă, că țara se află în mlaștina unui sistem economic mafiotizat. Ar fi și mai îmbucurător să aflăm că Președintele a găsit o soluție prin care să construiască un sistem economic curățit de grupurile mafiotice. Eu, unul, sunt sigur că nu are nici o șansă să obțină vreun succes în această direcție atâta timp cât puterile statului – legislativă, executivă, judecătorească – sunt controlate complet de către politicienii care au creat actualul sistem economic, politic, social și moral al țării. Dacă Președintele dorește, cu adevărat, să ne scape de mafia politică postdecembristă, atunci el trebuie să folosească puterea pe care i-a dat-o poporul și să ne creeze șansa ca să aducem la conducerea puterilor statului politicieni noi, care nu au participat la mafiotizarea economiei și societății românești în ultimii 15 ani. Această șansă ne-o pot oferi numai alegerile...

Bursa, 18.07.2005

CU POPORUL CUM RĂMÂNE, MAJESTATE?

Recent, Majestatea Sa Regele Mihai I a adresat Senatului și Camerei Deputaților o scrisoare în care a salutat adoptarea Legii privind acordarea de despăgubiri pentru proprietățile confiscate Familiei Regale de către statul comunist.

În această scrisoare, Regele face următoarea declarație: “ Este un mesaj fără echivoc pentru viitorul prosper al României : nimeni, sub nici un motiv, nu poate fi deposedat de proprietate în mod samavolnic și fără compensație justă”.

O declarație care exprimă un adevăr absolut, corect și convingător.

Este cât se poate de corect ca Familia Regală, împreună cu toate familiile românești, să reintre în proprietatea bunurilor de care au fost deposedate, abuziv și samavolnic, de către statul comunist, sau să fie despăgubite pentru astfel de bunuri, dacă ele au intrat și au rămas în proprietatea publică a statului român, deci, în folosul tuturor cetățenilor

Nu mi se pare, deloc, la fel de corect ca actualii cetățeni ai României să plătească despăgubiri pentru bunurile preluate, în mod abuziv și samavolnic, de statul comunist, și, apoi, vândute, tot în mod abuziv și samavolnic, la prețuri de nimic, de către statul postdecembrist. Mi se pare corect ca aceste despăgubiri să fie suportate de către cei vinovați, adică de membrii Parlamentului și Guvernului României care au adoptat și aplicat legile prin care bunurile respective au fost vândute la prețuri de nimic, în cele mai multe cazuri, cumpărătorii, adică beneficiarii acestor bunuri fiind chiar guvernanții în cauză

Scrisoarea Regală ridică o problemă mult mai importantă decât situația bunurilor confiscate de către statul comunist. Majestatea Sa atrage atenția asupra faptului că nu putem asigura un viitor prosper pentru România decât dacă „nimeni, sub nici un motiv, nu este deposedat de proprietate, în mod samavolnic și fără compensație justă”.

De 15 ani, în toate ocaziile și în toate formele la care am avut acces, am atras atenția asupra faptului că România nu poate deveni prosperă atâta timp cât cele 6 milioane de familii românești nu vor fi despăgubite pentru bunurile productive de care au fost deposedate, în mod abuziv și samavolnic, de către statul român postdecembrist, prin Legea nr.15/1990 și legile așa-zisei privatizări

La data de 22 decembrie 1989, toate bunurile Familiei Regale și ale tuturor celorlalte familii românești deposedate de comuniști nu valorau nici 2 % din valoarea bunurilor productive (capital) acumulate în perioada 1945-1989 în proprietatea comună, a tuturor cetățenilor României. Acest capital, în valoare de peste 300 miliarde de euro, în prețuri actuale, fusese acumulat prin preluarea unei treimi din veniturile realizate de membrii celor 6 milioane de familii românești, timp de aproape o jumătate de secol, și investirea acestor venituri în miile de fabrici, uzine și combinate, echipate, în cea mai mare parte, la nivelul tehnicii mondiale de la data cumpărării și punerii în funcțiune.

Prin Legea nr. 15/1990, acest capital a fost trecut din proprietatea comună, a tuturor celor 6 milioane de familii românești, în proprietatea privată a statului român postdecembrist, în mod samavolnic, prin încălcarea prevederilor Constituției, în vigoare la acea dată. Ulterior, prin legile așa-zisei privatizări, capitalul a fost trecut în proprietatea privată a guvernanților și a camarilei. Această “trecere” s-a făcut prin “vânzare”, la prețuri de sute de ori mai mici decât plățiseră pentru ele cele 6 milioane de familii românești.

Statul comunist a deposedat câteva sute de mii de familii de bunuri în valoare de 7-8 miliarde de euro, în banii de astăzi, în timp ce statul român postdecembrist a deposedat 6 milioane de familii de bunuri în valoare de peste 300 miliarde de euro.

În conformitate cu prevederile legilor adoptate până în prezent, familiile deposedate de statul comunist au reintrat sau vor reîntra în proprietatea bunurilor care le-au aparținut, au fost sau vor fi despăgubite pentru bunurile de care au fost deposedate dar care, între timp, au fost distruse, sau vândute, între aceste familii fiind și Familia Regală.

Ce facem cu cele 6 milioane de familii care au fost deposedate de bunurile lor de către statul postdecembrist? Nu au și ele dreptul la despăgubiri? Legea nu trebuie să fie aceeași pentru toți, inclusiv pentru cei mulți, pentru popor? Cu poporul cum rămâne, Majestate?

Ultima Oră, 19.07.2005

PARODIA LEULUI GREU

Schimbările conținutului și formelor însemnelor monetare, cunoscute și sub numele de „reforme monetare”, sau „stabilizări monetare”, sunt făcute de autoritățile monetare naționale, de regulă, cu scop terapeutic, de curățire a sistemului monetar de unele anomalii apărute în sistem

De-a lungul istoriei, anomalia care a determinat cele mai multe reforme ale sistemelor monetare a fost hiperinflația, respectiv creșterea continuă și rapidă a prețurilor, care, la rândul ei, a cauzat emiterea de însemne monetare (bancnote și monete) cu valori astronomice, generatoare de dificultăți în efectuarea tranzacțiilor financiare.

De multe ori, reforma monetară, adică schimbarea banilor, a urmărit și alte scopuri, nu numai micșorarea valorii nominale a însemnelor monetare. Unele au urmărit, de exemplu, excluderea din circuitul economic național a unor sume mari de bani, însușite prin operațiuni ilegale, facilitate, la rândul lor, de dezordinile create pe piețe de către diferite grupuri de răufăcători, de structuri de tip mafiot.

Imediat după decembrie 1989, profesorul american de origine română, Anghel Rugină, a propus o schimbare a banilor, chiar dacă până la momentul în care domnia sa a făcut această propunere, prețurile nu o luaseră raznă, nu aveam, deci, inflație.

Propunerea domnului profesor Rugină, incluzând și limitarea sumelor de lei vechi care ar fi putut fi schimbați în lei noi, dar și limitarea la schimb a sumelor în valută deținute de cetățenii români, ar fi împiedicat introducerea în circuitul economic a unor importante sume de bani murdari, „acumulați” ilegal, la saltea, sau în conturi străine, de către securiștii și activiștii de rang superior ai regimului comunist. Dacă s-ar fi adoptat propunerea domnului Rugină, multe imperii financiare construite după 1989 cu acești bani murdari nu ar mai fi existat.

Actuala reformă monetară, trâmbițată de mai mulți ani și realizată, efectiv, începând cu data de 1 iulie a.c., nu are nici un fel de efect terapeutic asupra sistemului monetar. Efecte are, dar nu terapeutice, de curățire, și nu asupra sistemului monetar.

Această reformă se reduce, practic, la tăierea a patru zerouri de pe însemnele monetare: bancnota de un milion (1.000.000) lei se transformă într-una de o sută

(100) lei, bancnota de un cinci sute de mii (500.000) lei se transformă într-una de o cinci zeci (50) lei, ș.a.m.d. Automat, se schimbă, în mod corespunzător, și prețurile în întreaga economie. Nimic altceva. Nici o limitate, nici o exceptare, nici o curățire nimic.

De ce este necesară și ce foloase ne aduce ” reforma leului greu”?

Vorbind de aceste foloase, domnul Adrian Vasilescu, fost consilier al guvernatorului BNR, ne spune că „în raport cu dolarul sau cu euro, leul era singura monedă cu coada lungă, plină de zerouri” și că „acum îi stă mai bine cu patru zerouri tăiate”. În plus, spune domnul Vasilescu, scurtarea cozii leului mai aduce și alte 5 avantaje:

1. „O mai bună reglementare a circulației banilor”. Unde? Cum? Din câte știm noi, și leii vechi și leii noi circulă pe baza aceluiași norme.

2. „O ușurare a tranzacțiilor și decontărilor”. Ușurare pentru cine? Pentru cetățeni, nu. Pentru comercianți, nu. Pentru bancheri, nu. Dimpotrivă. Toată lumea întâmpină mari greutăți în manipularea concomitentă a banilor vechi și a celor noi, în reproiectarea programelor informatice de prelucrare a datelor, inclusiv a celor contabile.

3. „O reducere substanțială a cantității de monedă în circulație”. Aici o încurcă de tot domnul consilier la guvernatorului BNR. Cum măsurați, domnule consilier, „cantitatea de monedă în circulație”: în kilograme, sau în metri pătrați?

4. „O îmbunătățire a operațiilor financiare cu numerar și fără numerar”. Punctul 2 spus cu alte cuvinte.

5. „Întărirea puterii de cumpărare a banilor prin grăbirea procesului dezinflaționist”. De unde până unde? Faptul că salariul lui Ion nu mai este de 7 milioane de lei vechi, ci de 700 de lei noi, iar prețul pâinii nu mai este 6000 lei vechi, ci 60 de bani noi, face cumva ca Ion să poată cumpăra mai multe pâini cu 700 lei noi decât cumpăra cu cele 7 milioane de lei vechi? Evident, nu. Sau, brutarul, în loc să schimbe prețul din 6000 lei vechi în 60 de bani noi, îl schimbă în 50 bani noi? De frica leului nou, sau de dragul domnilor Isărescu și Vasilescu?

Ceva adevăr există în argumentația domnului consilier. Acest adevăr privește nu coada leului, ci tinicheaua agățată de coada Băncii Naționale a României, a conducerii acestei instituții. Este vorba de tinicheaua numită hiperinflația postdecembristă.

Între 1989-1996, în Cehia prețurile au crescut de 3 ori, în România ele au crescut de 136 de ori. Între 1989 și 2004, în Cehia prețurile au crescut de 4 ori, iar în România de peste 2500 de ori.

În perioada 1990-2004, România n-a fost afectată de război, de secete prelungite, de nici un fel de calamitate care să-i afecteze capacitățile de producție, să genereze o creștere a prețurilor de ordinul miilor de ori.

Economistul american Milton Friedman, laureat al premiului Nobel pentru economie, afirmă competent și categoric „inflația este pretutindeni și întotdeauna un fenomen monetar și poate fi determinată numai de o creștere mai rapidă a cantității de bani decât a producției”. Afirmatia este susținută de toți economiștii lumii care-și respectă numele și meseria, printre aceștia numărându-se și subsemnatul.

După 1989, în ciuda faptului că producția națională, exprimată în PIB, a scăzut rapid și continuu, BNR a crescut, tot rapid și continuu, cantitatea de bani în circulație. În loc s-o reducă, proporțional cu reducerea producției. Hiperinflația postdecembristă este „opera” exclusivă a BNR, a conducerii acesteia.

Efectele acestei inflații au fost dezastruoase și vor avea consecințe grave asupra dezvoltării vieții economice și sociale a țării pentru multe decenii de acum înainte.

Ca urmare a hiperinflației postdecembriste, prețul forței de muncă românești a scăzut de la 230 echivalent euro, în 1989, la 100 de euro în anul 2004, prin micșorarea salariilor și pensiilor a fost redusă cererea internă, au fost băgate în faliment mii de întreprinderi, care au ajuns să fie vândute la prețuri de sute de ori mai mici decât valoarea lor reală.

Diminuarea producției naționale, cauzată de hiperinflație, stă la originea reducerii veniturilor bugetare, la înrăutățirea tuturor serviciilor publice – învățământ, sănătate, cultură, protecție socială, la degradarea întregii vieți economice, sociale și spirituale a țării în perioada care a urmat loviturii de stat din decembrie 1989.

Deoarece, tocmai datorită hiperinflației generată de BNR, vor mai trece mulți ani până când economia românească va îndeplini condițiile de trecere la moneda europeană, conducerea BNR a pus la cale această parodie de reformă monetară, a leului greu. Principalul scop urmărit cu această manevră este cosmetizarea imaginii BNR, a conducerii sale, încercarea de ștergere din memoria românilor, și nu numai a lor, a răspunderii ce revine BNR în deteriorarea vieții economice, sociale și spirituale a României postdecembriste.

În plus, nu trebuie uitat că, pentru această „reformă” din care nu rezultă nici un folos pentru națiunea română, au fost cheltuite zeci de milioane de euro. Din banii cetățenilor României. Cine a încasat acești bani și pentru ce? Organele abilitate ale statului ar trebui să se considere sesizate, să ancheteze și să prezinte poporului un raport complet și corect asupra modului în care au fost cheltuite aceste zeci de milioane de euro, să precizeze cine și cu cât a beneficiat de pe urma acestei parodii de reformă monetară.

FMI-UL CA BAU-BAU

„FMI ne interzice dezvoltarea!” așa sună titlul unui articol publicat recent într-unul din cotidienele centrale ale țării. Nu este singurul articol dedicat acestei teme de către presa românească din ultimul timp. Nu este nici singurul care să nu blameze FMI-ul pentru motivul că recomandă guvernanților noștri să-și programeze un deficit bugetar cât mai mic.

Să ne înțelegem. Un guvern funcționează cu deficit bugetar atunci când cheltuiește mai mult decât îi permit veniturile stabilite prin lege. În mod normal, guvernele competente și responsabile funcționează fără deficite, cu bugete echilibrate, în care cheltuielile sunt egale cu veniturile. Deficitul bugetar înseamnă creșterea datoriei publice, a statului. Datoria publică trebuie plătită cândva, în viitor, împreună cu dobânda aferentă. Creșterea datoriei publice înseamnă că, în viitor, o parte din ce în ce mai mare din veniturile bugetare, adică din taxele și impozitele plătite de cetățeni, nu vor mai fi folosite pentru servicii publice – învățământ, sănătate, etc. – în folosul cetățenilor, ci pentru rambursarea datoriei publice și pentru plata dobânzii aferente acesteia.

În ultimii 10 ani, numai cheltuielile cu dobânzile plătite de la bugetul de stat în contul datoriei publice, au depășit volumul cheltuielilor bugetare pentru învățământ, cultură și sănătate luate la un loc. Fără aceste datorii, am fi avut de două ori mai mulți bani pentru învățământ și cultură, de două ori mai mulți bani pentru sănătate, pentru medicamente.

Acum, ca și în trecut, FMAI solicită guvernului român să-și îndeplinească atribuțiile de așa manieră încât să nu mai sărăcească cetățenii cu o inflație galopantă și să nu mai sporească povara datoriei publice care trebuie rambursată din banii accelerași cetățeni.

Atât și nimic mai mult. Nu FMI-ul a impus Băncii Naționale a României să genereze și să întrețină o inflație care a ajuns la nivelul de 100-200% pe an prin dublarea și triplarea cantității de monedă în circulație, în timp de PIB-ul scădea de la un an la altul. Banca Națională a României ne-a fericit cu inflația, nu FMI-ul. Inflația generată de BNR, și nu de FMI, a făcut ca salariile și pensiile românilor să ajungă cele mai mici din Europa. Aceeași inflație a băgat în faliment miile de fabrici, uzine și combinate, care au ajuns să fie vândute la prețuri de nimic, pentru ca, apoi, după „privatizare”, să devină foarte rentabile, cum, de

altfel, fuseseră și înainte de inflație. Vezi cazul Combinatului Siderurgic de la Galați, care numai anul trecut, în 2004, a realizat un profit de 500 milioane de euro, de 20 de ori mai mult decât prețul încasat de statul român prin vânzarea acestei perle a siderurgiei est-europene.

Nu FMI-ul ne-a interzis și ne interzice dezvoltarea, creșterea economică, ci politica economică concepută și pusă în aplicare de guvernării noastre postdecembriști. Nu FMI-ul a făcut ca PIB-ul României să scadă de la 61 de miliarde echivalent euro în 1989 la 43 miliarde echivalent euro în anul 2000. Cum să avem creștere economică dacă, în perioada 1990-2004, volumul mediu anual al investițiilor nu a fost nici jumătate din cel realizat în perioada 1970-1989?

Nu FMI-ul este de vină că banii bugetului, din ce în ce mai puțini, sunt cheltuiți din ce în ce mai prost. În 1989, cheltuiam 3,74 miliarde echivalent euro pentru învățământ și cultură, iar în 2003, cheltuiam 0,57 miliarde, de 7 ori mai puțin. În 1989, pentru sănătate, cheltuiam 2,81 miliarde pe an, iar în 2003 numai 0.30 miliarde, de 9 ori mai puțin

Nu FMI-ul trebuie să ceară guvernului român să reducă deficitul bugetar, ci noi, cetățenii României, trebuie să obligăm propriul nostru guvern să funcționeze numai cu bugete echilibrate. Prin Constituție.

Ultima Oră, 26.07.2005

CAPITALISMUL POSTCOMUNIST ÎN VARIANTĂ ROMÂNEASCĂ

În studiul său intitulat “Economia, politica și societatea în capitalismul postcomunist”, dat publicității recent, în România, prin intermediul Fundației Friedrich Ebert, analistul german Michael EHRKE ajunge la concluzia că tranziția postcomunistă în țările din centrul și estul Europei a dat naștere unei variante aparte de capitalism. “Capitalismul postcomunist”, spune domnia sa, “nu este produsul unor evoluții naționale <organice>, ci al prăbușirii comunismului și al globalizării, care a găsit în societățile în tranziție un câmp de acțiune liber, fără nici un fel de rezistență: fără o clasă de mijloc națională, fără asociații puternice de interese ale muncitorilor, fără o societate civilă activă, fără tradiții naționale cu relevanță economică”.

În concepția analistului german, principalele caracteristici ale acestui capitalism postcomunist ar fi următoarele: a) transnaționali-zarea economiei și a societății; b) contrastul social între noua elită economică a așa-numiților “comprador intelligentsia” și noi forme de excludere și sărăcie; c) conturarea unui stat pseudo-liberal hibrid; d) instalarea unui complex de insecuritate, a unei neîncrederi generalizate a tuturor față de toată lumea.

Prin “transnaționalizarea economiei și societății” domnul EHRKE înțelege, de fapt, trecerea capitalului acumulat în fostele țări socialiste est și central europene până în 1989, din proprietatea statului, adică a cetățenilor, în proprietatea companiilor transnaționale și preluarea, de către aceste companii, a controlului vieții economice și sociale din țările în cauză.

Spre deosebire de capitalismul clasic, dar modernizat, existent în țările vest europene, capitalismul postcomunist nu are o clasă autohtonă, națională, de capitaliști, de proprietari de capital. În concepția domnului EHRKE, o astfel de clasă de proprietari de capital nu s-a putut forma în țările foste socialiste datorită faptului că “stocul de capital” acumulat în aceste țări până în 1989 se afla “într-o stare de degradare tehnică și economică, era învechit și nu mai corespundea cerințelor de competitivitate de la sfârșitul secolului al XX-lea”. Modernizarea stocului de capital existent nu se putea face decât prin mobilizarea unor resurse externe. Acesta ar fi motivul pentru care “stocul de capital” acumulat până în 1989 a fost trecut în proprietatea companiilor transnaționale, fostele țări socialiste

rămânând fără o clasă proprie de capitaliști, de proprietari de capital. Așa s-au “transnaționalizat” economiile și societățile țărilor foste comuniste.

În opinia domnului EHRKE, principalii actori ai acestui proces de “transnaționalizare” au fost directorii (managerii) întreprinderilor de stat, care “au știut să-și utilizeze în primul rând contactele politice pentru a vinde fosta proprietate a statului pentru a penetra în managementul și organele de control ale companiilor internaționale”

Cu o singură excepție – atunci când se referă la faptul că Ungaria și-a înstrăinat active (capital) naționale pentru a-și reduce povara datoriilor externe – domnul EHRKE nu face particularizări la o țară sau alta. Domnia sa vorbește, la general, despre capitalismul postcomunist existent în țările din Europa Centrală și de Est.

Este foarte posibil ca, pentru unele din fostele țări comuniste est și central europene, caracterizările făcute de analistul german să reflecte exact realitatea.

Cel puțin pentru capitalismul postcomunist creat în România îmi permit să fac următoarele nuanțări și completări la afirmațiile făcute de domnul EHRKE:

Este neîndoielnic că o bună parte a stocului de capital acumulat de națiunea română până în 1989 a fost transferat în proprietatea străinilor, a companiilor internaționale, sau trans-naționale, cum mai sunt numite.

Din nefericire, guvernanții postdecembriști ai României refuză să publice date statistice care să ne spună, exact, cât din capitalul acumulat până în 1989 a fost trecut în proprietate străină. Din informațiile disparate publicate în presă știm că este vorba de o bună parte din acest capital.

Deci, în România a avut loc o transnaționalizare a vieții economice, dar părerea mea este că nu “transnaționalizarea”, înstrăinarea capitalului, constituie prima caracteristică a capitalismului postcomunist românesc, ci oligarhizarea și mafiotizarea vieții economice și sociale.

O bună parte din capitalul acumulat până în 1989 a fost trecut în proprietatea unei minorități (oligarhii) autohtone. Tot din vina guvernanților nu putem exprima cifric, statistic, cât anume reprezintă această parte, dar, din aceleași informații oferite de presă, știm că ea este substanțială (vezi clasamentele cu multimiliardarii României).

România nu este complet lipsită de capitaliști autohtoni. Avem câteva sute de mii de astfel de familii, dar avem 6 milioane de familii care nu intră în clasa capitaliștilor, a proprietarilor de capital.

Conform mai multor studii publicate de OECD în 1989, la acea dată, adică în 1989, nivelul tehnologic al produselor industriei prelucrătoare românești era deasupra nivelului mediu mondial, era mai scăzut dar foarte apropiat de cel realizat în Japonia, SUA, Regatul Unit, era egal cu cel realizat în Austria și Olanda, și superior celui realizat în țări precum Norvegia, sau Danemarca.

Stocul de capital acumulat de români până în 1989 nu avea nevoie de resurse externe pentru a-și continua procesul de modernizare, proces care începuse și continuase cu multe decenii în urmă. El putea fi modernizat, în continuare, în

primul rând, cu resurse interne, cu banii din fondul de amortizare și din banii economiști de români într-o economie capitalistă postdecembristă care ar fi trebuit să producă mai multe venituri decât cea comunistă, nu mai puține, cum, din păcate, s-a întâmplat prin aplicarea “reformei”. Cu atât mai mult cu cât, la data de 22 decembrie 1989, România avea datoria externă egală cu zero.

Nu procurarea de resurse financiare pentru modernizarea economiei românești a determinat înstrăinarea, “transnaționalizarea” unei părți din stocul de capital acumulat de români până în 1989, ci lăcomia de bani și de putere a guvernanților români postdecembriști.

Nimic din sumele încasate prin vânzarea capitalului național către străini nu a fost utilizat pentru modernizarea capacităților de producție, a capitalului național. Toate sumele încasate au fost utilizate pentru finanțarea de cheltuieli curente, neproductive, ale bugetului de stat: salarii compensatorii pentru salariații disponibilizați, plata de dobânzi pentru datoria publică, etc. pentru menținerea la putere a guvernanților.

În numeroase cazuri, revelate de presă, stocul de capital trecut din proprietatea comună, a tuturor cetățenilor, în proprietatea statului, prin Legea 15/1990, a fost, apoi, vândut, “privatizat” la prețuri de sute de ori mai mici decât valoarea lui reală. Și la străini. Și la autohtoni. În aceste “privatizări” își are izvorul principal corupția înspăimântătoare care a cuprins România în perioada capitalismului postcomunist.

În România, nu directorii întreprinderilor de stat au vândut “fosta proprietate a statului”, ci însuși satul român, parlamentele și guvernele României postdecembriste. “Privatizarea” și, prin aceasta, “transnaționalizarea” și oligarhizarea capitalului, polarizarea societății românești într-o minoritate superbogată și o mare majoritate sărăcită și alienată, construcția unui stat mafiot, pus în slujba minorității oligarhice, și instalarea unui climat de insecuritate generală, s-au făcut prin legi și acte normative emise de parlamentele și guvernele țării.

În România, capitalismul postcomunist, având toate caracteristicile evidențiate de domnul EHRKE, dar și unele specifice, nu este numai produsul prăbușirii comunismului și al globalizării, ci este, în primul rând, produsul „reformei”, al politicii economice și sociale pusă în practică de către guvernanții postdecembriști ai țării.

Prăbușirea comunismului și globalizarea au oferit șansa ca, în România, dacă s-ar fi aplicat cealaltă „variantă” de reformă, să poată fi construit, într-o perioadă scurtă, un capitalism modern, democratic, asemănător celui construit în țările vest-europene într-o perioadă mult mai îndelungată. Această șansă a fost distrusă de lăcomia și iresponsabilitatea guvernanților postcomuniști, care au refuzat „varianta” democratică și națională a capitalismului, adoptând-o pe aceea oligarhică și „transnațională”.

CAPITALISMUL BODYGUARDIZAT

În studiul “Economia, politica și societatea în capitalismul postcomunist”, dat publicității recent, în România, prin intermediul Fundației Friedrich Ebert, analistul german Michael EHRKE ajunge la concluzia că fostele țări comuniste au construit o variantă aparte de capitalism, complet deosebit de capitalismul existent în țările vest europene.

Una din caracteristicile acestui capitalism, spune domnul EHRKE, o constituie „lipsa unei coordonări economice și sociale prin încredere și etică (<trust>)”.

Încrederea individului în corectitudinea semenilor lui este unul din fundamentele societății capitaliste moderne. Această încredere joacă un rol esențial atât în relațiile de muncă, cât în tranzacțiile de pe piață. „În cadrul proceselor de muncă, ca și pe piață”, spune domnul EHRKE, „regula generală de la care se pleacă este premiza că partenerul nu te înșeală”.

În contrast, în societățile capitaliste postcomuniste s-a instalat un climat de insecuritate, de neîncredere generală a tuturor față de toată lumea. „Aproape totul”, observă analistul german, „chiar și lucrurile de mică valoare sunt asigurate cu sisteme de alarmă, de supraveghere video și cu alte aparaturi... nu găsești o prăvălie fără personal de pază, nu găsești ferestre fără gratii”.

Observațiile domnului EHRKE sunt cât se poate de corecte. În jurul nostru, în orașele românești, pe străzi, în magazine, mișună o armată tot mai numeroasă de bodyguarzi, oamenii îmbrăcați în negru, înarmați cu bastoanele de cauciuc, cu priviri sticloase și amenințătoare, care ne privesc pe noi toți ca pe niște hoți potențiali.

De unde această diferență? Unde este originea, cauza acestei obsesii paranoice pentru „paza” avuției acumulate în perioada tranziției, pentru lipsa de încredere față de parteneri, față de semenii în general? Este și aceasta o componentă a „moștenirii” lăsate de comunism?

Eu, unul, nu cred. Cauza trebuie căutată chiar în tranziție, în „reformă”, în politicile economice și sociale aplicate de guvernanții postdecembriști.

În capitalismul vest-european, accesul oamenilor la bunăstare și avuție se face prin muncă, inovație și economisire. Pentru a-și însuși venituri – salarii, profituri – omul trebuie să creeze venituri, adică să muncească, să producă bunuri

sau servicii. Pentru a avea acces la avuție, fie ea sub forma avuției de consum personal – casă, mașină, iaht, etc. – fie sub forma capitalului, a avuției productive – fabrici, uzine, utilaje, echipamente etc. - omul trebuie să creeze avuție, adică să economisească o parte din veniturile pe care le-a produs. În acel capitalism, marile averi se acumulează exclusiv de mari inovatori, cei care, pentru o perioadă, dețin monopolul unui nou produs (serviciu), sau unei noi tehnologii.

În capitalismul postcomunist, cel puțin în varianta românească a acestuia, lucrurile stau exact invers: cu mici excepții, hoția și înșelăciunea au devenit singurele surse de îmbogățire. Munca, inovația și economisirea fac obiectul disprețului generalizat.

În această societate, este firesc ca proprietarii bunurilor însușite prin hoție și înșelăciune să creadă că noi, ceilalți, vom încerca să ne însușim bunuri folosind metoda pe care au folosit-o și ei: hoția.

Capitalismul postcomunist, în varianta românească, este un capitalism oligarhic, neproductiv și parazit. Dacă nu-l vom înlocui cu un capitalism democratic, productiv și performant, vom ajunge să avem mai mulți bodyguardzi, mai mulți paznici decât producători de valori materiale și spirituale.

Ultima Oră, 04.08.2005

ECONOMIA DUDUIE, SĂRĂCIA BÂNTUIE

De mai mulți ani, guvernarea noastră ne prezintă date statistice din care rezultă că producția națională, exprimată în Produsul Intern Brut (PIB), crește continuu, anul trecut, în 2004, creșterea anuală fiind de peste 8%.

Domnul Tăriceanu, actualul premier, ne asigură că economia românească “dudui”, în continuare, urmând ca, în 2005, să înregistrăm o creștere anuală a PIB-ului de 5-6%. În ciuda acestor anunțuri triumfalistice, nivelul de trai al mării majorități a populației continuă să fie foarte scăzut, această mare majoritate nereușind să iasă din sărăcia în care a fost împinsă în perioada 1990-2004. Stau dovadă cifrele prezentate de sindicate referitoare la costul coșului zilnic, la puterea de cumpărare scăzută a salariilor și pensiilor, fluxul sporit de emigranți care își caută un salariu decent prin angajarea în străinătate.

Cum se explică faptul că creșterea economică nu este însoțită și de creșterea nivelului de trai al populației?

1. Creșterea economică înregistrată în perioada 200-2004, ca și aceea înregistrată în perioada 1992-1996, nu este una sănătoasă, rezultată din valorificarea potențialului productiv al țării.. Creșterea economică din perioada 2000-2004 s-a bazat, în principal, pe împrumuturi externe, prin creșterea accelerată a datoriei externe, care, la sfârșitul anului 2004, a atins nivelul record de 19,6 miliarde de euro.

În perioada 2001-2004, serviciul datoriei externe, format din ratele de rambursare a împrumuturilor plus dobânzile aferente, a crescut continuu, în anul 2004 acesta fiind egal cu suma de 4,8 miliarde euro, ceea ce înseamnă mai mult de jumătate din suma totală a salariilor primite în anul 2004 de toți angajații României.

PIB-ul României a crescut, dar plusul de venituri obținut nu a intrat în buzunarele salariaților români, ci în conturile celor care i-au împrumutat pe guvernarea români ca să se mențină la putere.

2. Principalul motiv al “revoluției” din decembrie 1989 a fost acela al schimbării sistemului economic comunist cu un sistem economic mai eficient, care să asigure venituri mai mari pentru cetățenii țării, să asigure creșterea nivelului de trai al acestora.

Sistemul economic construit în România după 1989 s-a dovedit, dimpotrivă, mai ineficient și mai neproductiv decât cel comunist.

Dacă în perioada 1990-2004 am fi reușit să producem cel puțin un PIB egal cu cel din 1989, am fi avut la dispoziție o sumă suplimentară egală cu 180 miliarde euro, ceea ce înseamnă mai mult decât dublul salariilor încasate de români în această perioadă.

Scăderea dramatică a producției naționale – în 1999 aceasta ajunsese să reprezinte 70% față de cea realizată în 1989 – a avut drept cauză directă devalorizarea capitalului național, trecut în proprietatea statului prin Legea 15/1990. Această devalorizare a fost realizată cu ajutorul hiperinflației generată de BNR, prin aruncarea în circulație a unor cantități de bani mult mai mari decât erau cerute de valoarea și numărul operațiilor de schimb. Hiperinflația a determinat, printre altele, contractarea cererii interne, care a condus, la rândul ei, la subutilizarea capacităților de producție, creșterea aberantă a costurilor de producție, intrarea în faliment a întreprinderilor cu capital de stat, astfel încât acestea să poată fi vândute la prețuri de sute de ori mai mici decât valoarea lor reală.

Jefuirea capitalului acumulat până în 1989 nu a fost posibilă decât prin devalorizarea și degradarea acestui capital, ceea ce a generat și reducerea producției naționale, a veniturilor, a salariilor și a pensiilor, adică sărăcirea românilor.

3. Profitorii tranziției nu s-au mulțumit numai cu însușirea capitalului acumulat până în 1989. Au inventat și pus în aplicare și instrumente pentru jefuirea cetățenilor și de o bună parte a veniturilor realizate după 1989, așa reduse cum au fost ele.

Sunt cunoscute scandalurile legate de SAFI, FNI, falimentarea băncilor, jafuri puse la cale de speculanți, cu ajutorul prevederilor legale adoptate de guvernanți. Mai puțin cunoscut este modul în care guvernanții, deveniți proprietari ai capitalului național acumulat până în 1989, direct sau prin interpuși, în complicitate cu o parte a liderilor sindicali, au reușit să sporească neconținut ponderea profiturilor în PIB, în defavoarea salariilor.

Calculule efectuate pe baza datelor înscrise în Anuarele Statistice ale României în perioada 1990-2004 pun în evidență faptul că, în timp ce în 1990, ponderea salariilor în PIB era de 38%, aceasta a scăzut continuu, ajungând la 14% în perioada 2001-2004. În aceeași perioadă, ponderea profiturilor a crescut de la 51% la 75%, diferența de 11% a rămas aproape constantă de-a lungul perioadei, fiind reprezentată de impozite și taxe de producție, preluate direct la bugetul de stat, corectate cu subvențiile acordate de stat.

În termeni absoluți, în 1990, fondul anual de salarii era egal cu suma de 21,6 miliarde echivalent euro, iar în anii 2001-2004 a ajuns la o medie de 6,7 miliarde euro, în timp ce valoarea profiturilor a crescut de la 28,3 miliarde euro, la 38,1 miliarde euro, în cursul anului 2003.

Dacă s-ar fi păstrat structura PIB-ului, respectiv raportul dintre salarii și profituri existent în 1990, în perioada 2001-2004 salariul mediu net pe economie nu ar mai fi fost de 125 euro pe lună ci de peste 3 ori mai mare, adică egal cu 375 euro pe lună.

Raportul dintre salarii și profituri, la care s-a ajuns din cauza lăcomiei guvernanților postdecembriști și a slăbiciunii mișcării sindicale are consecințe deosebit de grave asupra vieții economice și sociale a țării. Salariile foarte mici nu asigură suficiente resurse pentru fondurile de pensii și de sănătate. Profiturile nu participă la aceste fonduri. Salariile foarte mici nu permit proprietarilor lor să facă economii care să fie transformate în investiții.

Profitorii tranziției au devenit proprietari de capital prin așa-zisa privatizare, adică pe gratis. Ei nu au muncit pentru acest capital, nu și l-au creat economisind o parte din veniturile câștigate cinstit, pe piață, concurențial. Din acest motiv, ei nu economisesc și nu investesc veniturile câștigate. Le consumă pe vile, iahturi, etc. Este, astfel, irosită o altă sursă importantă de investiții, de sporire a capacităților de producție, a veniturilor, salariilor, pensiilor etc.

4. O parte importantă a capitalului acumulat până în 1989 a fost vândută străinilor. Chinezii nu au vândut și nu vând străinilor nici o fărâmă din capitalul lor național. Îi invită pe străini să vină în China și să-și alătore capitalul lor celui chinezesc. Așa înregistrează China creșteri economice de 8-9% pe an și sporește în fiecare an nivelul de trai al întregii populații.

În România, capitalul străin nu a venit să se alătore celui românesc, ci să-l cumpere pe acesta. Bani încasați de statul român prin vânzarea capitalului național nu au fost reinvestiți, ci cheltuiți pentru salarii compensatorii și plăți de dobânzi.

Profiturile realizate de străini de pe urma capitalul acumulat de români până în 1989 nu rămân în România, nu sunt reinvestite în sporirea capacităților de producție ale țării, în creșterea producției, a veniturilor, în diminuarea sărăciei locuitorilor țării.

Iată câteva dintre elementele care explică de ce, în ochii guvernanților, economia României duduie, în timp ce, în realitate, țara este bântuită de sărăcie.

Bursa, 08.08.2005

IDEI PENTRU O POSIBILĂ TERAPIE A SĂRĂCIEI

Unul dintre cititorii articolului meu, publicat săptămâna trecută la această rubrică, intitulat „Economia duduie, sărăcia băntuie”, m-a sunat la telefon și m-a felicitat pentru modul în care am evidențiat cauzele sărăciei care s-a abătut asupra românilor în ultimii 15 ani, însă mi-a reproșat că articolul în cauză nu indică și soluții pentru îmbunătățirea situației existente, adică pentru eradicarea sărăciei.

În articolul de astăzi încerc nu să dau soluții unice, definitive și miraculoase, ci să prezint câteva idei simple, care, mi se pare mie, ar putea fi luate în considerare la construirea unui program de sporire a bunăstării, adică a veniturilor marii majorități a românilor încă locuitori în țara lor.

1. Convingerea mea este că prima prioritate a guvernului, respectiv a statului român actual, ar trebui să fie producția, nu corupția. Aceasta din urmă își are importanța ei, însă, în opinia mea, vom scăpa, cu adevărat, de corupție numai dacă și numai după ce vom scăpa de sărăcie. Ori de sărăcie nu putem scăpa decât prin sporirea producției naționale, prin creșterea susținută a capitalului real al națiunii, a capacităților de producție ale țării.

Acestei priorități – sporirea producției de bunuri și servicii – trebuie să-i fie subordonate toate actele de guvernare, începând cu adoptarea legilor și terminând cu deciziile și acțiunile ultimului funcționar public.

2. Trebuie oprit, imediat, procesul de diminuare a capacităților de producție ale țării, de distrugere și degradare a capitalului național, prin vânzarea acestuia pe nimic și prin utilizarea sumelor încasate din „privatizare” pentru consum, adică pentru finanțarea cheltuielilor curente ale bugetului de stat – salarii compensatorii, dobânzi etc. Întregul capital care se mai află în proprietatea statului trebuie vândut, exclusiv, prin licitații, la bursele de valori și de mărfuri, fără negocieri, fără „investitori strategici”. Toate sumele încasate din „privatizare” trebuie folosite pentru investiții în sectorul privat.

Am propus și susțin, în continuare, ideea adoptării unei legi privind despăgubirea cetățenilor României pentru capitalul de care au fost deposedați prin Legea 15/1990 și legile așa-zisei privatizări. O astfel de lege ar trebui să prevadă crearea unui fond de despăgubire a cetățenilor care să fie alimentat cu: sumele încasate din „privatizări”; sumele încasate prin impozitarea averilor acumulate

în perioada 1990-2004 ale căror surse nu pot fi justificate; sumele încasate prin impozitarea terenurilor și construcțiilor trecute în proprietatea statului român prin Legea 15/1990 și apoi privatizate; impozitul pe profituri și câștiguri din capital; alte surse stabilite prin lege.

Sumele acumulate în fondul de despăgubiri vor fi folosite pentru acordarea de credite nerambursabile la realizarea de proiecte de investiții, după o metodologie asemănătoare celei utilizate la acordarea creditelor nerambursabile de către Agenția SAPARD, inclusiv în completarea sumelor necesare realizării programelor finanțate de Uniunea Europeană. Vor putea beneficia de creditele nerambursabile prevăzute de lege, în anumite limite, pe bază de licitații, agenții economici care au ca acționari, sau asociați, cetățeni ai României îndreptățiți la despăgubire.

Realizarea acestui vast program de investiții ar avea multiple efecte pozitive asupra economiei și societății românești, primul dintre acestea fiind sporirea capacităților de producție ale țării, crearea unui mare număr de locuri de muncă atât în mediul urban cât, mai ales, în mediul rural. Ar avea loc un proces durabil de capitalizare, industrializare și urbanizare a satului românesc.

3. Așa cum arată datele publicate în Anuarele Statistice ale României în perioada 1990-2004, ca urmare a lăcomiei guvernanților postdecembriști și a slăbiciunii mișcării sindicale, în România anulului 2004, salariile au ajuns să reprezinte mai puțin de 15% din PIB, adică din totalul veniturilor create în economie. În 1989, ponderea salariilor în PIB era de 37%, iar în 1990, de 38%. Ponderea profiturilor a crescut de la 43%, în 1989, la 76%, în 2003. Aici, în schimbarea acestui raport între salarii și profituri, se află principala cauză a stării de sărăcie a mării majorități a populației țării.

Este adevărat că, în România a fost construită o economie de piață, în care regula ar trebui să fie aceea ca raportul dintre salarii și profituri să se stabilească prin negocierile dintre reprezentanții proprietarilor capitalului – patronate – și reprezentanții proprietarilor forței de muncă – sindicate, în conformitate cu legile care reglementează raporturile dintre cei doi participanți la negocieri și care le apără drepturile, sub autoritatea statului democratic. De acord, dar aceasta este valabil într-o economie de piață autentică, în care patronatele sunt patronate, adică sunt persoane juridice care îi reprezintă pe proprietarii capitalului privat, sindicatele sunt sindicate, adică persoane juridice care îi reprezintă pe proprietarii forței de muncă, pe angajații agenților economici cu capital privat, în timp ce statul nu este subordonat nici patronatelor nici sindicatelor. După 1990, în România nu am avut și nu avem nici economie de piață autentică, nici patronate autentice, nici sindicate autentice. Cu excepțiile de rigoare. Am avut și avem o economie oligarhică și mafiotizată. Prin Legea nr.15/1990, satul a devenit singurul patron, singurul proprietar al capitalului național acumulat până în 1989, apoi, treptat, prin așa-zisa privatizare, acest capital a fost trecut în proprietatea privată a unei minorități oligarhice, formată din guvernanți și camarila lor politică, astfel încât

guvernanții au devenit și reprezentanți ai statului și ai capitalului. Din nefericire, mulți lideri sindicali și-au folosit pozițiile nu pentru a apăra interesele angajaților, ci fie pentru a accede în rândurile guvernanților și de acolo în rândurile patronilor, fie direct în rândurile patronilor, participând, direct, la ospățul privatizării. Astfel se explică deteriorarea continuă a raportului dintre salarii și profituri, sărăcirea mării majorități și îmbogățirea rapidă a minorității oligarhice.

Ne confruntăm cu o situație anormală și singura forță capabilă să ne aducă într-una de normalitate este statul român. Conducerea statului, în frunte cu Președintele țării, trebuie să intervină, de urgență, în această problemă de maxim interes național, să declanșeze o amplă dezbatere pe problema raportului dintre salarii și profituri, acțiuni care să se finalizeze în creșterea rapidă a salariului minim pe economie, impus prin lege. Creșterea salariilor nu generează, în mod automat, inflație. Pentru aceasta este nevoie de creșterea cantității de bani în circulație. Legea care va impune creșterea salariului minim va impune și obligația BNR de a nu crește cantitatea de bani în circulație, astfel încât creșterea salariilor se va realiza, exclusiv, prin micșorarea profiturilor.

4. Sărăcia care s-a abătut asupra României în ultimii 15 ani nu are cauze naturale, și nici cauze supranaturale. Cauza ei este una omenească, este politica economică pusă în practică de către guvernanții români postdecembriști, prin legi, ordonanțe hotărâri, norme etc. Tot politica este aceea care poate și trebuie să alunge sărăcia. Cu aceleași mijloace, adică prin legi, ordonanțe, hotărâri, norme.

Istoria nu ne oferă exemplul nici unei țări în care aceiași politicieni să fi adus țării respective 10 ani de război urmați de 10 ani de pace, sau 10 ani de sărăcie urmați de 10 ani de bunăstare. Regula pusă în evidență de istorie este aceea că cei care au adus războiul au fost înlăturați de la conducerea statului pentru a lăsa locul celor care au luptat pentru pace. La fel, cei care au adus sărăcia trebuie să fie înlăturați și înlocuiți de cei care s-au opus „reformei” aducătoare de sărăcie.

Bursa, 15.08.2005

CREȘTERE ECONOMICĂ GENERATOARE DE SĂRĂCIE

De 5 ani încoace, Institutul Național de Statistică(INS) ne aduce la cunoștință că Produsul Intern Brut(PIB) al țării, adică valoarea bunurilor și serviciilor pe care le produce economia românească într-un an, este într-o continuă creștere, anul trecut, creșterea fiind de peste 8%, ritm anual de creștere care se apropie de cel pe care China îl înregistrează de peste două decenii și pe care l-a înregistrat și România în cele două decenii anterioare anului 1990.

Transformate în euro, cifrele în lei publicate de INS ne arată că, în anul 2000, comparativ cu anul 1999, am obținut un spor de PIB egal cu 0,9 miliarde euro. În anul 2001, sporul a fost de 2,4 miliarde euro, în 2002, de 2,4 miliarde euro, în 2003, de 2,3 miliarde euro, iar în 2004, de 4,1 miliarde euro.

Guvernanții noștri se laudă cu creșterea economică din ultimii ani și în fața alegătorilor și în fața conducătorilor instituțiilor europene, omițând, cu bună știință, să spună și unora și altora că marea majoritate a locuitorilor României nu a avut nimic de câștigat de pe urma acestei creșteri a PIB-ului.

Tot cifrele publicate de către INS, dar la alte capitole ale anuarelor statistice, pun în evidență faptul că, în perioada 1999-2004, valoarea salariilor încasate de către toți angajații României a rămas constantă, la nivelul de 6,7 miliarde euro pe an, în timp ce valoarea tuturor pensiilor plătite de statul român a rămas și ea blocată, la suma de 2,5 miliarde euro pe an.

Iată, deci, că, pentru salariați și pensionari, care reprezintă 90% din populația adultă a țării, efectul creșterii economice realizate în perioada 2000-2004 este egal cu zero. Ei au rămas la același grad de sărăcie de care se „bucurau” și înainte de începerea creșterii economice „durabile”.

Această stare de fapt are ca principală cauză creșterea aberantă a datoriei externe, determinată, la rândul ei de deficitele bugetare cu care s-a obișnuit să funcționeze statul român postdecembrist.

Dacă, la sfârșitul anului 1989, datoria externă a României era egală cu zero, țara având și creanțe de încasat în valoare de peste 4 miliarde de dolari, la sfârșitul anului 2004, datoria externă a ajuns la suma de 19,6 miliarde euro, cea ce înseamnă mai mult de o treime din PIB-ul anului 2004.

Această uriașă datorie față de străinătate s-a creat ca urmare a faptului că toate guvernele care s-au succedat pe la Palatul Victoriei după 1989 au cheltuit mai mult decât le permiteau veniturile strânse din taxe și impozite, apelând la împrumuturi externe, pentru acoperirea deficitelor bugetare, devenite cronice.

Datoria externă este o povară, pentru cetățeni. Împrumuturile trebuie rambursate, împreună cu dobânzile aferente. Din PIB-ul creat în fiecare an, întâi se plătește datoria externă și numai ce mai rămâne intră în buzunarele cetățenilor, pentru consum, sau pentru investiții.

Conform datelor publicate de BNR, valoarea serviciului anual al datoriei externe (SDE), adică ratele de rambursare ale împrumuturilor împreună cu dobânzile aferente, a depășit sporul anual al PIB-ului, în fiecare an al perioadei 2000-2004. În anul 2000, PIB-ul a sporit cu 0,9 miliarde euro, în timp ce SDE-ul a fost egal cu 2,4 miliarde euro, deci veniturile rămase la dispoziția cetățenilor n-au crescut, ci au scăzut. La fel, în 2001, PIB-ul a crescut cu 2,4 miliarde euro, însă SDE-ul a fost egal cu 3,0 miliarde euro. În 2002, PIB-ul a crescut cu 2,4 miliarde euro, dar SDE-ul a ajuns la suma de 4,2 miliarde euro. În 2003, PIB-ul a sporit cu 2,3 miliarde euro, SDE-ul fiind egal cu 3,8 miliarde euro. În 2004, PIB-ul a crescut cu 4,1 miliarde euro, iar SDE-ul a fost de 4,8 miliarde euro.

Iată, deci, că, în fiecare an al perioadei 2000-2004, din vistieria țării au plecat în afară mai mulți bani decât au reușit să adune, în plus, comparativ cu anul precedent, cei 22 milioane de români.

Degeaba vom dubla noi PIB-ul în următorii 10 ani dacă SDE-ul va ajunge să reprezinte jumătate din PIB. Vom fi la fel de săraci cum suntem acum. Vom avea o economie cu o creștere economică „durabilă” și o națiune care va trăi într-o sărăcie perpetuă

Trebuie să construim o altă economie, una care să lucreze pentru cetățeni, nu pentru „imaginea” guvernanților.

Ultima Oră, 16.08.2005

CREȘTEM EFICIENȚA ECONOMIEI PRIN DEPOPULAREA ȚĂRII ?

Unul dintre cei mai longevivi și prolifici analiști ai vieții economice românești, domnul Gheorghe Cercelescu, fost redactor economic la Scânteia, devenit editorialist la Adevărul și, mai recent, la Gândul, constată că „economia – este vorba de economia românească - a cunoscut unele transformări semnificative”, însă aceste transformări „nu au adus și îmbunătățiri în viața românilor”. Românii realizează venituri mici, lucrează ineficient, cu o slabă productivitate.

Urmărind să afle cauza ineficienței cu care funcționează economia românească, domnul Cercelescu face o descoperire pentru care ar trebui să-și pregătească dosarul în vederea primirii premiului Nobel pentru economie. „România, spune domnia sa, se confruntă cu o problemă foarte grea: are prea multă forță de muncă și prea puțin capital”. Domnul editorialist a ajuns la această „iluminare” deoarece a observat că „salariile pot crește foarte repede în țări unde fie populația este redusă (Slovenia, Estonia), fie se injectează masiv capital străin (Cehia, Ungaria)”. Astfel iluminat, Domnul Cercelescu ne oferă și soluția grelei probleme cu care se confruntă economia românească. „Pentru a îmbunătăți eficiența muncii în întreaga economie, trebuie îndeplinite două condiții: România să poată exporta mai multă forță de muncă și capitalul străin să investească masiv în economia noastră”.

Ca urmare a „schimbărilor semnificative” petrecute în economia românească în ultimii 15 ani, aproape 3 milioane de români au fost obligați să-și părăsească țara în căutarea unui loc de muncă. Slovenia este o țară cu o populație mai mică de 1,5 milioane, iar Estonia are sub o jumătate de milion de locuitori. Ca să aducem numărul de locuitori al României la un nivel apropiat de cel al Sloveniei și Estoniei, adică un număr de locuitori „propice” creșterii rapide a salariilor, ar trebui să exportăm nu numai aproape toată forța de muncă, dar și cea mai mare parte a pensionarilor și noilor născuți. Constatând că Germania are o populație prea mare, Hitler luase hotărârea să exporte o parte din germani pentru a-i face stăpâni peste alte națiuni. Spre deosebire de Hitler, domnul Cercelescu vrea să exporte cea mai mare parte a românilor pentru a-i face sclavii salariați ai altor nații.

Este adevărat că, în Slovenia și Estonia, după 1989, salariile au crescut și, astăzi, sunt mult mai ridicate decât cele ale românilor. Aceasta nu este o urmare a faptului că sunt țări cu o populație redusă, ci a faptului că, spre deosebire de guvernarea români postdecembriști, care au deteriorat și distrus capitalul național, conducătorii postcomuniști ai Sloveniei și Estoniei au protejat capitalul național, capacitățile de producție naționale, creând, astfel, condiții ca locuitorii țărilor lor să găsească locuri de muncă bine plătite în propriile lor țări.

Nu în depopularea țării și în dependența față de capitalul străin trebuie căutată soluția creșterii veniturilor, a salariilor românilor, ci, exact, în partea opusă: în oprirea exportului de forță de muncă de înaltă calificare și în dezvoltarea capitalului autohton, a capacităților de producție ale țării.

În cea ce privește capitalul străin, menționez, aici, două idei puse în evidență de studiul „Globalizarea sub semnul întrebării”, elaborat de cercetătorii englezi Paul Hirst și Grahame Thompson, ambii profesori universitari: capitalul străin contribuie cu 6% la realizarea PIB-ului mondial, restul de 94% fiind rezultatul capitalului autohton, acumulat prin efortul propriu de muncă, inovație și economisire al fiecărei națiuni; capitalul străin este bine venit în orice țară, cu condiția ca el să se alăture acestuia, nu să-l acapareze, cu condiția ca el să funcționeze în conformitate cu reglementările și interesele statului gazdă, în caz contrar putând genera crize financiare grave, așa cum s-a întâmplat în Mexic, Argentina, Rusia, țările sud-est asiatice, în deceniul trecut.

Ultima Oră, 22.08.2005

BNR VREA SĂ PUNĂ BOTNIȚĂ ECONOMIEI ROMÂNEȘTI.

În cadrul conferinței de presă în care a prezentat Raportul trimestrial asupra inflației, domnul Mugur Isărescu, guvernatorul Băncii Naționale a României(BNR), ne-a oferit prilejul de a ne întâlni, din nou, cu unele dintre perlele gândirii sale macroeconomice.

Am reținut, în premieră absolută, declarația domnului guvernator conform căreia suntem martorii unei schimbări fundamentale în politica BNR, această schimbare fundamentală constând în „țintirea inflației”. Și, pentru a nu ne lăsa nedumeriți, domnul guvernator ne anunță că, pe viitor, orice măsură pe care banca centrală o va lua va avea ca scop principal păstrarea stabilității prețurilor. Mai mult, chiar, Banca Națională, adică guvernatorul ei, crede că ținerea sub control a prețurilor este unica șansă pentru o „creștere economică sănătoasă” în următorii 5-6 ani.

Această afirmație a domnului Mugur Isărescu are un pronunțat iz de autodenunț. Păstrarea stabilității prețurilor nu a constituit și până acum scopul principal al măsurilor luate de către Banca Națională a României ? Există vreo bancă centrală în lumea modernă al cărui scop principal să fie altul decât păstrarea stabilității prețurilor ? Până la această conferință de presă, scopul principal al activității BNR a fost, cumva, generarea și întreținerea hiperinflației postdecembriste, care a atins cote anuale de peste 200%, hiperinflație care a generat, la rândul ei, nu „creștere economică sănătoasă”, ci, dimpotrivă, reducerea drastică a Produsului Intern Brut al țării, devalorizarea și distrugerea capitalului național, reducerea „durabilă” a salariilor și pensiilor, a veniturilor mării majorități a românilor? După 1989, politica monetară a BNR a avut, cumva, ca subținte, falimentarea întreprinderilor de stat, astfel încât acestea să poată fi cumpărate, adică „privatizate” la prețuri de sute de ori mai mici decât valoarea lor reală, sau reducerea draconică a prețului forței de muncă românești, astfel încât românii să muncească pe salarii de mizerie, atât la ei acasă, cât și în străinătate ?

Merită atenție și ideea exprimată de domnul Isărescu conform căreia „economia crește, nu mai trebuie să o stimulăm”. Ba, dimpotrivă, continuă guvernatorul BNR, trebuie limitată „pe orice cale” cererea agregată – consumul populației, al entităților private și al celor guvernamentale.

Nu este nevoie să fii doctor în economie și nici guvernator al băncii centrale pentru a înțelege că nu poate exista creștere economică fără o creștere concomitentă a cererii și a ofertei corespondente. În plus, studenții economiști învață, încă din primele luni de studii, că economia modernă, aceea practică de țările prospere ale lumii, nu crește de la sine, ci este rezultatul participării active – și creative – a proprietarilor de capitaluri și ai forței de muncă, precum și a statului democratic și responsabil, toți acești factori încercând să ”stimuleze”, pe toate căile, creșterea economică.

Nu creșterea cererii, a consumului, ca atare, este pericolul cu care se confruntă, în prezent, economia românească, ci creșterea artificială a acestui consum, ca urmare a introducerii în sistemul economic, prin așa-zisa reformă postdecembristă, a unor viruși cu acțiune perturbatoare și distructivă. Domnul guvernator fie nu sesizează adevărata problemă, fie evită să o prezinte opiniei publice.

Problema reală care se află în spatele îngrijorărilor domnului guvernator este aceea că o bună parte a consumului existent în economia românească nu se bazează pe venituri create în această economie, la timpul prezent, ci pe venituri create în afara țării și pe avuția creată înainte de 1990 și transformată, acum, în fond de consum, prin așa-zisa privatizare.

Politicile economice nefaste aplicate de către guvernarea postdecembristă se răzbuună acum și se vor răzbuuna și în anii următori.

Aducerea mării majorității a populației la sapă de lemn, reducerea dramatică a salariilor, a determinat milioane de români să-și ia lumea-n cap, să caute locuri de muncă mai bine plătite în străinătate. Chiar dacă acolo se angajează în „job”urile cele mai grele și mai umiltoare și sunt plătiți cu salarii mult mai mici decât cele ale localnicilor, ei câștigă miliarde de euro, pe care le aduc, sau le trimit acasă, în țară. Dacă, după 1989, industria națională nu ar fi fost pusă pe butuci, o parte a ei fiind vândută ca fier vechi, ci, dimpotrivă, ea ar fi fost, cum era firesc, înnoită, modernizată, miliardele de euro aduse în țară de cei care lucrează în străinătate ar fi fost cheltuite pentru cumpărarea produselor realizate în țară, contribuind, astfel, la îmbunătățirea balanței de plăți externe. În lipsa produselor autohtone, banii dezrădăcinaților sunt cheltuiți pentru cumpărarea de produse din import, generând deteriorarea balanței comerciale externe.

În România postdecembristă, cu rarissime excepții, oamenii au acumulat averi uriașe nu creând avuție, adică producând bunuri și servicii pe care să le vândă în piață la prețuri superioare costurilor, așa cum se întâmplă în adevăratele economii de piață. Acești profitori ai tranziției s-au îmbogățit furând de la stat, sau de la cetățeni, cumpărând de la stat bunuri la prețuri sub valoarea lor, vânzând statului bunuri la prețuri peste valoarea lor, neplătind statului taxele și impozitele convenite, înșelându-i pe cetățeni prin bănci și fonduri de investiții astfel reglementate încât să permită înșelarea cetățenilor. De ce să te chinui să produci, să inovezi, să creezi noi bunuri și servicii, când poți obține avuție dând o

mică șpagă de câteva mii de euro pentru a cumpăra, prin „privatizare”, o fabrică de sute de milioane de euro. Această fabrică va fi revândută – întregă, sau ca fier vechi și cărămizi - la un preț de câteva ori mai mare decât cel încasat de stat prin vânzarea ei. „Profitul” obținut astfel este unul artificial. El nu provine din producția și vânzarea în piață a unor bunuri sau servicii acceptate de cumpărători. Banii reprezentând acest „profit” creează o cerere artificială, peste aceea rezultată, natural și firesc, din producția curentă de bunuri și servicii acceptate de piață. În plus, acești bani, fiind obținuți fără efort și în sume mari, sunt cheltuiți, în cea mai mare parte, pentru cumpărarea de bunuri și servicii de lux, din import, grevând și ei balanța comercială și de plăți externe.

Într-o economie normală, sănătoasă, circulă o singură monedă, moneda națională, aflată sub controlul băncii centrale a statului respectiv. Străinii care doresc să cumpere produsele țării în cauză trebuie să-și schimbe propria lor monedă în moneda țării gazdă. Și cumpărările pe credit se fac tot în moneda țării gazdă. În România postdecembristă, pe lângă moneda națională, circulă, în deplină libertate, și alte monede. Se acordă credite în lei, dar și în euro și în dolari.

Constatând că avem o economie „euroizată și dolarizată”, domnul Isărescu ajunge la concluzia că trebuie luate urgent măsuri pentru a descuraja creditul în valută, amenințând, în acest sens, cu urcarea rezervelor minime obligatorii la depozitele în valută, „în 7 trepte, până la 100%”. O perlă de toată frumusețea. Deci, toată valuta deținută de băncile din România urmează să fie depusă la BNR și să primească dobândă. Este adevărat, una mai mică, dar garantată. Pe banii cui? Ai domnului Isărescu, sau ai cetățenilor României ?

Depozitele în lei – și creditele acordate în baza lor – reprezintă avuție națională confirmată de piața românească. Ele provin din venituri – salarii, profituri – create cu bunuri și servicii vândute în piața românească, acceptate de cumpărători. Depozitele în valută – și creditele acordate în baza lor – nu au în spate mărfuri acceptate de piața românească. De aceea, creditele în valută generează consum artificial, făcând presiuni și asupra prețurilor și asupra balanței de plăți externe.

Creditele în valută nu trebuie descurajate, ci eliminate complet. Prin Constituție, nu prin voința guvernatorului băncii centrale.

Soluția însănătoșirii economiei românești nu constă în limitarea „pe orice cale” a cererii, a consumului, ci în creșterea „pe orice cale” a producției naționale, ceea ce presupune înlocuirea actualei economii oligarhice, neproductive și parazitare, cu o economie democratică, productivă și performantă.

RELAȚIA DINTRE MAREA CORUPȚIE ȘI AFACERILE DE LA HIDROELECTRICA

Folosind originalul său limbaj, fostul nostru premier și actual președinte al Camerei Deputaților ne avertiza că, în România, de la un timp, toată lumea umblă cu corupția în gură. Pentru domnia sa, dar, din păcate, și pentru alți mulți concetățeni ai noștri, acest flagel care ne cantonează într-o cumplită mizerie materială și morală este un subiect de glumă. Dacă politicienii țării vor fi lăsați să se joace, în continuare, de-a combaterea corupției, nu este, de loc exclus ca europenii să amâne sine die aderarea noastră la comunitatea lor economică și politică.

Corupția este o variantă a hoției, o modalitate aparte de însușire a avuției altuia. Hoția de acest tip nu se realizează prin acte brutale de tâlhărie, de spargeri de bănci, de case, de magazine etc. Corupția este pusă în operă de lucrători cu gulere albe, prin inginerii comerciale sau financiare..

Corupția este imposibilă în acte comerciale efectuate direct de proprietarii de bunuri. Ea apare numai acolo unde bunurile sunt administrate de alte persoane decât proprietarul lor. De regulă, proprietarii privați de bunuri au pus la punct clauze contractuale care fac aproape imposibile actele de corupție din partea administratorilor bunurilor lor.

Lucrurile stau complet diferit atunci când statul devine, sau, mai exact, se autointitulează, proprietar de bunuri. Statul nu este un proprietar autentic, ci unul cu numele. Nici chiar asupra așa-zisei proprietăți publice, adică asupra bunurilor de uz și de interes public. Aceste bunuri sunt procurate cu bani proveniți din taxe și impozite plătite de cetățeni. Ele aparțin cetățenilor, sunt proprietatea acestora. Statul este numai administrator al acestor bunuri. El ar trebui să le administreze în numele și în folosul cetățenilor, al proprietarilor bunurilor în cauză, nu în folosul lui, al satului, al guvernanților.

În mod firesc, în administrarea statului ar trebui să se afle numai bunuri de uz și de interes public, care, odată achiziționate, intrate în administrarea instituțiilor centrale sau locale ale statului, să nu mai poată fi înstrăinate, vândute. Într-un astfel de stat, cu adevărat democratic, singurul loc și moment pentru posibile acte de corupție rămâne achiziționarea de bunuri de uz și de interes public, de către instituțiile statului.

Statul român postdecembrist nu s-a mulțumit să fie administrator și, respectiv, proprietar cu numele, numai asupra avuției publice, adică asupra bunurilor de uz și de interes public. Prin Legea 15/1990, el s-a autoîmproprietărit cu întreaga avuție productivă creată de cetățenii României până la data adoptării legii respective. Această avuție nu era constituită din bunuri de uz și de interes public, nu ca bunuri necesare îndeplinirii funcțiilor statului.

Prin legile așa-zisei privatizări, statul român a scos la vânzare întreaga avuție trecută în proprietatea sa prin Legea 15/1990. Valoarea acestor bunuri a fost de mii de ori mai mare decât valoarea bunurilor de uz și de interes public pe care statul român le achiziționează anual cu banii strânși la buget din taxe și impozite.

Masa avuției pusă la dispoziția posibililor corupți și corupători s-a lărgit, astfel, de mii de ori față de aceea care ar fi existat fără adoptarea Legii 15/1990 și a legilor așa-zisei privatizări.

Aici, în aceste legi, trebuie căutată originea corupției înspăimântătoare care a pus stăpânire pe societatea românească postdecembristă. Am fi avut corupție și fără aceste legi, dar ea ar fi fost de mii de ori mai mică, proporțional cu bunurile aflate la cheremul guvernanților.

Dacă, în 1990, hidrocentralele României ar fi intrat în proprietatea privată a cetățenilor țării și în administrarea unor profesioniști ghidați de norme și legi adecvate, actualul președinte al țării nu ar mai fi avut prilejul să descopere, recent, că, de patru ani, Hidroelectrică a încheiat contracte care asigură unor “băieți deștepți” câștiguri imense, în dauna statului, mai exact a cetățenilor țării.

Ca să fie paharul plin, administratorii care au încheiat contractele în cauză, numiți în aceste posturi de foștii guvernanți, sunt menținuți și de actualii guvernanți. Și asta pentru că, și astăzi, ca și acum patru ani, locurile în Parlamentul României sunt ocupate tot de cei care au adoptat Legea 15/1990 și legile așa-zisei privatizări.

Iată de ce cred că o adevărată lege a lustrației trebuie extinsă în așa fel încât nici o persoană care a ocupat o funcție în conducerea statului român postdecembrist, a instituțiilor și a întreprinderilor acestuia după 1989, să nu mai poată ocupa nici un fel de funcție publică în această țară. Niciodată.

Bursa, 29.08.2005

LEGEA REFORMEI PROPRIETĂȚILOR FURATE

Guvernul român și-a asumat, recent, răspunderea pentru legea privind reforma în domeniile proprietății și justiției. În ceea ce privește proprietatea, noua lege include, sub formă de titluri, nu mai puțin de șapte proiecte legislative menite să completeze și să modifice tot atâtea acte normative adoptate anterior.

Noua lege nu aduce modificări și completări fundamentale legislației în domeniu. Cele mai multe dintre prevederile acestei legi aduc mici modificări textelor legilor adoptate anterior, fiind menite să aducă noi foloase celor care s-au îmbogățit în perioada postdecembristă prin acapararea averii naționale preluate în mod abuziv de statul român, înainte și după 22 decembrie 1989.

Există numai două modificări de substanță introduse prin noua lege în domeniul proprietății.

Prima modificare se referă la includerea în categoria imobilelor care trebuie retrocedate în natură și a imobilelor afectate unor activități de interes public, adică imobilele deținute de unități bugetare din învățământ, sănătate, așezăminte social-culturale, instituții publice, partide politice, misiuni diplomatice acreditate în România, imobile excluse de la retrocedare în legislația anterioară.

Autorii noii legi justifică această modificare în regimul juridic al imobilelor preluate în mod abuziv prin două motivații: a) prevalența restituirii în natură; b) degrevarea bugetului de stat de plata în numerar a despăgubirilor pentru imobilele nerestituite în natură.

Prima motivație este corectă, însă a doua nu poate fi susținută. Noua lege nu degreveză bugetul de stat, ci, dimpotrivă, îl împovărează cu sumele necesare realizării de noi imobile care vor trebui să înlocuiască imobilele de uz public, imobile care nu erau retrocedabile, conform legilor vechi, dar care vor trebui retrocedate, conform noilor acte normative.

Statul român va trebui să continue activitățile de interes public cărora le erau afectate imobilele care vor fi restituite în natură, în conformitate cu prevederile noii legi. Edificarea de noi imobile în care să se desfășoare activitățile de interes public afectate va costa bugetul de stat mult mai mult decât ar fi costat despăgubirile pentru vechile imobile.

În plus, statul român postdecembrist a privatizat, la prețuri de nimic, un număr mare de imobile, cum ar fi hotelurile și casele de vacanță ale fostului partid

comunist, cantinele, căminele, casele de vacanță ale fostelor întreprinderi de stat etc., care ar fi putut să preia, fără cheltuieli suplimentare deosebite, activitățile de interes public afectate de prevederile art. 16 din Legea nr. 10/2001. Aceste imobile nu aveau caracter de capital, de avuție productivă. Afectarea lor pentru activități de interes public nu ar fi diminuat capacitățile productive și competitive ale națiunii.

Cea de a doua prevedere importantă a noii legi privește modalitățile de despăgubire a foștilor proprietari ale căror imobile nu mai pot fi restituite în natură. În locul acordării de numerar, de acțiuni deținute de stat la societăți comerciale, sau bonuri valorice care să poată fi schimbate tot pe acțiuni deținute de stat la societăți comerciale, noua lege instituie acordarea de „titluri de plată” pentru despăgubiri, tot un fel de bonuri valorice, care să poată fi schimbate pe acțiuni emise de un fond de investiții ale cărui active sunt aceleași acțiuni deținute de stat la aceleași societăți comerciale, la care se adaugă creanțe deținute de stat în străinătate.

Cacialmaua noilor guvernanți este mai mult decât străvezie.

Observăm, mai întâi, că foștii proprietari ai imobilelor care nu mai există, fiind demolate, distruse, au fost deja, despăgubiți, fie cu bani, fie cu imobile în schimb.

Cei care trebuie despăgubiți, acum, sunt, de fapt, foștii proprietari ai imobilelor care au fost vândute după 1989, de către statul român postdecembrist. Imobile care au fost cumpărate de către nomenclatura postdecembristă. Este vorba, pe de o parte, de vile de lux, cumpărate la prețuri de nimic, iar, pe de altă parte de construcții și terenuri aflate în patrimoniul unor agenți economici care au fost și ele cumpărate, tot la prețuri de nimic, de către aceeași nomenclatură postdecembristă, prin așa-zisa privatizare.

Cacialmaua este dublă: sunt trași pe sfoară atât foștii proprietari, care în loc de vile și fabrici, primesc acțiuni la un „fond de investiții” cu valoare îndoielnică, cât și toți cetățenii țării, a căror avuție este folosită pentru despăgubirea celor ale căror bunuri au fost însușite de nomenclaturiiștii postdecembriști.

Este antinațională și contrară preceptelor științei economice folosirea sumelor încasate din vânzarea capitalului național ca fond de consum, respectiv ca sursă pentru despăgubirea celor care au fost deposedați de bunuri de consum – locuințe, vile etc..

Sumele încasate din vânzarea capitalului, trecut abuziv în proprietatea statului, trebuie să-și păstreze calitatea de capital, ele trebuie retrocedate cetățenilor și reinvestite în avuție productivă, creatoare de noi locuri de muncă, de noi venituri, noi salarii și noi profituri.

Bursa, 20.09.2005

ECONOMIA, CLASA POLITICĂ ȘI STATUL

Românii nu sunt de loc mulțumiți de starea lor economică și socială, după 15 ani de „reformă”. Sondajele de opinie, indiferent de cine sunt comandate, arată că cetățenii României nu au încredere în clasa politică și în instituțiile satului lor. Drept răspuns, în ultima perioadă, politicienii, de toate culorile, au ieșit la atac, care mai de care avansând propuneri pentru „reformarea” clase politice și a instituțiilor statului, cel mai vehement și mai mediatizat, în acest sens, fiind chiar Președintele țării, acesta fiind hotărât să întrebe poporul, prin referendum, dacă vrea schimbarea parlamentului bicameral cu unul unicameral.

Mă număr printre aceia care, în ultimii ani, am atras atenția că prima condiție a scoaterii României din mizeria materială și spirituală în care a fost împinsă după 1989 o constituie schimbarea clasei politice. Nu “reformarea” clasei politice, ci schimbarea ei completă, adică înlocuirea celor care au făcut parte din conducerea statului român comunist și postdecembrist cu persoane noi.

Cei care au votat legile răului nu pot vota legile binelui. Actuala clasă politică este aceea care a votat și pus în practică legile privatizării și, în general, toate legile prin care, în România a fost construită o economie oligarhică, neproductivă și parazitară, legile prin care cetățenii României au fost deposedați de capitalul acumulat de ei până în 1989, legile prin care această avuție productivă a țării a fost trecută “pe șest” în proprietatea privată a guvernanților, legile prin care a fost distrusă în mare măsură industria națională, prin care au fost desființate peste 3 milioane de locuri de muncă, legile prin care salariul mediu al românului în anul 2004 a ajuns la jumătatea celui din 1989, iar pensia medie a românului nu mai reprezintă nici o treime față de aceea existentă în 1989, legile care au avut ca efect degradarea tuturor serviciilor publice oferite de statul român cetățenilor săi – sănătate, învățământ, cultură, etc.

Mă număr, de asemenea, printre aceia care, de mulți ani, susțin schimbarea din temelii a statului român. Statul român actual este numai cu numele unul democratic, de drept. În realitate, este un stat autocratic, format nu de popor, prin voința liber exprimată a acestuia, ci de către grupul minuscul de securiști și activiști comuniști care au ajuns la putere prin lovitura de stat care a urmat revoltei populare anticomuniste din decembrie 1989 și au păstrat-o prin manipularea informațională a cetățenilor. Este un stat care nu guvernează pentru popor, ci

unul care guvernează pentru sine însuși, pentru mafia politico-financiară născută de “reformă”.

Democrația adevărată, existentă în țările avansate ale lumii moderne, este rezultatul unui proces de șlefuire de peste trei secole. Este clar pentru orice cunoscător al istoriei moderne că sistemul bicameral al puterii legislative este superior celui unicameral. El asigură o mai bună reprezentare în procesul legislativ atât a intereselor comunităților teritoriale cât și a grupurilor sociale și profesionale.

Nu existența sistemului bicameral și a votului pe liste a împins România în revoluția răului, ci clasa politică postdecembristă, constituțiile și legile postdecembriste, care au permis manipularea electoratului, încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor, jefuirea și distrugerea avuției productive a națiunii.

Reformarea statului român trebuie începută prin reconstrucția temeliei sale, a Constituției. Trebuie adoptată o Constituție care să nu mai permită manipularea electoratului, o Constituție care să interzică adoptarea de legi asemănătoare legilor așa-zisei privatizări – printre rezultatele acesteia numărându-se și „afacerea” Petrom, care-l supără pe domnul Președinte, și nu numai pe el - o Constituție care să asigure adevărata independență a justiției față de legislativ și executiv, prin alegerea directă, de către popor, a magistraților și a juraților.

Înnoirea clasei politice și înnoirea statului vor avea, însă, soarta unor existențe efemere dacă nu vor fi însoțite și de înnoirea economiei naționale, adică schimbarea actualei economii oligarhice cu o economie democratică, una în care cea mai mare parte a capitalului să se afle în proprietatea privată a celei mai mari părți a cetățenilor țării. Numai o astfel de economie va genera o clasă mijlocie numeroasă, înstărită și prosperă, care să reprezinte 70-80% din populația țării. Numai o astfel de clasă va fi capabilă să creeze și să susțină un stat care să-i apere drepturile ei, ale majorității, nu cele ale minorității oligarhice.

Fără o economie democratică, fără o clasă mijlocie dominantă în economie și societate, nu vom avea nici stat de drept, eficient, nici politicieni devotați binelui public, nici români prosperi și respectați în lume.

Ultima Oră, 30.09.2005

DE CE NU SUNT BANI PENTRU SĂNĂTATE (SUBMINAREA SĂNĂTĂȚII ROMÂNILOR)

De 15 ani, starea sistemului sanitar românesc se înrăutățește continuu. Mii și mii de români – și bătrâni, și nou-născuți – mor în fiecare an, fie din lipsă de medicamente, fie din lipsă de îngrijire medicală. În campaniile electorale, politicienii promit îmbunătățirea “radicală” a sistemului de sănătate, iar când ajung la putere constată că n-au bai și nici soluții realiste să facă rost de bani pentru sănătate.

Confrunțați cu neplăcuta problemă a uriașelor datorii ale spitalelor către furnizorii de medicamente și cu aceea, la fel de neplăcută, a insuficienței banilor pentru acoperirea rețetelor de medicamente gratuite și compensate, guvernării actuali caută cu disperare o “lărgire a bazei de impozitare”, mai direct, obligarea la plata contribuției pentru sănătate și a pensionarilor, a asistaților social și a agricultorilor.

Soluția propusă de noii guvernanți pune în evidență incompetența și lipsa de responsabilitate politică a autorilor ei.

Obligarea pensionarilor și a asistaților social să contribuie la bugetul pentru sănătate înseamnă fie reducerea veniturilor acestora, care, și fără această reducere, nu le asigură acestora decât o viață mizerabilă, fie reducerea altor capitole de cheltuieli bugetare – învățământ, cultură, etc.

Obligarea la plata contribuției pentru asigurările de sănătate a agricultorilor – mai exact a agricultorilor care nu sunt salariați – echivalează cu impozitarea albinelor sau a furnicilor. Cheltuielile cu întreținerea..... care ar trebui utilizați la calcularea și colectarea unor astfel de contribuții ar fi cu siguranță mult mai mari decât contribuțiile în sine.

Cauzele degradării sistemului sanitar românesc și soluțiile îmbunătățirii acestui sistem trebuie căutate în altă parte.

În anul 1989, statul român a cheltuit pentru sănătate o sumă echivalentă cu 2,81 miliarde euro actuali. În ultimii 5 ani, statul român a cheltuit pentru sănătate, în medie, sub 300 milioane euro anual, adică aproape de 10 ori mai puțin decât în anul 1989. În 1989, statul român a cheltuit pentru ordinea publică și întreținerea aparatului de stat – președinte, parlament, guvern, etc – o sumă echivalentă cu 300 milioane euro actuali.

În ultimii 5 ani, statul român postdecembrist a cheltuit pentru ordinea publică și întreținerea aparatului de stat, în medie, 1,2 miliarde euro anual, adică de 4,4 ori mai mult decât în anul 1989.

În 1989, cheltuielile pentru sănătate reprezentau 13% din volumul total al cheltuielilor bugetului de stat. În anul 2004, ele au reprezentat 4%. În anul 1989, cheltuielile pentru ordinea publică și întreținerea autorităților publice reprezentau 1% din totalul cheltuielilor bugetului de stat, iar în 2004 ele au reprezentat 19%.

Iată o inversare fundamentală de priorități! Iată pentru ce au fost măcelăriți cei peste 1000 de martiri ai revoluției populare anticomuniste din decembrie 1989!

Dacă în anul 2004, sănătatea ar fi beneficiat de 13% din volumul total al cheltuielilor bugetare, aceasta ar fi însemnat un buget pentru sănătate de 1,10 miliarde euro, adică de 3,6 ori mai mare decât cel efectiv realizat. Asta ar fi însemnat de 3,6 ori mai mulți bani pentru medicamente, ar fi însemnat salarii de 3,6 ori mai mari pentru medici!

Lucrurile nu se opresc aici. În 1990, România avea datoria externă egală cu 0. La sfârșitul anului 2004, datoria externă a țării a ajuns la 20 miliarde euro. În ultimii 5 ani (2000-2004), serviciul datoriei externe a fost, în medie, de 3,6 miliarde euro, adică de 12 ori mai mult decât cheltuielile anuale pentru sănătate.

Să ne imaginăm cum ar fi arătat sistemul sanitar românesc dacă în ultimii 5 ani ar fi beneficiat de resurse bănești de peste 12 ori mai mari decât cele de care a beneficiat prin voința guvernanților postdecembriști.

Iată de ce nu sunt bani pentru sănătatea românilor și cine sunt vinovați de această stare de lucruri. Nici pensionarii, nici asistații social, nici agricultorii țării. De vină sunt guvernanții, mai exact senatorii, deputații și miniștrii care au elaborat, adoptat și aplicat legile bugetare și cele care au sporit, an de an, povara datoriei externe.

Iată de ce românii au nevoie și sunt îndreptățiți să-și impună o altă economie, un alt stat și o altă clasă politică.

Ultima Oră, 06.10.2005

CAUZELE ȘI REMEDIILE CORUPȚIEI POSTCOMUNISTE

În cadrul seminarului „Networking Europe”, organizat, recent, la București, de către Comisia Europeană, Președintele Traian Băsescu a ținut un discurs în care a făcut mai multe afirmații referitoare la corupție, una dintre acestea fiind următoarea: „Corupția, spune domnia sa, există în aparatul de stat și încercăm să o izolăm, dar ea are întotdeauna un partener – chiar populația, fiecare român”. Și, mai departe „fac un apel la 22 milioane de români ca, începând de mâine, să refuze să plătească în vreo instituție a statului sau în Justiție ciubucul, acea păcătoasă șpagă care a devenit sport național”.

Deci, vinovați de corupția care s-a instalat în România postcomunistă și pe care conducătorii Uniunii Europene o consideră ca fiind „înspăimântătoare” suntem noi, cei 22 milioane de români, inclusiv țăranii din localitatea Flămânzi, din județul Botoșani, și șomerii din Hunedoara, din județul cu același nume. În concepția președintelui, noi, cei 22 milioane de români, suntem corupătorii.

Ca să ne lumineze complet, domnul președinte ne explică, mai departe, că „acest proces, deci corupția, este în doi: unul acceptă și altul plătește partea care-i revine din tandemul corupției. În plus, spune domnul Băsescu, „corupția de unul singur nu poate fi nici la vameș, nici la profesor, nici la medic, nici la judecător”, Iată-i, deci, și pe corupții înspăimântătoare corupții postcomuniste: vameșii, profesorii, medicii și judecătorii.

Mai întâi, o perspectivă lingvistică asupra problemei în discuție. Cuvintele de „ciubuc” și „bacșiș”, ambele de origine turcească, se referă la o sumă mică de bani sau altă mică valoare dată cuiva pentru a-și face datoria, pentru a-și îndeplini obligațiile. Cuvântul „șpagă” este sinonimul, de origine rusească, al celor de „ciubuc” și „bacșiș”, iar cuvântul „șperț” este sinonimul de origine germană al celorlalte trei menționate.

Noi, cei 22 milioane de români, ca și moșii și strămoșii noștri, dăm ciubuc, bacșiș, șpagă, șperț frizerului, ospătarului, vânzătorului, în general, sau micului funcționar public, sau privat, pentru ca aceștia să ne ofere serviciul care ni se cuvine, sau pentru care am plătit un preț, mai repede, mai pe gustul nostru, mai politicos. Nu pentru a ne da mai mult decât ni se cuvine, sau o valoare mai mare decât prețul pe care l-am plătit.. „Ciubucul” pe care îl dăm noi, cei 22 milioane

de români, îmbracă, de regulă, forma unui buchet de flori, a unei ciocolate, sau a unei sume de bani cu care se poate cumpăra un buchet de flori, sau o ciocolată.

Noi, cei 22 milioane de români, nu avem atâția bani încât să putem da un „ciubuc” atât de mare în schimbul căruia să ni se vândă la prețul de 75 milioane de dolari un combinat industrial care valorează 4 miliarde de dolari. Într-o astfel de „tranzacție” intervine un alt cuvânt românesc, de data aceasta de origine slavă. Este vorba de cuvântul „mită”, care desemnează „suma de bani sau obiecte date sau promise unei persoane cu scopul de a o determina să nu-și facă datoria, să-și încalce obligațiile de serviciu”. Deci, nu pentru a-și face datoria, ci pentru a nu și-o face.

Cuvântul „mită” nu este menționat în discursul pomenit al domnului președinte, deși este direct legat de cel de „corupție”, care, conform DEX – lui, desemnează o „stare de abatere de la moralitate, de la cinste, de la datorie”, el venind de la latinescul *corruptio*, -onis, prin care strămoșii noștri latini defineau procesul de degradare morală a demnitarilor statului roman – senatori și magistrați – în perioada de decădere a acestui stat, demnitari care adoptau legi prin care se îmbogățeau jefuindu-i pe cetățeni.

Corupția postcomunistă nu constă în degradarea morală a întregii națiuni române. Ea nu este legată de micile ciubucuri și bacșișuri, prin care românii apreciază profesionalismul celor care îi servesc, nu are drept corupători pe cei 22 milioane de români, și nu are drept corupți pe profesori, pe medici, pe judecători, și nici pe marea majoritate a vameșilor.

Corupția postcomunistă constă în degradarea morală a demnitarilor statului. Ea este legată de mita dată și primită pentru vânzarea pe nimic a capitalului național acumulat până în 1989, are drept corupători și corupți numai câteva sute de mii de nomenclaturiști comuniști care au ocupat și ocupă funcții de conducere în statului român postcomunist.

La originea corupției postcomuniste se află Legea 15/1990, prin care statul român i-a depozat pe cetățeni și s-a autoîmproprietărit cu capitalul național acumulat până în 1989, și legile privatizării, prin care acest capital a fost trecut, contra mită, din proprietatea statului în proprietatea privată a guvernanților și a camarilei acestora. Dacă, în 1990, întregul capital acumulat până în 1989 ar fi fost trecut în proprietatea privată a tuturor cetățenilor țării, adevărații corupători și corupți ai României postcomuniste ar fi fost lipsiți de „obiectul muncii”.

Domnul președinte ne reproșează că „ne-am obișnuit să așteptăm de la președinte, de la procurorul general, de la ministrul Justiției să curețe aparatul de stat de corupție”. Eu, personal, nu mă aștept la așa ceva, oricât de bine intenționați ar fi cei trei demnitari menționați.

Cunoștințele mele economice și istorice îmi creează convingerea că statul român va putea fi curățat de corupție numai dacă domnul președinte va reuși să facă să se adopte următoarele două legi: a) una prin care să se interzică accesul la funcții publice al tuturor celor care au făcut parte din conducerea statului

român până în 2004; b) alta prin care cetățenii României să fie despăgubiți pentru capitalul de care au fost deposedați prin Legea 15/1990.

Bursa, 10.10.2005

DE CE NU SUNT BANI PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT (SUBMINAREA EDUCAȚIEI ROMÂNILOR)

Ministrul educației și-a dat demisia în semn de protest față de faptul că șeful său, primul ministru și ceilalți colegi ai săi de cabinet nu au fost de acord cu suma de bani pe care el a cerut-o de la bugetul de stat pentru finanțarea activității ministerului pe care îl conduce. Onorabilă demisia domnului ministru, dar nu demisia sa mă determină să scriu aceste rânduri, ci comentariul făcut de primul ministru în legătură cu demisia ministrului educației. Domnul prim ministru ne spune că: „Am cerut membrilor cabinetului să summarizeze creșterile bugetare solicitate. Au rezultat 70.000 de miliarde, adică 2% din PIB, în mod evident nu avem acești bani.”

Este adevărat că în bugetul statului român al anului în curs, ca și în cel al anului viitor, ca și în cele ale ultimilor ani, sunt bani mult mai puțini decât au fost în bugetele anilor 1980-1989, ca și în cele ale anilor 1990-1991. În anul 1989, de exemplu, cheltuielile bugetului statului român au echivalat cu peste 23 miliarde euro actuali, în 1990, cu peste 16 miliarde euro. În perioada 2000-2004, cheltuielile bugetului de stat au coborât la sub 8 miliarde euro pe an.

De această drastică micșorare a resurselor bugetului statului român nu sunt de vină nici dascălii, nici elevii și studenții țării, nici părinții acestora. De vină este „reforma” economică postdecembristă și autorii acesteia, adică echipa de guvernanți care conduce România din 1990 încoace, echipă din care a făcut parte, aproape continuu, și actualul prim ministru.

Sigur, avem mai puțini bani la buget, dar și cei pe care îi avem sunt cheltuiți prost, în defavoarea cetățenilor, în favoarea guvernanților.

În 1989, pentru învățământ și cultură, statul român comunist a cheltuit echivalentul a 3,74 miliarde euro actuali, în perioada 2000-2004, statul român postcomunist a ajuns să cheltuiască, în medie, anual, 0,58 miliarde euro, adică de 6 ori mai puțin. În 1989, statul român comunist a cheltuit pentru finanțarea autorităților publice – președinte, parlament, guvern, etc. – și a ordinii publice echivalentul a 0,3 miliarde euro, în timp ce statul român postcomunist a cheltuit, pentru finanțarea acelorași activități, în medie, anual, în perioada 2001-2004, suma de 1,36 miliarde euro, adică de 4,5 ori mai mult.

Statul român postcomunist a redus, continuu, sumele destinate finanțării serviciilor publice – învățământ, cultură, sănătate, protecție socială, etc. – de care beneficiază marea masă a cetățenilor, crescând, tot continuu, sumele destinate întreținerii aparatului de stat, de care beneficiază grupul minuscul de guvernanți.

În plus, pentru ca nu i-au ajuns banii încasați din taxe și impozite, statul român postcomunist a apelat la împrumuturi externe masive, aducând datoria externă a țării la îngrijorătoarea cifră de 20 miliarde de euro. În ultimii 5 ani, serviciul datoriei externe, care cuprinde ratele de rambursare a împrumuturilor și dobânzilor aferente, s-a ridicat la o medie de 3,6 miliarde euro pe an, adică de 6,2 ori mai mult decât cheltuielile pentru sănătate, sau de 2 ori mai mult decât i-ar trebui domnului prim ministru pentru a acoperi toate creșterile bugetare „sumarizate” de membrii cabinetului său.

Demisia ministrului educației pune în evidență necesitatea unor schimbări fundamentale în politica bugetară pe care trebuie s-o conceapă și s-o pună în practică statul român. Aceasta nu poate fi redusă la impunerea unui hățiș haotic de biruri din cele mai bizare și mai neproductive.

La baza noii politici bugetare trebuie să stea o nouă politică economică, una care să stimuleze munca, inovația, economisirea, investițiile, producția, nu speculațiile și ingineriile financiare, încropirea de bugete bazate cu prioritate pe sporirea poverii fiscale și cheltuirea parazitară a impozitelor și taxelor colectate de la cetățeni.

Ultima Oră, 13.10.2005

ARTICOLE PUBLICATE ÎN CURSUL ANULUI 2006

PRIVATIZAREA POSTDECEMRISTĂ – O CRIMĂ ABOMINABILĂ

Excelentă ideea conducerii ziarului “Gardianul” de a declanșa, acum, o amplă dezbatere pe tema rezultatelor celor 16 ani de “privatizări” sub titlul “A devenit România o colonie?”

În mod foarte inspirat, dezbaterea începe chiar cu textul definiției coloniei, care desemnează o țară în care a fost, printre altele, instaurată și “privarea, totală sau parțială, a populației autohtone de drepturi și libertăți cetățenești, însușirea de către metropolă (străini – a.n.) a celei mai mari părți a veniturii naționale”.

În 1990, am elaborat un program de reformă economică în centrul căruia se afla propunerea ca întreg capitalul acumulat din veniturile create de români în perioada 1948-1989 să fie privatizat, imediat și integral, prin trecerea acestui capital din proprietatea comună a tuturor cetățenilor țării în proprietatea privată a acestor cetățeni. Programul, cunoscut sub numele de “Varianta Cojocaru”, a fost publicat în lucrarea “Privatizarea: de ce? cum? pentru cine?”. Programul arată că este necesară privatizarea propusă deoarece numai o economie democratică, în care capitalul se află în proprietatea mării majorității a populației, poate fi una concurențială, performantă, eficientă. El prezenta mai departe mecanismul concret prin care capitalul național ar fi trebuit să intre și să rămână în proprietatea majorității cetățenilor. În sfârșit, programul preciza că de procesul de privatizare trebuie să beneficieze marea majoritate a cetățenilor și nu numai o mică minoritate, de aici decurgând importante consecințe sociale – formarea unei clase mijlocii numeroase și puternice – politice – construirea unui stat cu adevărat democratic pus în slujba clasei mijlocii majoritare – și morale – impunerea muncii, cinstei, spiritului de economisire, de coeziune și solidaritate națională și socială, ca valori călăuzitoare ale noii societăți românești postcomuniste.

“Varianta Cojocaru” a fost respinsă de guvernanții României anilor 1990-1992, guvernanți care se află și acum la conducerea țării.

A fost adoptată “Varianta anti-Cojocaru” care, în esență, a însemnat: 1 – deposedarea cetățenilor de întregul capital acumulat din veniturile lor în perioada 1948-1989, prin legea 15/1990, care a trecut tot acest capital din proprietatea “comună” a tuturor cetățenilor țării în proprietatea “privată” a statului român postdecembrist; 2 – declanșarea și întreținerea hiperinflației postdecembriste

prin aruncarea pe piață a unei uriașe mase monetare, invers proporționale cu dinamica PIB-ului, prin care s-a devalorizat capitalul național și munca națională; 3 – vânzarea capitalului național astfel devalorizat la prețuri de nimic, în principal străinilor, cetățenii autohotni fiind, deja, deposedați de capitalul acumulat din veniturile lor capitalizate până în 1989; 4 – scoaterea, prin lege, a procesului de vânzare, adică de “privatizare”, de sub controlul cetățenilor, capitalul fiind lăsat la cheremul guvernanților, care și-au cerut “plata” pentru vânzarea capitalului la prețuri de nimic, adică mita, șpaga, declanșându-se, astfel, cea mai înspăimântătoare corupție din istoria națională; 5 – utilizarea sumelor încasate din vânzarea capitalului național nu pentru investiții, pentru înnoirea și sporirea acestui capital, ci pentru consum, pentru salarii și alte cheltuieli curente ale bugetului de stat, ceea ce a dus la reducerea ponderii capitalului aflat în proprietatea românilor, la reducerea capacităților de producție, a PIB-ului, a salariilor, a pensiilor, la împingerea națiunii române în cea mai neagră perioadă a istoriei sale, la transformarea României într-una dintre cele mai sărace și umilite colonii ale lumii moderne.

Sigur, coloniile lumii moderne sunt diferite de cele ale secolelor XV-XIX, dar cele două trăsături esențiale ale aservirii rămân: lipsa drepturilor cetățenilor, în primul rând a drepturilor de proprietate și însușirea de către străini a celei mai mari părți a venitului național.

Privatizarea capitalului românesc acumulat până în 1989 nu este o simplă mare hoție, o simplă mare fraudă, un simplu mare furt. Este o crimă abominabilă, prin care națiunea română a fost aruncată în urmă cu cel puțin un secol. Ea a adus națiunii române prejudicii mai mari decât cele suferite în ambele războaie mondiale ale secolului XX: economice, politice, sociale, morale.

Tema merită mult mai multă atenție.

Gardianul, 14.01.2006

CARE INVESTIȚII STRĂINE DIRECTE?

O componentă principală a megamanipulării informaționale a națiunii române în epoca postdecembristă o reprezintă proslăvirea capitalului străin, prezentarea acestuia ca unică forță capabilă să le aducă românilor bunăstare și prosperitate, să-i scape de toate belelele și necazurile care s-au năpustit asupra lor după lovitura de stat din decembrie 1989.

În ultimii 16 ani, cu deosebire pe la începutul acestora, românii află din mass-media că țara lor va primi noi și noi “infuzii” de capital străin, care le vor crea noi locuri de muncă, noi salarii, noi venituri, noi produse și servicii – mai pe șleau, noi valuri de lapte și miere.

Iată, spre exemplu, recent, un cotidian central ne aduce la cunoștință, cu litere de-o șchioapă, marea veste: “În 2006, nivel record al investițiilor străine directe, de 8 miliarde de euro”.

Ca să ne risipească orice eventuală îndoială, ziarul nostru ne spune că cifra citată, de 8 miliarde de euro, “reiese dintr-un raport al Bank Austria Creditanstalt (BA-CA)”. Potrivit raportului citat, mai mult de jumătate din cele 8 miliarde de euro provin din banii ce urmează a fi incasați de statul român din vânzarea BCR (3,75 miliarde de euro) și a CEC-ului (sumă estimată la 0,5 miliarde de euro). Articolul de ziar nu ne spune de unde or să provină restul de 4 miliarde de euro, dar, probabil, tot din ceva “privatizări de succes”, adică din vânzări de capital românesc acumulat înainte de 1989.

Anuarul Statistic al României precizează că investițiile reprezintă “cheltuieli destinate creării de noi mijloace fixe” sau cheltuieli efectuate “pentru dezvoltarea, modernizarea și reconstrucția celor existente”.

A investi înseamnă a crea capital real nou, capacități noi pentru producția de bunuri și servicii destinate comercializării, pieții.

Statistica internațională face distincție între investițiile străine directe (ISD) și cele indirecte (ISI), primele desemnând investițiile propriu-zise, adică cheltuielile efectuate pentru crearea de mijloace fixe noi, sau transformarea capitalului bănesc în capital real nou, investițiile indirecte desemnând cheltuielile efectuate pentru achiziționarea de valori mobiliare (acțiuni, obligațiuni, etc.), deci transformarea capitalului bănesc în capital financiar.

Investițiile străine indirecte – sume bănești cheltuite pentru cumpărarea de acțiuni, obligațiuni, etc. – nu creează capital real nou, capacități noi pentru producția de bunuri și servicii, nu creează noi locuri de muncă, noi surse de venituri, de salarii și profituri. Ele transferă numai drepturile de proprietate asupra capitalului real existent, de la vânzător la cumpărător.

Practic, în cei 16 ani de “tranziție” postdecembristă, investițiile străine directe în România au fost total ne semnificative, ele reprezentând mai puțin de 1% din valoarea capitalului acumulat de români până în 1989. În ciuda acestui fapt, în perioada 1990-2006, cea mai mare parte a capitalului utilizat pe teritoriul României a devenit proprietate a străinilor.

Cum s-a ajuns aici? Foarte simplu.

În primul rând, capitalul bănesc străin intrat în România nu a fost transformat în capital real, în capacități noi pentru producția de bunuri și servicii. El a fost transformat în capital financiar, în acțiuni, în drepturi de proprietate asupra capitalului real acumulat de români până în 1989.

În al doilea rând, sumele bănești încasate de statul român prin vânzarea, către străini, a acțiunilor sau, direct a capitalului real – terenuri, construcții, utilaje, echipamente, mașini, nave, etc. – nu au mai fost, așa cum cereau legile economiei de piață, reinvestite, retransformate în capital real, ci au fost utilizate pentru consum, pentru salarii compensatorii, plăți de dobânzi, etc. Așa se face că statul român, după ce și-a deposedat proprii cetățeni de capitalul acumulat de aceștia până în 1989, autoîmproprietarindu-se cu acest capital, a vândut capitalul, a “păpat” sumele încasate, rămânând și el, ca și cetățenii lui, fără calitatea de proprietar de capital, calitate pe care a transferat-o străinilor, prin așa-zisa privatizare.

Cele 4,25 miliarde de euro care vor fi încasate prin vânzarea BCR și a CEC-ului nu reprezintă investiții străine directe în România. Ele nu vor crea capital nou, nu vor contribui la sporirea valorii capitalului utilizat pe teritoriul României, ci numai la sporirea ponderii capitalului aflat în proprietatea străinilor, cu diminuarea corespunzătoare a ponderii capitalului aflat în proprietatea românilor.

Chiar și în cazul fericit în care cele 4,25 miliarde de euro vor fi reinvestite, transformate în noi capacități pentru producția de bunuri și servicii, românii nu vor deveni mai bogați, ci vor rămâne la fel de săraci pe cât erau înainte de aceste două “privatizări de succes”. Dacă, dimpotrivă, cele 4,25 miliarde de euro vor fi folosite, ca și cele încasate din privatizările anterioare, pentru plăți de salarii, atunci rezultatul “net” al celor două “privatizări de succes” va fi acela că românii vor fi mai săraci exact cu suma de 4,25 miliarde de euro.

Investițiile străine, directe sau indirecte, vin în România, ca și în oricare altă țară, pentru a-i face mai bogați pe proprietarii lor, nu pe români.

Dacă românii doresc să devină mai bogați, ei nu trebuie să aștepte “infuzia” de capital străin, ci să-și creeze propriul capital, prin muncă, inovație

și economisire. După ce l-au creat, să-l păstreze cu sfințenie. Să nu-l vândă sub valoare. Să nu-l consume. Aceasta este una din legile dure, dar reale, ale realei economii de piață.

Legi pe care românii ar fi putut să le învețe bine în cei 16 ani de “tranziție”, de “reformă”. Dacă ar fi avut acces la adevăr.

Bursa, 16.01.2006

BANII ÎN CAPITALISMUL OLIGOPOLIST

Recent, Domnul Theodor Stolojan, ex-prim-ministru, ex-ministru al finanțelor, ex-consilier la Banca Mondială, în prezent consilier economic la președinția României, constata ca “nu este admisibil ca într-o economie de piață, unde avem cele mai puternice bănci și unde este competiție care ar trebui să determine scăderea costurilor tranzacțiilor operațiunilor economice, să existe o diferență atât de mare între dobânda încasată de bănci și dobânda plătită de bănci. Se menține parcă bătută în cuie această diferență incredibilă pentru o țară dezvoltată, de aproximativ 13 la sută”.

În cele două fraze citate sunt cuprinse mai multe idei, din care numai una mi se pare corectă, adevărată. Aceea că este inadmisibilă diferența dintre nivelul dobânzilor pe care băncile îl plătesc cetățenilor români pentru banii pe care aceștia îi pun la dispoziția lor (dobânzile pasive) și nivelul dobânzilor pe care aceleași bănci le percep pentru că pun aceiași bani la dispoziția acelorași cetățeni (dobânzile active).

În toți cei 16 ani de tranziție, adică toți anii în care domnul Stolojan a deținut înaltele funcții publice menționate, diferența între dobânzile active și cele pasive nu a coborât, niciodată, sub 10 la sută. Aceasta, în condițiile în care, în aceeași perioadă de timp, în țările dezvoltate, care, de regulă, sunt și democratice, diferența în cauză a fost și continuă să fie de ordinul a 1-2 la sută.

Din această diferență, de 1-2 %, băncile din țările dezvoltate, democratice și prospere își acoperă costurile și fac profituri suficient de mari care-i determină pe proprietari să investească și să mențină investițiile în sectorul bancar.

Diferența uriașă dintre prețul plătit de bănci cetățenilor români pentru banii pe care aceștia îi economisesc și prețul pe care aceleași bănci îl percep acelorași cetățeni pentru folosirea acelorași bani a reprezentat și reprezintă, în continuare, una din marile inginerii financiare puse în funcțiune de guvernanții români postdecembriști pentru jefuirea națiunii române.

Averile uriașe acumulate de bănci prin intermediul acestei inginerii financiare se regăsesc în miile de palate administrative contruite de bănci după 1989, în salariile extravagante ale administratorilor și în profiturile uriașe realizate în sectorul serviciilor bancare. Cum substanța economică nu se evaporă, nu se pierde, ci numai se transformă și se redistribuie, prin îmbogățirea necuvenită și nemeritată a băncilor, au fost sărăciți, la fel de necuvenit și nemeritat, cetățenii

României, atât în calitatea lor de proprietari, cât și în cea de utilizatori ai banilor.

Ingineria financiară a foarfecelui dobânzilor a fost și este posibilă tocmai pentru că economia construită în România după 1989 nu este una în care “este competiție”. Aici realitatea economică îl contrazice pe economistul Stolojan. Nu avem o economie democratică, competitivă, productivă. Avem o economie oligopolistă, mafiotizată, necompetitivă, neperformantă, parazită, redistributivă.

Sectorul bancar nu face excepție de la caracteristicile enumerate. Avem un număr foarte mic de bănci (opt, nouă) care au pus stăpânire pe aproape toți banii aflați în circulație, bănci care dictează prin înțelegeri, mai mult sau mai puțin fățișe, și nivelurile dobânzilor pasive și active, ca și cine are acces la bani și ce poate face cu ei.

Avem o bancă centrală care, prin legile și normele pe care le-a elaborat și aplicat, în loc să favorizeze democratizarea și competitivitatea sectorului bancar, a favorizat din plin oligopolizarea avestui sistem. Banca centrală și-a adus contribuția atât la falimentarea nou-născuților banci comerciale cu capital privat românesc, cât și a bancilor populare, care deveniseră un competitor de temut pentru marile oligopoluri bancare.

Cele peste 120 de bănci populare românești înființate în baza Legii 109/1996, începuseră să practice diferențe între dobânzile pasive și cele active de 1-3%, apropiate celor practicate de semenele lor din țările dezvoltate, democratice și prospere. Acesta a fost motivul pentru care, în anul 2000, a fost declanșat războiul mediatic și legislativ care le-a nimicit, lăsând, astfel, câmp liber de dictatură pentru marile grupuri bancare oligopoliste.

În capitalismul oligopolist, așa cum este cel construit în România postdecembristă, banii nu sunt un simplu mijloc de schimb al mărfurilor. Bancile nu mai sunt simpli intermediari între proprietarii banilor și utilizatorii acestora. În acest tip de capitalism, banii, capitalul bănesc, ca și cel financiar, devin instrumente de jefuire a cetățenilor.

Bursa, 23.01.2006

INVESTIȚI, INVESTIȚI, INVESTIȚI! CINE? CE?

Profund preocupat de găsirea drumului pe care să-și conducă poporul spre câmpia prosperității și bunăstării, domnul Tăriceanu și-a adus, cu siguranță, aminte de unul din “marii dascăli ai omenirii” atunci când și-a formulat îndemnul către români la început de an astfel: „În 2006, cuvântul-cheie va fi investiți, investiți, investiți”

Dascălul la care mă refer, adică Lenin, ne-a dat faimosul îndemn: „învățați, învățați, învățați!”. Numai că regimul economic, social și politic pe care l-au construit Lenin și tovarășii săi ne-a tăiat nouă, celor mulți, accesul la învățătură, la adevăr, noi fiind dresați să muncim, să creăm avuție care s-a acumulat, apoi, în proprietatea comuna “a întregului popor”. Numai un grup minuscul așezat în imediata apropiere a marelui “dascăl” și a “moștenitorilor” acestuia, adică nomenclatura comunistă, a putut urma îndemnul dascălului lor, învățând nu cum să creeze avuție, ci cum să fure avuția creată de alții, astfel că, atunci când regimul comunist s-a prăbușit, ei, nomenclaturiştii, au devenit experți în jefuirea capitalurilor acumulate din veniturile create de cei care fuseseră dresați să muncească.

Citind îndemnul domnului prim-ministru, mi-a venit, firesc, întrebarea: economia construită în România de către clasa politică postdecembristă, din care domnul Tăriceanu a făcut parte aproape continuu, ca parlamentar, la putere, sau, în opoziție, ca ministru și, în prezent, ca prim-ministru, este una care să ne permită nouă, celor 6 milioane de familii de români să investim, să investim, să investim?

A investi înseamnă să dispui de un venit, sub formă bănească, pe care l-ai obținut din muncă, sub formă de salariu, sau din capital, sub formă de profit, dobândă, dividend, etc. Acest venit trebuie să fie suficient de mare, astfel încât sa-ți permită acoperirea cheltuielilor de consum – casă, masă, etc. – și să-ți mai rămână o parte pe care să nu o consumi, să o economisești și să o investești, transformând-o în capital: capital bănesc – adică un depozit bancar, de exemplu; capital financiar – acțiuni, obligațiuni, etc.; capital real – o mașină, echipament, etc.

În 1990, noi, cele 6 milioane de familii de români, am fost deposedate de către statul român postdecembrist de capitalul acumulat din veniturile create

de noi în perioada 1948-1989. Fiind depredați de capital, nu mai dispunem de profiturile pe care ni le-ar fi adus acest capital și, deci, nici de posibilitatea de a economisi și de a investi o parte din ele.

În cei 16 ani de „tranziție”, de „reformă”, salariile noastre, ale celor 6 milioane de familii de români, în loc să crească continuu, cum s-a întâmplat la irlandezi și la chinezi, pentru a mă referi la două țări complet diferite, având însă ca trăsătură comună faptul că guvernanții lor nu au fost lăsați să se îmbogățească prin jefuirea cetățenilor, a scăzut continuu, ajungând la jumătatea celor pe care le câștigam în 1989. Înzestrați de Dumnezeu cu spiritul economisirii, chiar și din aceste salarii minuscule, am mai pus câte un leuț de o parte, l-am economisit și l-am investit la bănci și la fondurile de investiții, care au fost, însă, falimentate de același stat român, care ne furase și capitalul.

Aduși la sapă de lemn, unii dintre noi au părăsit țara, s-au angajat la străini, câștigă salarii de mizerie, dar, oricum, mai mult decât câștigă cei rămași acasă. Acești dezrădăcinați pot să economisească ceva bani străini. Ce să facă, însă, cu ei? Să-i investească la o bancă românească ce urmează să fie falimentată de BNR, sau la un FNI care urmează să fie falimentat de CNVM? Cei mai mulți dintre ei o să urmeze exemplul fotbalistului Craioveanu și o să se stabilească definitiv în țările unde câștigă venituri și unde o să își investească și economiile.

După ce fabricile, uzinele și combinatele construite din banii noștri înainte de 1989 au fost aduse în faliment și vândute la prețuri de sute de ori sub valoarea lor, acum ele încep să producă, din nou, aducând profituri uriașe noilor lor proprietari, în cea mai mare parte străini. Aceste profituri sunt, însă, „externalizate”, sunt preluate de noii proprietari ai capitalului și transferate în afara țării, unde sunt transformate fie în vile și iahturi de lux, fie investite pentru crearea de locuri de muncă acolo unde vor proprietarii lor.

Iată motivele pentru care în urma cuvintelor prin care domnul prim-ministru ne îndeamnă să investim am pus întrebările CINE? CE? Cine să investească în România?

Cele 6 milioane de familii de români aduse la sapă de lemn au venituri atât de mici încât nu le ajung nici pentru un trai decent, necum să economisească și să mai investească.

Nomenclaturiștii comuniști, deveniți proprietari ai unei părți din capitalul țării nu vor investi, fiindcă ei nu au învățat să muncească, să inoveze, să economisească și să investească. Ei au învățat numai să fure.

Străinii nu au nici un motiv să investească în România atâta timp cât pot deveni proprietari ai capitalului românesc plătind sume derizorii.

Dacă nu este pur demagogic, îndemnul domnului Tăriceanu rămâne un strigăt în pustiu. El nu are aderență la România actuală. Pentru ca o astfel de aderență să aibă loc, trebuie construită o altă economie, o altă Românie.

CAPITALUL AUTOHTON? AZI ÎL VEDEM, ȘI NU E!

Mai mult decât lăudabilă inițiativa ziarului BURSA de a organiza o dezbatere pe tema situației actuale și a viitorului capitalului autohton, românesc.

Nu la fel de lăudabile mi s-au părut și intervențiile unora dintre participanții la ceastă dezbatere.

Să luăm, de exemplu, intervenția Domnului Varujan Vosganian, actualul președinte al Comisiei de Finanțe-Bănci a Senatului României. Domnul Vosganian afirmă că “singura problemă care trebuie pusă este ce a rentabilității și nu a apartenenței capitalului”. Afirmăția aparține unui liberal, sau unui neoliberal, oricum, unui om care se declară moștenitor politic al pionierilor liberalismului românesc, care au fost și pionierii capitalului autohton românesc, a căror deviză programatică fundamentală a fost exprimată prin cuvintele “Prin noi înșine”. Cu această deviză, înaintașii domnului Vosganian și-au spus lor, au spus românilor și lumii întregi că formarea și dezvoltarea capitalului autohton, românesc, adică a unei avuții productive care să fie creată de români, să intre și să rămână în proprietatea românilor, reprezintă singura soluție pentru dezvoltarea economică durabilă a țării, pentru creșterea venitului național, a profiturilor și salariilor românilor, pentru formarea unei clase mijlocii numeroase și înstărite, care, la rândul ei, să fie capabilă să creeze și să susțină un stat de drept, democratic, independent și suveran.

În concepția pionierilor liberalismului românesc, formarea și dezvoltarea capitalului autoton, la baza căruia să se afle munca, inovația și spiritul de economisire al românilor, reprezenta nu numai garanția prosperității materiale, ci și temelia edificiului moral și spiritual al națiunii, a mândriei, coeziunii și solidarității sociale și naționale, toate acestea culminând cu extraordinarul triumf al civilizației românești care a fost Marea Unire de la 1918.

Domnul Vosganian mai face o afirmație care, cu siguranță, i-a făcut pe părinții liberalismului românesc să scrâșnească din dinți, acolo unde-și trăiesc veșnicia. Domnia sa afirmă că “nici nu se pune problema ca CEC să fie cumpărat de UNPR sau de alte fonduri românești, pentru că, atunci când privatizezi, este bine ca banca ce va cumpăra să fie între primele 100 din lume”.

În primul rând, o mică precizare de natură lingvistic-juridică: CEC-ul este o societate comercială al cărei capital se află în proprietatea privată a statului român. Nu poți “privatiza” ceva care este “privat”. Deci nu se pune problema privatizării CEC-ului, ci a vânzării capitalului deținut, în proprietate privată, de statul român la această societate comercială. Termenul de “privatizare” trebuie și poate fi folosit numai atunci când ne referim la trecerea unui bun din proprietate publică în proprietate privată.

În al doilea rând, îl invit pe domnul președinte al Comisiei de Finanțe-Bănci a Senatului României să citească, sau să recitească lucrarea intitulată “Globalizarea sub semnul întrebării”, având ca autori pe profesorii englezi Paul Hirst și Graham Thompson. În această lucrare, domnul senator va găsi numeroase cifre, tabele și grafice care dovedesc că economia mondială actuală nu se bazează nici pe primele 100 de bănci din lume, nici pe primele 100 de societăți multinaționale, în orice ramură economică s-ar afla ele. Economia modernă, atât în țările dezvoltate, cât și în cele în curs de dezvoltare, care nu și-au vândut, încă, demnitățile naționale, se bazează pe resursele financiare interne, autohtone, și nu pe investițiile străine și pe firmele multi- și transnaționale.

Investițiile străine, cele adevărate, care vin și stau, nu cele care vin, dau tunuri și pleacă, nu participă la formarea capitalului mondial și a PIB-ului mondial decât cu 5-6 procente. Restul, de peste 94-95% din capitalul mondial este capital autohton. Restul de peste 94-95% din PIB-ul mondial este produs de capitalul autohton, nu de cel străin. Aceasta este realitatea economiei mondiale actuale, nu aceea pe care o “vede” domnul Vosganian.

“Reforma” economică “implementată” în România postdecembristă, care, în esență, a însemnat trecerea cvasigratuită în proprietatea străinilor a celei mai mari părți a capitalului național acumulat până în 1989, cu reducerea aproape la zero a capitalului autohton, a așezat economia românească la periferia economiei mondiale, transformând-o într-un organism bolnav, pentru a cărui însănătoșire și reintegrare în economia mondială va fi nevoie de mult timp și de multă înțelepciune din partea celor care se vor afla la conducerea statului român.

Am început să creăm capital autohton pe la jumătatea secolului XIX. Până în 1989, am strâns un capital considerabil – uzine, fabrici, combinate, bănci, etc. – evaluat la peste 300 miliarde de euro de astăzi. Cea mai mare parte a acestui capital există, încă. Nu a fost distrus și nici dus în afara țării. Este aici. Azi îl vedem, și nu e. Adică nu mai este al nostru.

Trebuie și putem să reîncepem să creăm, să acumulăm capital autohton. O putem face prin multă muncă, inovație și economisire, dar și printr-o înțeleaptă și complexă inginerie financiară, de data asta în interesul națiunii române. Fără un capital autohton puternic nu o să avem bunăstare. Nu o să ne integrăm de-adevăratelea, nici în Uniunea Europeană, nici în lume.

În ceea ce privește “privatizarea” CEC-ului, la care s-au referit aproape toți participanții la dezbateră organizată de BURSA, îmi voi exprima și eu opinia într-un număr viitor al acestui ziar.

Bursa, 06.02.2006

ECONOMIA, STATUL ȘI MAFIA

Încep să cred că președintele Băsescu face doi pași pe care îi aștept de două decenii de la șeful statului român. Primul pas este acela că începe să înțeleagă unele aspecte ale economiei românești postdecembriste, unele dintre mecanismele ingineriei legislative, administrative și financiare prin care a fost devalizată avuția națională de către grupurile de interese de tip mafiot. Al doilea pas este acela că domnul Băsescu pare hotărât să-și folosească prerogativele prezidențiale pentru a face să se facă lumină în hățișul acestei crime economice fără precedent în istorie, să fie descoperiți și pedepsiți autorii crimei, să se pună, astfel, bazele creării unei economii românești sănătoase, democratice, în care îmbogățirea, bunăstarea și prosperitatea să nu mai poată fi obținute prin hoție și înșelăciune, prin decizi și acțiuni de tip mafiot, ci prin muncă și inovație, prin producerea de bunuri și servicii valorificate pe o piață concurențială.

Discursul rostit, recent, de președintele Băsescu în fața conducerii polițiștilor României s-a bucurat de numeroase comentarii, firesc, pro și contra. Unii au prezentat declarația președintelui ca “explozivă”, iar punerea ei în practică ca o adevărată “revoluție”.

Mi-a atras atenția intervenția mult premiatului și mult mediatizatului Cristian Tudor Popescu, scriitor, ziarist, analist, comentator, care, de data aceasta, se bagă într-un domeniu despre care nu prea are cunoaștere. Sub titlul “România mafioată”, domnul Popescu publică un virulent articol împotriva Președintelui, în care, din cauza ochelarilor anti-Băsescu pe care-i poartă, de bună voie și nesilit de nimeni, încearcă să ne bage în cap “adevărul” domniei sale, și anume acela că România nu are nimic de-a face cu mafia, cu grupurile mafioate. “Corupția e una. Mafia e alta”, ne spune domnul Popescu; “Mafia înseamnă jafuri armate de proporții, răpiri de persoane, omoruri comandate”. Ori, ne spune, mai departe, domnul Popescu, “în România, nu s-a comis anul trecut nici un omor comandat”, “nu există vreun caz de ziarist ucis”, “nu avem rafale de automat prin baruri”.

Îl invit pe domnul Popescu, mai marele jurnaliștilor din România, să recitească Dicționarul Explicativ al Limbii Române, ca și dicționarele explicative ale tuturor limbilor de circulație internațională. În toate aceste dicționare, domnul Popescu va descoperi că noțiunea de mafie desemnează “o asociație de persoane unite pentru a-și satisface prin orice mijloace interesele private, chiar împotriva

celor publice”. Deci nu jafurile, răpirile și omorurile, ca atare, definesc mafia, ci “asocierea” în vederea satisfacerii prin “orice mijloace” a “intereselor” private, personale.

Nu aspectul lingvistic mă determină să intervin în această dezbatere, ci cel economic, care îmi este cel mai familiar.

Președintele Băsescu este mult mai aproape de “adevărul economic” decât este fostul redactor-șef al ziarului Adevărul.

Adevărul este că nu România, națiunea română este “mafioată”, ci economia românească este “mafiotizată”, adică este controlată de asociații de persoane care s-au unit pentru a-și satisface interesele, mai exact, pentru a se îmbogăți prin orice mijloace, cum scrie în dicționar, inclusiv, ceea ce este deosebit de grav, prin transformarea statului în instrument al îmbogățirii lor.

Mafiile postcomuniste – ele au fost și sunt prezente nu numai în România – se deosebesc de mafia din Sicilia, “externalizată”, ulterior, și în alte țări. Rămânând mafie, cu înțelesul citat mai sus, mafia românească postdecembristă este una superioară “calitativ” celei siciliene. Membrii ei s-au asociat pentru a-și satisface interesele nu numai prin încălcarea legii, ca infractori, ci, mai ales, ca legislatori, miniștri și magistrați, prin preluarea controlului asupra tuturor puterilor statului – legislativă, executivă, judecătorească.

Aici se creează un mic mare șanț între mine și președintele Băsescu. Domnia sa le cere polițistilor să reexamineze actele normative prin care grupurile economice de tip mafiot au fost favorizate în ultimul deceniu.

Grupurile conomice de tip mafiot au început să fie favorizate, adică au început să-și însușească averea și veniturile create de cetățenii României nu din anul 1996, ci mult mai devreme, din anul 1990.

De atunci, din 1990, au început să fie adoptate legi, ordonanțe și hotărâri de guvern, ordine și decizii date de miniștri și șefi de agenții și autorități naționale, de toate nuanțele, prin care averea productivă, capitalul național acumulat până în 1989, precum și o bună parte a veniturilor create de aceiași cetățeni după 1989, preluate sau nu la bugetul de stat, au fost trecute, pe gratis, în proprietatea privată a membrilor marelui grup de tip mafiot reprezentat de fosta nomenclatură comunistă, “reorganizată”, ulterior, de ochii lumii, în mai multe grupuri și grupulețe de tip mafiot, de culori politice diferite, având, însă, același scop: îmbogățirea personală prin deposedarea cetățenilor, folosind ca mijloc de jefuire chiar statul creat de ei, pentru ei.

Dacă vrea, într-adevăr, să scoată la lumină întreaga “operă” a grupurilor de tip mafiot din economia românească, domnul Președinte trebuie, în primul rând, “să dea ceasul” mult mai înapoi, să înceapă “reexaminarea” mai devreme, adică nu din 1996, ci din decembrie 1989. Atunci s-au pus bazele “asociației”. În al doilea rând, “reexaminarea” nu trebuie restrânsă numai la “acte normative”, ea trebuie să cuprindă întreaga inginerie administrativă, legislativă și financiară prin care s-a “realizat” cea mai abominabilă crimă economică din istoria românilor. În

al treilea rând, numai polițiștii actuali ai României, oricât de competenți și corecți ar fi ei, nu vor putea duce la îndeplinire sarcina despre care vorbim. La realizarea acestei sarcini ar trebui angrenate nu numai multe alte structuri ale statului, dar și alte componente ale societății românești. Mă gândesc, de exemplu, la salba de instituții ale Academiei Române – în domeniul economic, social, juridic, etc. – care ar putea, astfel, să iasă din turnurile lor de fildeș, în care nu produc nimic, și să se facă de folos națiunii care le plătește salariile.

Bursa, 13.02.2006

CE FACEM CU CEC-UL?

Prin Legea 66/1996, statul român postdecembrist, în mod abuziv și nelegitim, a transformat CEC-ul din instituție publică în agent economic, a trecut patrimoniul CEC-ului din proprietatea publică în proprietatea privată a statului, a transformat bunurile aflate în patrimoniul CEC-ului din bunuri de uz și interes public în bunuri destinate obținerii de profit.

După 1996, același stat, prin mai multe acte guvernamentale, a trecut la pregătirea așa-zisei privatizări a CEC-ului. Zic așa-zisei privatizări, pentru că CEC-ul a fost privatizat chiar prin Legea 66/1996, patrimoniul său fiind trecut din proprietatea publică a statului român, care, conform Constituției, nu poate fi înstrăinată, vândută, în proprietatea privată a aceluiași stat, calitate în care poate fi înstrăinată, vândută. Ori, nu poți “privatiza” ceva care este “privat”. Problema cu care se confruntă, acum, în 2006, guvernul României nu este dacă să privatizeze sau nu CEC-ul, ci aceea dacă să îl vândă sau nu, cui și cu ce preț. Folosirea noțiunii de “privatizare” în locul celei de “vânzare” este menită să arunce praf în ochi cetățenilor români.

Timp de peste 140 de ani, de la înființarea sa, în anul 1864, și până la adoptarea Legii 66/1996, CEC-ul, sub diverse denumiri și organizări, a fost și a rămas o instituție publică a statului român, o instituție care a jucat un rol fundamental în crearea și consolidarea capitalului românesc, în susținerea independenței și suveranității statului român, în emanciparea națiunii române.

Înființând Casa de Depuneri, Consemnațiuni și Economie, marii oameni de stat Alexandru Ioan Cuza și Mihail Kogălniceanu nu au creat un agent economic cu capital de stat, care să producă profit pentru statul român. Ei au creat o instituție publică, căreia i-au afectat un patrimoniu aflat în proprietatea publică a statului român și i-au impus să presteze un serviciu public, spre folosul și interesul tuturor cetățenilor acestui stat. Serviciul public la care mă refer a constat în punerea la dispoziția cetățenilor a unei instituții, aflată sub autoritatea și protecția statului român, la care cetățenii au putut să-și depună economiile contra unei dobânzi decente, dar sigure, și de la care au putut obține împrumuturi, tot cu o dobândă decentă.

Scopul urmărit de CEC nu a fost profitul, practicarea de dobânzi active cât mai mari și de dobânzi pasive cât mai mici. Misiunea lui a fost alta: aceea de

a sprijini procesul de economisire și investiții, de acumulare de capital autohton, de stimularea a consumului, a cererii de bunuri și servicii oferite pe piață de către agenții economici autohtoni.

CEC-ul a apărut într-un moment în care capitalul bancar românesc, ca, de altfel, și cel industrial, comercial, etc, se afla la începuturile formării sale, era slab și avea nevoie de sprijinul statului.

Astăzi, în 2006, capitalul bancar românesc se află într-o situație la fel de proastă ca aceea la care se afla la data înființării CEC-ului. Chiar și mai proastă.

Aproape întregul capital bancar utilizat pe teritoriul României se află sub controlul a 8-9 bănci cu capital privat străin, care practică politici bancare oligopoliste. De 16 ani, diferența dintre dobânzile active și cele pasive practicate pe piața bancară nu a scăzut sub 10%. Este un jaf inadmisibil, devastator. Dobânzile pasive mici descurajează economisirea, dobânzile active mari descurajează investițiile.

Capitalul bancar românesc a fost distrus aproape complet. Au fost falimentate toate băncile comerciale cu capital românesc create după 1989. Au fost distruse bancile populare create în baza Legii 109/1996.

Băncile străine care activează în acest moment în economia românească acordă credite atât în lei, cât și în valută, cu dobânzile înrobitoare la care m-am referit. Valuta este adusă din afară cu dobânzi pasive de 2-3% pe an și dată cu împrumut românilor cu dobânzi de 10-15% pe an. Creditele în valută sunt scăpate de sub controlul BNR, nu au acoperire în exporturi, sunt folosite aproape exclusiv pentru importuri de bunuri de consum, fiind principala cauză a deteriorării balanței comerciale și a contului curent.

Situația actuală a sistemului bancar din România face absolut necesară intervenția urgentă și responsabilă a statului pentru repunerea acestui sistem în slujba intereselor cetățenilor țării.

În acest moment, CEC-ul nu trebuie vândut și nu trebuie înstrăinat.

Toate țările eropene au câte o bancă aflată sub controlul statului, care îndeplinește funcțiile pe care le-a avut CEC-ul până în 1996.

Dacă, într-adevăr CEC-ul are nevoie de o infuzie de capital pentru modernizarea tehnicii pe care o folosește și pentru creșterea profesionalismului personalului său, există posibilitatea obținerii acestui capital, fără înstrăinarea celui pe care îl folosește în prezent.

Din uriașele rezerve valutare pe care le-a acumulat, BNR poate pune la dispoziția CEC-ului 1 miliard, chiar 2 miliarde de euro, pentru re tehnologizarea și reprofesionalizarea acestuia, cu titlu de participare la o majorare de capital, sau cu titlu de împrumut. Ulterior, după punerea pe picioare a CEC-ului, BNR își poate reîntregi rezervele.

O a doua sursă pentru infuzia de capital de care are nevoie CEC-ul o poate reprezenta o amplă subscripție publică pentru majorarea capitalului CEC-ului. Dacă românilor le va fi prezentată corect situația sistemului bancar românesc și

avantajele pe de care ar beneficia ca urmare a participării la majorarea capitalului CEC-ului, ei vor subscrie, cu siguranță, capitalul de care este nevoie.

În ambele situații, până la înlocuirea leului cu euro, CEC-ul trebuie să fie controlat și protejat de stat, să-și îndeplinească rolul de instituție publică pusă în slujba cetățenilor României, să sprijine și să protejeze crearea și dezvoltarea capitalului autohton. Pentru aceasta este suficient ca statul român să dețină o singură acțiune la CEC, aceea de aur.

Bursa, 20.02.2006

FUMIGENA CONTROLULUI AVERILOR

Guvernanții români știu că marile averi acumulate în România postdecembristă nu provin din venituri create prin producția și comercializarea de bunuri și servicii într-o piață concurențială, sau din moșteniri și donații legale și legitime. Ei știu că aceste averi au fost acumulate prin hoție și înșelăciune, prin deposedarea marii majorități a cetățenilor, atât de capitalurile acumulate din veniturile create de acești cetățeni până în 1989, cât și de o bună parte a veniturilor create de aceiași cetățeni după 1989, fie direct, prin inginerii de tipul FNI, fie indirect, prin jefuirea bugetului de stat.

Guvernanții români mai știu că românii au început să știe și ei că au fost jefuiți, au început să știe și de către cine au fost jefuiți.

Guvernanții români mai știu, de asemenea, că se apropie momentul în care vor trebui să dea socoteală.

Pentru a amâna sosirea acestui moment, domnii guvernanți inventează fumigene propagandistice cu ajutorul cărora speră să înțețoseze mintea românilor, să-i împiedice să înțeleagă mecanismul și autorii jafului, în final, să-i facă să renunțe la orice încercare de a fi despăgubiți pentru averile de care au fost deposedați.

Una dintre aceste fumigene o reprezintă așa-zisa verificare a averilor tuturor cetățenilor și impozitarea acelor averi pentru care nu au fost plătite impozite, idee relansată, recent, în mass-media, de către domnul Sebastian Bodu, actualul conducător al Fiscului.

O bună parte a mass-media, aceeași care, în ultimii 16 ani, a susținut “reforma”, își aduce și ea contribuția la punerea în scenă a fumigenei. Iată, de exemplu, titlul unui articol prin care “proiectul Bodu” este adus la cunoștința cetățenilor: “Averile tuturor celor 22 de milioane de români, luate la bani mărunți de Fisc”. Românii cinstiți, cei care au fost înșelați și jefuiți, pot dormi liniștiți: nu va scăpa nimeni de controlorii domnului Bodu. Nici chiar cei care trăiesc în colibe de carton în groapa de gunoi de la Glina! Toți cei 22 de milioane de români! Halal mass-media, halal a patra putere în stat!

Mai-marele Fiscului ne spune, de fapt, că lucrează la un proiect de lege care prevede verificarea oricărui “contribuabil care nu poate să justifice diferența dintre impozite și avere”. În treacăt fie spus, atrag atenția domnului “finanțist”

Sebastian Bodu că, în mod natural, impozitul este un procent subunitar din avere, deci nu “diferența dintre impozite și avere” trebuie “justificată”, ci, eventual, diferența dintre averea pentru care s-a plătit impozit și averea pentru care nu s-a plătit impozit.

Proiectul domnului Bodu are două componente care-i pun în evidență caracterul de fumigenă.

Primul este legat de faptul că verificarea se va face printr-un sondaj, care va avea la bază “criterii matematice”. Se face și precizarea că, în conformitate cu “criteriile matematice”, fiecare dintre noi am putea primi vizita oamenilor de la Fisc cam o dată la 20 de ani. Cu banii de care dispun, marii rechini ai tranziției vor putea aștepta, în liniște, să le vină rândul la primul control, până prin anii 2026-2030! Atunci când vor fi trecut, de mult timp, la cele veșnice! Nu-i greu de întrevăzut că proiectul boduist reprezintă o sursă inepuizabilă pentru alimentarea birocrăției, a vânătorilor de adversari politici și a corupției.

Al doilea aspect este legat de rezultatul “verificării”. Acesta va consta în impozitarea cu 16% a averii pentru care controlorii Fiscului vor descoperi că nu s-a plătit impozit.

Deci, domnul “X”, fie el vameș, polițist, procuror, judecător, consilier – local, județean, ministerial, parlamentar – sau chiar prefect, ministru, senator sau deputat, deși a fost angajat neîntrerupt al statului din 1990 până la data când va primi vizita băieților domnului Bodu, iar din salariul câștigat ar fi putut economisi, adică ar putea “justifica” o avere echivalentă cu 40 – 50 de mii de euro, el este, de fapt, proprietarul unei averi de 2 milioane de euro. Conform “proiectului Bodu”, domnul “X” plătește 16% din 1.950.000 de euro, adică 312.000 de euro, rămânând să se bucure de restul de 1.688.000 de euro, din care 1.638.000 de euro sunt “nejustificați”, adică furați. Halal echitate fiscală!

Proiectul Bodu nu-l afectează în nici un fel pe “omul de afaceri” care a pornit la drum, în 1990, cu un capital bănesc, a cărui proveniență o poate dovedi, echivalent cu 1.000 de euro, iar în 2006 este proprietarul unei averi de 200 de milioane de euro. După legile științei și practicii financiare, într-o economie de piață concurențială, în 16 ani, cei 1.000 de euro nu s-ar fi putut metamorfoza în 200 de milioane, decât dacă ar fi fost investiți într-o inovație de dimensiunile fuziunii nucleare, ceea ce, evident, nu este cazul pentru nici unul din miliardarii României postdecembriste.

Aceste averi uriașe nu ar cădea nici sub incidența “proiectului Bodu” privind controlul și impozitarea averilor nejustificabile, nici sub incidența “proiectului Voiculescu” privind confiscarea averilor ilicite, o altă fumigenă politicianistă menită să creeze confuzie și să împiedice despăgubirea românilor pentru averea și veniturile de care au fost deposedați după 1989.

Există, totuși, o soluție a problemei averilor nejustificabile și nelegitime, o “variantă” care ar face inutile cohortele de controlori ale domnului Bodu și pe cele de confiscatori ale domnului Voiculescu. O “variantă” care i-ar face pe

toți cei care s-au îmbogățit necuvenit în perioada “tranziției” să plătească prețul cuvenit pentru averile asupra cărora au devenit proprietari, ca și impozitul datorat pentru aceste averi.

Despre acestea, însă, în următorul articol.

Bursa, 27.02.2006

IMPOZITUL PROGRESIV PE AVERE

În articolul trecut, intitulat “fumigena controlului averilor” am arătat că atât “proiectul Bodu” privind controlul și impozitarea averilor a căror proveniență nu poate fi justificată cât și “proiectul Voiculescu” privind confiscarea averilor ilicite sunt demersuri politicianiste, ambele fiind menite să inducă în eroare cetățenii țării, să împiedice despăgubirea cetățenilor pentru averi și veniturile de care au fost deposedați după 1989.

Pe scurt, proiectul de lege propus de domnul Sebastian Bodu prevede verificarea averilor tuturor celor 22 de milioane de români și impozitarea cu 16% a diferenței dintre averea pentru care s-a plătit impozit și aceea pentru care nu s-a plătit impozitul cuvenit. Pe domnul Bodu nu-l interesează de unde provine “diferența”. Poate fi mită, șpagă, delapidare, furt, tâlhărie. Important este ca statul să ia și el 16% din această mită, șpagă, delapidare, etc.

Pentru verificarea averilor celor 22 de milioane de români va fi necesară crearea unei noi armate de burocrati, de controlori financiari “experți” în “șlefuirea”, în sus, sau în jos, a valorii averilor nedeclarate, adică un imens izvor de corupție, ale cărui efecte finale vor fi acelea că marii îmbogățiți nu vor plăti nimic, micii întreprinzători vor și fi mai hăituiți, jefuiți și descurajați, iar sumele încasate din impozitarea cu 16% nu vor ajunge nici pentru plata salariilor noii armate de controlori.

Proiectul de lege propus de domnul Dan Voiculescu prevede confiscarea tuturor averilor ilicite, adică obținute prin încălcarea legii. În acest caz, problema este că cele mai multe din marile averi ale perioadei de “tranziție” nu s-au acumulat prin încălcarea legii, ci cu ajutorul legii, așa cum spunea, recent, președintele Băsescu, prin “acte normative” emise de guvernele postdecembriste în favoarea grupurilor de interese de tip mafiot. Aplicarea legii propuse de domnul Voiculescu va avea efecte similare celor ce s-ar obține și prin aplicarea legii propuse de domnul Bodu: amplificarea aparatului birocratic al statului, creșterea corupției, hăituirea micilor întreprinzători, menținerea caracterului oligarhic și neproductiv al economiei românești.

În mod cert, există o problemă a marilor averi acumulate în mod nelegitim în România postdecembristă. S-au acumulat averi uriașe pentru care nu s-a plătit prețul cuvenit și nici impozitul datorat statului. Aceste averi constituie principalul

izvor al corupției care erodează economia și societatea românească, principala piedică în calea construirii unei economii capitaliste concurențiale, productive, competitive, performante.

Soluția prin care cei care au acaparat aceste averi pot fi obligați să plătească prețul corect, convenit proprietarilor de drept, adică cetățenilor, și venitul convenit statului, fără confiscări și naționalizări și fără controlul averilor tuturor celor 22 de milioane de români, o constituie instituirea unui impozit progresiv asupra averilor. Adoptarea acestei soluții ar avea ca rezultat o redistribuire a veniturilor și a avuției, o reducere treptată a ponderii averilor acumulate prin mijloace nelegale și nelegitime, însoțită de creșterea, tot treptată, a ponderii averilor acumulate din surse specifice economiei concurențiale, adică din muncă, inovație și economisire.

Marea majoritate a cetățenilor țării, adică cele 6 milioane de familii de români care nu au participat la “ospățul” privatizării nu vor plăti nici un leu în plus la bugetul statului, prin instituirea impozitului progresiv pe avere. Dimpotrivă, ei vor avea de câștigat.

“Varianta” de proiect de lege pe care o propun în acest sens ar cuprinde, în esență, următoarele:

Instituirea unui impozit progresiv asupra terenurilor și construcțiilor amplasate în România și a valorilor mobiliare emise de persoane juridice domiciliare în România.

Reevaluarea obligatorie a tuturor activelor aflate în proprietatea agenților economici din România, de orice fel, în conformitate cu standardele internaționale în materie.

Includerea diferențelor din reevaluare în capitalul social al agenților economici în cauză, cu modificarea corespunzătoare a valorii impozabile a acțiunilor și părților sociale deținute de acționarii și/ sau asociații respectivilor agenți economici.

În declarația de impunere, pe lângă articolul care atrage atenția contribuabililor că falsul în declarații se pedepsește, să fie inclus și un articol care să precizeze că terenurile, construcțiile și valorile mobiliare nedeclarate se confiscă automat, fără îndeplinirea vreunei alte formalități.

Sumele încasate din impozitul progresiv pe terenuri, construcții și valori mobiliare să fie utilizate, integral, alături de sumele încasate din vânzarea capitalului de stat, la despăgubirea cetățenilor României pentru capitalul de care au fost deposedați prin legea 15/1990.

Suma pe care o va primi drept despăgubire o persoană fizică să fie limitată, luându-se în considerare valoarea reală a capitalului social trecut în proprietatea privată a statului român prin Legea 15/1990 și numărul estimat al cetățenilor care ar beneficia de o astfel de despăgubire.

Sumele primite drept despăgubire să fie folosite exclusiv pentru finanțarea de proiecte de investiții în combinație cu fondurile primite de la Uniunea Europeană sau alte finanțări disponibile.

Proiectele de investiții să fie selectate prin procedura utilizată la selectarea proiectelor finanțate de Agenția SAPARD.

De sumele plătite drept despăgubire ar trebui să beneficieze numai persoane fizice sau juridice, constituite din persoane fizice, care nu au “cumpărat” active reale sau financiare de la statul român sau de la autoritățile administrației publice locale, în perioada dintre data de 22.12.1989 și data adoptării legii propuse.

Bursa, 06.03.2006

INGINERIA ÎMPRUMUTURILOR ÎN VALUTĂ

De 16 ani asistăm la deteriorarea continuă a balanței comerciale externe și a balanței de plăți ale României. Crește continuu deficitul balanței comerciale externe, aceasta ajungând la peste 10 miliarde euro, în anul 2005, ceea ce înseamnă aproape jumătate din valoarea exporturilor. A crescut, continuu, și deficitul balanței de plăți, respectiv al deficitului de cont curent care, la sfârșitul anului 2005, a ajuns la cifra de 6,8 miliarde de euro, aproape 10% din PIB. Rezultanta celor două deficite este creșterea aberantă a datoriei externe, care va depăși, în curând, jumătate din PIB, ceea ce face ca o parte tot mai mare din ceea ce producem, din venitul național, să nu ne mai aparțină. O bună parte din producția țării nu mai este folosită pentru bunăstarea celor care o creează, ci pentru rambursarea datoriei externe și a dobânzilor aferente.

Muncim mai mult, producem mai mult, dar devenim tot mai săraci. Tot dăm îndărăt ca racul, vorba geniului nostru național.

Răul vine de la faptul că importăm mai mult decât ne permit sumele încasate din exporturi, că angajăm plăți externe mai mari decât ne permit încasările externe.

Cum și de ce s-a ajuns aici?

Datoria românilor față de străini are două componente: datoria publică, adică aceea angajată de stat, de guvern și de autoritățile publice locale – primării, consilii județene – și datoria privată, aceea angajată de persoanele fizice și juridice private domiciliat în România.

Este normal ca statul român, autoritățile publice centrale și locale, să angajeze împrumuturi externe? A primit el acest mandat de la popor? Nu. Nu l-a primit. Statul poate și trebuie să-și exercite atribuțiile încredințate de popor, prin Constituție, cheltuind atât cât îi permit veniturile bugetare, realizate din taxe și impozite plătite de către cetățeni. Nimic în plus. Nici un împrumut. Nici intern, nici extern. Împrumuturile făcute de statul român și de autoritățile publice locale, fie ele interne sau externe, reprezintă abuzuri în exercitarea puterii de stat.

Primul pas în direcția însănătoșirii situației financiare a țării constă în oprirea acestor abuzuri săvârșite de către guvernanți. Spre deosebire de cetățean,

care are libertatea de a face orice nu este interzis prin lege, statul are numai libertatea de a face ceea ce îi este permis prin lege, adică prin Constituție.

Lucrurile stau diferit în aceea ce privește datoria externă privată. Este dreptul individului, al cetățeanului, de a se împrumuta, de a consuma, astăzi, mai mult decât îi permit veniturile de care dispune, astăzi, angajându-se să ramburseze împrumutul, mâine, împreună cu dobânda aferentă.

Cetățeanul "X" poate împrumuta suma "A" numai dacă alți cetățeni au făcut sacrificiul de a economisi suma "A", pe care o împrumută direct, sau printr-o bancă, cetățeanului "X", contra unei dobânzi, aceasta reprezentând recompensa pentru sacrificiul de economisire, respectiv prețul plătit de "X", cel care vrea să consume mai mult decât are.

Într-o țară normală, în care funcționează o economie de piață normală, în care Banca Centrală face o politică monetară normală, suma creditelor (împrumuturilor) luate de toți cetățenii acelei țări este egală cu suma economiilor (depozitelor) făcute de toți cetățenii aceleiași țări, atât economiile cât și creditele corespondente fiind făcute în moneda țării în cauză.

Ceea ce economisesc unii cetățeni, consumă alții. Pe ansamblu, se consumă atât cât s-a produs. Nimic în plus.

Nu este nevoie de nici o "intervenție" donquijotistă a Băncii Centrale pentru "reducerea consumului" prin "reducerea creditelor". Intervenția Băncii Centrale se concretizează în normele prin care băncilor le este interzis să acorde credite în altă monedă decât aceea națională, să acorde credite mai mari decât sunt depozitele și capitalurile băncilor, pe termene mai mari decât cele ale depozitelor și capitalurilor. Atât și nimic mai mult.

De când a intrat în tranziție, România a devenit o țară anormală, în care funcționează o economie de piață anormală și în care Banca Centrală face o politică monetară anormală. Am ieșit din anormalitatea comunistă și am intrat în cea "reformistă". În România "reformistă", statul și cetățenii cumpără și vând folosind atât moneda națională cât și monede străine. Același stat și aceiași cetățeni fac împrumuturi în monedă națională, dar și în monede străine, fără nici o legătură cu volumul și structura economiilor interne, încalcându-se flagrant legitățile economiei de piață, ca și interesele cetățenilor țării, supuși, astfel, la o nouă inginerie financiară, prin care sunt jefuiți de o bună parte din veniturile pe care le creează.

Iată cum funcționează ingineria și jaful aferent.

Multe din băncile care activează în România cumpără valute străine cu o dobândă de 2-3% pe an și o dau cu împrumut statului român și cetățenilor români cu dobânzi de 12-15% pe an. Prima țepă. Cu valutele străine împrumutate, statul român și cetățenii români cumpără mărfuri din țările din care provin valutele străine împrumutate. Neexistând concurență autohtonă, mărfurile importate sunt vândute la prețurile dictate de furnizorii externi, mult mai ridicate decât cele practicate în țările de unde vin. A doua țepă. Cantitatea uriașă de valută străină

adusă în țară și oferită spre împrumutare face ca, în ciuda deficitului imens al balanței comerciale, oferta de valută străină să fie atât de mare încât moneda națională, în loc să se deprecieze, ca urmare a deficitului comercial, se apreciază constant și substanțial, împingându-i pe exportatorii români în faliment. A treia țepă.

Ce-i de făcut? Nimic altceva decât obligarea BNR să intre în normalitate: până la înlocuirea leului cu euro, leul românesc să-și joace rolul de monedă națională.

Bursa, 13.03.2006

AVERI ILICITE, NEJUSTIFICABILE SI NELEGITIME (AVERI BASTARDE)

Problema marilor averi acumulate în perioada postdecembristă tinde să se așeze în prim-planul ieșirilor la rampă ale guvernanților noștri. Tot mai mulți politicieni umblă-n gură cu averea, renunțând la uzata corupție.

Nu mai puțin de trei proiecte de lege având ca obiect aceste averi au fost aruncate în gura presei în ultimele săptămâni. După proiectul de lege al domnului Dan Voiculescu privind confiscarea averilor ilicite, a urmat proiectul de lege al domnului Sebastian Bodu privind controlul averilor și impozitarea celor nejustificabile. Pentru a contracara plângerea constituțională făcută de domnul Adrian Năstase, care, de-abia acum, în anul 2006, constată că unele prevederi ale Legii 115/1996 (privind declararea și controlul averilor demnitarilor) nu sunt tocmai constituționale, doamna Monica Macovei, ministrul justiției, aruncă și domnia sa pe piață un proiect de lege privind controlul averilor, în care se străduiește să clarifice asemănările și deosebirile care ar exista între averile dobândite “ilicite” și cele dobândite “nejustificate”, scopul demersului său fiind acela de a demonstra că ambele categorii de averi incriminate pot fi supuse controlului, fără ca prin acest control să se încalce prevederea constituțională conform căreia caracterul licit al unei averi este prezumat.

Între timp, diferite grupuri de senatori și deputați “inițiază” noi și noi “variante” de proiecte de legi, care propun controlul, impozitarea și/sau confiscarea averilor dobândite ilicite și/sau nejustificate. Unul dintre acestea este intitulat “proiect de lege privind dovedirea originii proprietății”, titlu, care, cu siguranță, l-a făcut, din nou, să agonizeze de răs pe domnul Miron Mitrea.

De ce această hărmălaie pe problema averilor? De ce acum?

După opinia mea, răspunsul este foarte simplu: de-abia acum, în anul 2006, marea masă a electoratului a înțeles că așa-zisa privatizare a fost o mare hoție, prin care guvernanții și camarila lor s-au îmbogățit pe seama devalizării avuției trecute în proprietatea statului, dar acumulată din veniturile cetățenilor. Guvernanții se tem de venirea zilei în care cetățenii vor cere să fie despăgubiți pentru ceea ce li s-a furat. Din acest motiv ei, guvernanții, au declanșat actualul război privind confiscarea și impozitarea averilor, prin care urmăresc să calmeze eventualele puseuri de revoltă ale celor 6 milioane de familii de români aduse la sapă de lemn.

Situația averilor existente în România la începutul anului 2006 se prezintă astfel:

Cea mai mare parte a averii productive (capital) – uzine, fabrici, combinate, bănci, spații comerciale, etc. – acumulate până în 1989 a fost trecută în proprietatea străinilor, prin vânzare la prețuri de zeci și sute de ori mai mici decât valoarea reală a averii transferate. Sumele încasate din aceste vânzări au fost utilizate pentru finanțarea unor cheltuieli curente ale bugetului de stat – salarii, dobânzi, etc. – astfel încât și statul român și cetățenii români au rămas cu praf de pe tobă.

O parte mult mai mică, dar substanțială, a averii productive acumulată până în 1989 a fost trecută în proprietatea guvernanților și a camarilei lor, în aceleași condiții și cu aceleași urmări ca și cele ale averii trecute în proprietatea străinilor.

Prin sistemul firmelor căpușă, al licitațiilor trucate, al contractelor de închiriere și asociere încheiate între firmele de stat și cele private, al manipulării piețelor de capital, al inflației, al dobânzilor, al mitei și șpăgii, o bună parte din veniturile create de cetățenii României după 1989 au fost transferate, gratuit, în proprietatea guvernanților și a camarilei acestora, acumulându-se și pe această cale averi considerabile.

Marea majoritate a averilor menționate mai sus s-a acumulat cu respectarea legii și ele sunt justificabile, în sensul că proprietarii lor au cumpărat, de la stat, de exemplu, cu 100 de euro, câștigați cu acte în regulă, un teren, sau o construcție cu o valoare reală de 1.000.000 de euro, sau acțiuni cu valoarea de 1.000.000 de euro. Deci, averea pe care o au acum, de 1.000.000 de euro, este și licită și justificabilă.

Adevărata problemă a marilor averi acumulate, în proprietate privată, în România postdecembristă nu este aceea ca sunt ilicite, sau nejustificabile, ci aceea că sunt nelegitime. Sunt nelegitime în dublu sens. Pe de o parte, ele au un caracter bastard, ele nu sunt creații ale actualilor lor “părinți”, ale actualilor lor proprietari. Ele au fost create de alți “părinți”, de cele 6 milioane de familii de români deposedate de propria lor creație. Pe de altă parte, aceste averi sunt nelegitime, în sensul că au fost însușite fără plata prețului convenit celui care le-a creat.

Marile averi acumulate în România postdecembristă sunt nu numai nelegitime, injuste. Ele sunt și nocive. Ele generează o economie oligarhică, parazită, neconcurențială, neperformantă. O economie care nu stimulează munca, inovația și economisirea, creația de averi.

Marile averi postdecembriste s-au acumulat, legal, printr-o inginerie financiară, care a redistribuit averea și veniturile din proprietatea celor 6 milioane de familii de români, în proprietatea a câtorva mii de familii de străini și români. Acum trebuie pusă în funcțiune, tot legal, o inginerie financiară care să redistribuie veniturile create în economie, astfel încât cele 6 milioane de familii de români să-

și recapete averea furată și să-și construiască o economie democratică, productivă, concurențială și performantă.

Orice altă “variantă” de abordare a problemei marilor averi postdecembriste este pură demagogie.

Bursa, 20.03.2006

CHEIA CREȘTERII PRODUCTIVITĂȚII

“Cheia creșterii productivității” constă în “retragerea din câmpul muncii a unui număr însemnat de bătrâni” – acesta este subtitlul unui articol publicat recent de un cotidian național, pe al cărui frontispiciu stă scris “Nimeni nu gândește pentru tine”.

Sunt absolut de acord că fiecare trebuie să se străduiască să gândească pentru sine. Nu mai sunt, însă, de acord cu ideea că mass-media au primit de la Dumnezeu, sau de la popor, dreptul a ne împiedica să gândim corect, să cunoaștem adevărul, despre orice domeniu de activitate este vorba, dar mai ales dacă un astfel de domeniu este de interes public.

Este un adevăr notoriu că productivitatea muncii românilor este foarte scăzută față de cea a europenilor din partea de vest a continentului. Productivitatea muncii înseamnă “cantitatea” de valoare nou creată, de substanță economică, produsă, în medie, de o persoană ocupată în economie, în câmpul muncii, într-o anumită unitate de timp – oră, zi, lună, an. La nivelul țării, productivitatea muncii este exprimată prin raportul dintre valoarea Produsului Intern Brut (PIB) și numărul persoanelor ocupate, sau, mai general, prin raportul dintre valoarea PIB-ului și numărul de locuitori ai țării.

În prezent, productivitatea muncii românilor este de 18 ori mai mică decât aceea a norvegienilor, de 17 ori mai mică decât aceea elvețienilor, de 13 ori mai mică decât aceea a suedezilor, de 10 ori mai mică decât aceea a nemților și francezilor.

În ultimii 16 ani, anii de “tranziție”, sau de “reformă”, decalajul dintre nivelul productivității muncii românilor și cel al națiunilor menționate nu s-a redus, așa cum s-a întâmplat cu cel al irlandezilor, sau al chinezilor, de exemplu, ci, dimpotrivă, a crescut.

Gradul de îmbătrânire al populației ocupate în țările vest-europene este mai ridicat decât cel înregistrat la români.

Cu excepția locurilor de muncă pentru care nu este cerută decât forța mușchilor și nici un alt nivel de calificare, și cu excepția locurilor de muncă ocupate de sportivii profesioniști și artiștii de circ – aceste categorii ocupând un procent infim în totalul locurilor de muncă – productivitatea muncii crește

odată cu vârsta, nu datorită vârstei în sine, ci datorită creșterii competenței profesionale.

Cauzele nivelului scăzut al productivității muncii românilor comparativ cu acela realizat de alte națiuni și, respectiv, “cheile” creșterii acestui indicator economic fundamental trebuie căutate în altă parte, nu în vârsta românilor implicați în activitatea economică.

“Cheia creșterii productivității” o reprezintă volumul și calitatea capitalului real utilizat în economie, în volumul și calitatea construcțiilor, utilajelor, echipamentelor, instalațiilor, materiilor prime, materialelor, etc. utilizate în procesul de producere a bunurilor și serviciilor destinate comercializării pe piața concurențială.

Ori, noi, românii, în ultimii 16 ani, nu am sporit volumul și calitatea capitalului național. Dimpotrivă, am distrus o bună parte din capitalul pe care l-acumulasem până în 1989. Au fost distruse, aproape complet, construcții agrozootehnice, în valoare de zeci de miliarde de euro actuali. Au fost distruse, aproape complet, sisteme de irigații, în valoare de alte zeci de miliarde de euro. A fost distrusă, aproape complet, industria constructoare de mașini, ramura industrială care producea bunuri de mare tehnicitate și de mare valoare, ș.a.m.d.

Și pentru viitor, cheia creșterii productivității nu poate fi alta decât aceea care a deschis ușa bunăstării și prosperității speciei umane cu mai bine de patru secole în urmă: acumularea de capital real, de calitate din ce în ce mai înaltă.

Pentru a crea și a acumula capitaluri noi și curate, adevărate, trebuie să stopăm însușirea de capitaluri prin hoție și înșelăciune, să-i despăgubim pe cei care au fost deposedați de capital și să stimulăm munca, inovația și economisirea, adică transformarea în capital a unei părți cât mai mari din veniturile create în economie. În ultimii 16 ani, chinezii au economisit, în medie, în fiecare an, peste 32% din veniturile create. Așa și-au dublat PIB-ul, salariile, nivelul de trai. Noi n-am economisit aproape nimic. Am distrus o bună parte din ceea ce economisiseam anterior. Așa am ajuns să ne înjumătățim salariile, nivelul de trai. Așa am ajuns ca aproape jumătate din forța de muncă, aceea cu grad mai înalt de calificare, să muncească pe alte meleaguri.

Pentru reluarea procesului de sporire a volumului și valorii capitalului național este necesar ca statul român să renunțe la calitatea de “afacerist”, de proprietar și vânzător de capital, să dea înapoi capitalul pe care l-a furat de la cetățeni și să-și îndeplinească rolul, firește, de a-i apăra de hoți pe cei care creează avuție, care făuresc cheia creșterii productivității și, prin aceasta, a prosperității.

Bursa, 27.03.2006

O POLITICĂ ECONOMICĂ FONDATĂ PE PROMPTITUDINE, COERENȚĂ ȘI CONSECVENȚĂ (I)

“Suntem țara cu cea mai longevivă luptă cu inflația. Suntem țara pe care străinii o percep ca pe un El Dorado unde se pot face profituri aproape fără limită. Suntem țara în care băncile devin foarte îndemânatice în a inventa noi comisioane, bașca dobânzile mari cu care lucrează. Iar noi ce am făcut? Am răspuns incoerent, inconsecvent și cu întârziere la toate marile provocări economice post-revoluționare cu care ne-am confruntat”.

Am citat, integral, un fragment dintr-o declarație făcută, recent, de domnul Theodor Stoiloian, consilierul economic al Președintelui României.

Mai întâi, trei precizări:

Nu suntem țara cu cea mai longevivă luptă cu inflația, ci țara cu ea mai distrugătoare inflație, generată artificial, dar premeditat, prin aruncarea în circulație a unei cantități uriașe de bani, invers proporțională cu volumul și numărul tranzacțiilor de schimb de mărfuri din economie. Cehia, de exemplu, a cunoscut o ușoară creștere a prețurilor între 1990-1994, pentru ca, de atunci și până în prezent, creșterile anuale ale prețurilor să poată fi exprimate cu o singură cifră, în timp ce noi am avut nevoie de trei cifre pentru a măsura inflația anuală.

Nu suntem țara pe care străinii o “percep” ca pe un El Dorado unde se pot face profituri aproape fără limită. Suntem țara în care se fac, de-adevăratalea, profituri exorbitante. Dar asta nu întâmplător, ci pentru că SIDEX-ul, de exemplu, a fost “cumpărat” cu 55 de milioane de euro, pentru ca după cumpărare, fără ca străinii să facă altă investiție, să realizeze profituri de 500 de milioane de euro pe an. Atât cât realiza înainte de “reformă” și atât cât era normal să realizeze, ținând seama de valoarea capitalului investit de români în acest combinat siderurgic. Exemple asemănătoare sunt numeroase.

Nu avem de-a face cu o “percepție”, ci cu o crudă realitate.

Nu suntem țara în care băncile sunt “îndemânatice” în a inventa comisioane și dobânzi aberante, ci suntem țara în care Banca Centrală, în loc să-și facă datoria, să-i apere pe cetățeni împotriva lăcomiei băncilor, prin impunerea de norme simple și clare în ceea ce privește nivelul dobânzilor și comisioanelor, se tot luptă cu inflația printr-o politică de tipul “și dă-i și luptă, și luptă și dă-i” cum frumos se exprimă domnul Stoiloian undeva mai în josul discursului la care ne

referim. Banca Centrală ar fi putut să termine, de mult, cu inflația, prin apăsarea pe butonul adecvat al tiparniței.

Revenind la “miezul” declarației domnului Stolojan, mi se pare că lucrurile stau exact invers decât le prezintă domnul consilier al Președintelui României.

Eu cred că, după 1990, “ei”, adică guvernanții României, nu au răspuns incoerent, inconsecvent și cu întârziere la provocările economiei, ci, dimpotrivă, au elaborat și pus în practică o politică economică fondată pe promptitudine, coerență și consecvență.

În ceea ce privește “întârzierile” în realizarea obiectivelor “reformei” economice postdecembriste, reamintesc aici că primul act normativ emis de autorii loviturii de stat din decembrie 1989 este Decretul-lege nr. 1/1989, privind abrogarea unor legi, decrete și alte acte normative, care spune că, “în scopul eliminării imediate din legislația României a unora dintre legile și decretetele emise de fostul regim dictatorial, acte normative cu un profund caracter nedrept și contrare intereselor poporului român”, Consiliul Salvării Naționale “decretează” astfel: “sunt și rămân abrogate următoarele legi, decrete și acte normative”, printre care, la pct. 6 al Decretului-lege se află și “Legea nr. 3/1982 privind participarea cu părți sociale a oamenilor muncii din unitățile economice de stat la constituirea fondului de dezvoltarea economică. Restituirea părților sociale reținute până în prezent se va face eșalonat, începând cu 1 ianuarie 1990, în următorii 3 ani”. Semnează, Președintele Consiliului Salvării Naționale, Ion Iliescu.

Pentru deliciul cititorilor mei, precizez că, în momentul semnării Decretului-lege nr. 1/1989, nu exista Consiliul Frontului Salvării Naționale, iar Ion Iliescu nu avea calitatea de președinte al acestui Consiliu. De-abia prin Decretul-lege nr. 2/1989 va fi înființat Consiliul Frontului Salvării Naționale, al cărui președinte va deveni Ion Iliescu.

Restituirea părților sociale a reprezentat prima cisternă de benzină aruncată în focul inflației postdecembriste și primul atac îndreptat împotriva drepturilor de proprietate ale cetățenilor României asupra capitalului acumulat în unitățile economice de stat.

Iată, deci, cu câtă promptitudine au fost declanșate cele două componente fundamentale ale “reformei”: hiperinflația și deposedarea cetățenilor de capitalul acumulat din veniturile create de ei până în 1989. Nici un moment de întârziere. Nu se uscaser, încă, sângele șefului statului, ucis fără dreaptă judecată, în timp ce continuau să fie împușcați tineri nevinovați chemați să apere televiziunea atacată de teroriști inexistenți, când Ion Iliescu, fără să aibă vreo calitate sau autoritate legală, decreta punerea temeliei politicii economice postdecembriste, a marelui jaf care se va numi “reforma economică”, având în centrul ei “privatizarea”.

Mai mult despre coerența și consecvența politicii economice postdecembriste în următorul număr.

O POLITICĂ ECONOMICĂ FONDATĂ PE PROMPTITUDINE, COERENȚĂ ȘI CONSECVENȚĂ (II)

Am început să scriu prima parte a acestui articol pornind de la un discurs recent al domnului Theodor Stolojan, actualul consilier economic al Președintelui României.

În discursul amintit, domnul Stolojan evidențiază unele anomalii ale economiei românești – cum ar fi: inflația, care nu se mai oprește, faptul că străinii ne percep ca pe o țară în care se pot face profituri nelimitate, că băncile inventează noi și noi comisioane și că practică dobânzi mari – și se întreba, retoric “iar noi ce am făcut?”, răspunsul dat de domnul consilier fiind acela că „am răspuns incoerent, inconsecvent și cu întârziere la toate marile provocări post-revoluționare.”

În prima parte a articolului am arătat că temelia politicii economice “post-revoluționare” a fost așezată, fără nici o întârziere, chiar în primul act normativ emis de autorii loviturii de stat din decembrie 1989. Este vorba de Decretul-lege nr. 1/1989, prin care s-a decretat restituirea părților sociale, prima cisternă de benzină aruncată în focul inflației și primul atac îndreptat împotriva drepturilor de proprietate ale cetățenilor României asupra capitalului acumulat din veniturile create de ei în perioada 1948-1989.

Întreaga politică economică postdecembristă este un ansamblu coerent, încheșat, de măsuri administrative, legislative și financiare prin care s-a urmărit, în mod consecvent, constant și statornic, realizarea scopului principal al “reformei”: deposedarea celor 6 milioane de familii de români de capitalul acumulat din veniturile create de ele și trecerea cvasigratuită a acestui capital în proprietatea privată a guvernanților și a camarilei acestora.

Acest capital nu putea fi trecut pur și simplu în proprietatea privată a celor care s-au cățărât la conducerea statului român postdecembrist și a celor care îi ajutaseră să se cațere acolo. S-ar fi revoltat cele 6 milioane de deposedați. El nici nu putea fi “privatizat” vânzându-l la valoarea lui reală. Atunci când ar fi terminat de vândut toate terenurile, construcțiile, fabricile și uzinele cu care s-a auto-împroprietărit, statul român ar fi constatat că este, în continuare, proprietarul

unui capital bănesc a cărui valoare este egală cu cea a terenurilor, construcțiilor și fabricilor vândute. Deci, n-a “privatizat” nimic. A schimbat numai forma capitalului aflat în proprietatea sa: din capital real în capital bănesc.

Trebuia inventată și pusă în practică o politică economică, adică o “inginerie” care să permită “vânzarea” acestui capital în așa fel încât, la sfârșitul procesului de “privatizare”, statul să nu mai rămână cu nimic. Ca să se poată ajunge aici era necesar ca acest capital să fie adus în starea de a nu ai valora nimic, sau aproape nimic, astfel încât să poată fi vândut pe nimic, sau aproape pe nimic, iar banii încasați în urma acestor vânzări să fie preluați la buget și “păpați”, adică utilizați pentru plăți de salarii și dobânzi.

Deplin consecvenți cu obiectivul urmărit, guvernanții au declanșat inflația, prin aruncarea în circulație a unei cantități din ce în ce mai mare de bani, în condițiile scăderii PIB-ului, adică a numărului și volumului tranzacțiilor ce trebuiau efectuate cu acești bani.

În deplină coerență, inflației i s-a alăturat procesul de indexare subunitară a salariilor, care a declanșat, automat, reducerea cererii, reducerea veniturilor întreprinderilor, împingerea lor în incapacitate de plată, deci reducerea valorii capitalului lor către zero.

Tot în deplină coerență, inflației i s-a adăugat politica de a nu fi reevaluate imobilizările corporale ale agenților economici, astfel încât fondurile de amortizare ale acestora s-au redus până acolo încât n-a mai putut fi finanțată nici a suta parte din reproducția simplă a capitalului, astfel încât valoarea capitalului a fost împinsă, și pe această cale, către zero.

În sfârșit, în deplină coerență cu cele două “foarfece” – inflație/salarii și inflație/fond de amortizare – și în deplină consecvență cu scopul fundamental al “reformei”, banii încasați din “privatizări”, în loc să fie reinvestiți, fiindcă proveneau din capital și ar fi trebuit să rămână în această calitate, de capital, au fost preluați la buget și folosiți pentru finanțarea unor cheltuieli curente.

Mai sunt și alte componente care pun în evidență caracterul coerent și consecvent al politicii economice de după 1989, cum ar fi, de exemplu, vânzarea, la prețuri de nimic, către nomenclatura postdecembristă, a vilelor confiscate de statul comunist, urmată de despăgubirea foștilor proprietari ai vilelor cu acțiuni asupra capitalului de care au fost deposedate cele 6 milioane de români – vezi “Fondul Proprietatea”.

Cehii au retrocedat acele vile integral și imediat după 1989, astfel că guvernanții lor n-au mai avut ce cumpăra la prețuri de nimic și nici foștii proprietari nu au mai trebuit să fie despăgubiți din capitalul furat de stat de la cetățeni. Și cehii au avut promptitudine, coerență și consecvență în politica economică, dar la ei această politică a avut alt scop, alt sens și alt conținut și, normal, alte rezultate.

“MOTOARELE” ȘI “LOCOMOTIVELE” CREȘTERII ECONOMICE

De 16 ani, făuritorii și comentatorii de politică economică tot caută “motoare” și “locomotive” care să scoată economia românească din prăpastia în care a fost împinsă după 1989, să o așeze pe o traiectorie sănătoasă, de creștere durabilă.

Unele intervenții în acest efort de căutare ar rămâne numai hazlii, dacă n-ar avea și darul să creeze confuzie celor mai puțin inițiați în domeniu.

Iată, de exemplu, intervenția în această dezbatere a domnului Gheorghe Cercelescu, care observă, corect, că în ultimii ani, deficitele comerciale și de cont curent au derapat, atingând nivele deosebit de periculoase. Încercând să ne dezvăluie cauzele “derapajelor externe”, domnul Cercelescu face și domnia sa un derapaj de toată frumusețea.

În concepția sa, la originea derapajelor externe s-ar afla schimbarea “locomotivelor” în anul 2003. “Locul exportului” – ne spune domnul editorialist – “ca principal motor al creșterii economice a fost luat de consum”,

Două erori, ca să folosesc un eufemism, într-o singură frază. Creșterea exporturilor și creșterea consumului sunt efecte ale creșterii economice. Nu invers. Ele nu sunt nici “motoare”, nici “locomotive” ale creșterii economice.

Într-o economie normală, sănătoasă, se consumă, de regulă, ceea ce s-a produs și cât s-a produs, se exportă acea parte a producției pentru care se obține un preț mai bun pe piața externă decât pe cea internă și se importă acea parte a consumului care poate fi cumpărată la un preț mai mic de pe piața externă decât de pe cea internă.

Exportăm mai mult dacă producem mai multe bunuri și servicii de calitate cerute pe piața externă. Creșterea exportului este efectul creșterii producției interne, nu cauza acesteia.

Creșterea consumului, respectiv creșterea cererii agregate, incluzând aici și consumul productiv, adică investițiile, este efectul creșterii producției și nu cauza, “motorul” sau “locomotiva” acesteia.

Într-o economie normală, sănătoasă, valoarea totală a cererii este egală cu valoarea totală a veniturilor – salarii plus profituri – iar valoarea totală a veniturilor este egală cu valoarea totală a producției, cu totalul valorii nou create

în producția de bunuri și servicii. Crește producția, cresc veniturile, crește cererea. Reciproca nu este valabilă. Creșterea cererii nu determină creșterea veniturilor și, prin acestea, creșterea producției.

Cererea poate influența producția, dar numai în sens negativ, distructiv. Ea poate fi numai “frânar”, nu și “locomotivă” a creșterii economice.

Cererea poate fi crescută independent de producție, artificial, prin aruncarea în circulație a unei cantități de bani mai mare decât aceea necesară pentru transformarea veniturilor – obținute din producție – în bunuri și servicii – realizate în producție. Această creștere artificială a cererii are ca efect creșterea prețurilor, adică inflația. Combinată cu alte “artificii”, alte “inginerii” de politică economică, creșterea artificială a cererii are ca efect pervers restrângerea cererii reale și, prin aceasta, scăderea producției, nu creșterea acesteia.

În economia românească postdecembristă, combinarea inflației cu indexarea subunitară a salariilor a avut ca efect contractarea cererii de bunuri de consum, care a determinat scăderea producției de astfel de bunuri. La fel, combinația dintre inflație și ținutarea fondurilor de amortizare a avut ca efect contractarea cererii de bunuri de investiții care a acționat și ea în direcția scăderii producției de astfel de bunuri.

“Locomotivele” creșterii economice, ale creșterii cantității și calității bunurilor și serviciilor produse în economia națională nu sunt consumurile, importurile și exporturile, ci munca și capitalul, împreună cu derivatele lor, inovația și economisirea.

Politica economică pusă în practică de guvernanții României a gripat aproape complet toate “motoarele” reale ale creșterii economice. Numărul locurilor de muncă salariate s-a redus la jumătate, jumătatea concediată găsindu-și de lucru în afara țării, unde participă la creșterea economică a altor țări. Jumătatea rămasă este plătită cu jumătatea salariului câștigat în 1989. Ponderele salariilor în PIB a ajuns de la 38% la sub 15%. În loc să fie valori sociale fundamentale, munca și proprietarii ei tind să devină obiect al disprețului general.

O bună parte din capitalul național a fost distrusă, o altă bună parte a fost înstrăinată. Capitalul și averea, în general, nu au intrat și nu intră în proprietatea celor care le-au creat și le creează, ci în proprietatea autorilor ingineriilor financiare, instrumentate și puse în aplicare cu sprijinul instituțiilor statului.

Inovația, institutele de cercetare și proiectare ale României, care ajunseseră să stăpânească energia nucleară, sunt o amintire. Capacitatea de economisire a celor 6 milioane de familii românești este un vis frumos.

Tot un vis frumos pare a fi, de fapt, și repornirea adevăratelor “locomotive” ale economiei românești. Eu știu, însă, că românii pot transforma acest vis în realitate. Cu o condiție: să-i schimbe pe “mecanici”, pe cei care elaborează și aplică politica economică în România.

FONDUL PROPRIETATEA – HOȚIE ȘI/ SAU INCOMPETENȚĂ?

Investigația publicată de ziarul BURSA asupra Fondului Proprietatea a declanșat o amplă dezbateră în mass-media, inclusiv în componenta lor pe sticlă.

Dezbateră a evidențiat cât se poate de clar faptul că ne aflăm în fața unei inginerii financiare pusă la cale cu complicitatea instituțiilor statului, care are ca scop însușirea necuvenită a unei părți din averea creată de cetățenii României.

Dezbateră a mai pus în evidență și disprețul total și absolut pe care guvernarea României, autorii direcți, sau complicii la hoția numită Fondul Proprietatea, îl au față de lege și față de cetățenii pe care-i guvernează.

Domnul Nicolae Ivan, președintele Fondului Proprietatea, afirmă, de bună-voie și nesilit de nimeni, în fața a milioane de telespectatori, că “noi am garantat prețul de un leu pe acțiune”. Este vorba de prețul acțiunilor la Fondul Proprietatea.

Până la domnul Ivan, nimeni, niciodată și nicăieri în lume nu a avut tupeul, în calitate de administrator al unui fond de investiții, să afirme, în public, că prețul acțiunilor fondului în cauză este garantat, într-un fel sau altul.

Domnul Ionuț Popescu, ex-ministru al finanțelor și co-moșitor al Fondului, sare în apărarea mașinii de furat capital și ne avertizează că “cei care atacă acum Fondul ... fac un imens deserviciu tocmai celor care urmează să fie astfel despăgubiți”. Domnia sa ne asigură că, după ce fondul “va deveni funcțional, multe se vor schimba în economia românească” și că listarea la bursă a fondului va atrage “investiții străine de o dimensiune inimaginabilă până acum pe piața noastră de capital”.

Măi, să fie!

Are perfectă dreptate domnul Gheorghe Pipera când denunță caracterul neconstituțional al prevederilor legii referitoare la înființarea și funcționarea Fondului Proprietatea, aceste prevederi încalcând dreptul de proprietate și dreptul la asociere ale celor circa 200.000 de cetățeni români, care ar urma să fie “despăgubiți” prin intermediul acestui fond de investiții.

Are, de asemenea, dreptate domnul Daniel Bojin când susține ideea că prevederile legale existente referitoare la Fond creează riscul ca acționarii

Fondului să fie trași pe sfoară și industria fondurilor de investiții să fie, din nou, compromisă

Opinia mea este, însă, aceea că esența problemei Fondului Proprietatea nu este una de natură juridică, constituțională, sau legală, ci una de natură economică. Principalul pericol reprezentat de acest Fond nu constă în înșelarea acționarilor fondului și nici în compromiterea pieței de capital – ambele pericole fiind cât se poate de probabile – ci în obstrucționarea eforturilor românilor de a ieși din sărăcie.

Cei 200.000 de acționari ai Fondului nu au fost deposedați de capital, de averi productive, ci de bunuri de consum – locuințe (case, vile, apartamente, etc.) și terenuri aferente acestora. Casele și terenurile lor, confiscate de statul comunist, au fost “cumpărate”, la prețuri de sute de ori mai mici decât valoarea lor reală, de către nomenclatura postdecembristă. Acum, cei deposedați de case și terenuri – bunuri de consum – sunt despăgubiți, fiind făcuți proprietari de capital, adică proprietari ai fondului, care, la rândul lui, este proprietar la societăți comerciale, al căror capital a fost creat de toate cele 6 milioane de familii de români, în timpul dictaturii comuniste, capital confiscat de statul român postdecembrist prin Legea 15/1990.

Să presupunem că cei 200.000 de despăgubiți își vor vinde acțiunile la preț garantat de domnul Nicolae Ivan. Ei vor obține, astfel, integral, cele 4 miliarde de euro, cât este valoarea totală a acțiunilor Fondului, și vor folosi acești bani să-și refacă bunurile de consum de care au fost deposedați – case și terenuri aferente.

Cele 4 miliarde de euro cu care vor fi cumpărate acțiunile de la cei despăgubiți reprezintă venituri economisite de generația actuală de români, capital bănesc, care, în loc să fie folosit pentru crearea de capital real nou, pentru sporirea capacităților de producție ale țării, este folosit pentru cumpărarea unei părți din capitalul creat înainte de 1989.

La încheierea ingineriei financiare intitulată Fondul Proprietatea, în loc să dispunem de un capital de 8 miliarde euro, dispunem de unul de 4 miliarde euro, adică tot atât cât aveam și la data declanșării ingineriei. Am muncit și am economisit 4 miliarde de euro pentru a plăti vilele “cumpărate” pe nimic de nomenclatura postdecembristă.

Bursa, 17.04.2006

TVA: ECONOMIE ȘI POLITICĂ

Mare tărașoi în politica și presa românească pe marginea proiectului de lege privind reducerea nivelului Taxei pe Valorarea Adăugată (TVA), de la 19% la 9%, pentru așa-zisele produse alimentare de bază: pâine și produse de panificație, carne, pește, lapte, zahăr, ulei și ouă.

Proiectul de lege cu pricina a fost “elaborat” și propus spre legiferare de către Partidul Conservator, fiind adoptat de către Senatul României, cu voturile parlamentarilor PSD și PRM – partide ale opoziției – pe de o parte – și ai parlamentarilor PD și PC – partide la putere, de guvernare.

Proiectul de lege urmează a fi analizat și, eventual, aprobat și de către Camera Deputaților.

După ce textul proiectului de lege și-a început călătoria de la Senat către Camera Deputaților, președintele PD, domnul Emil Boc, constata că, deși “această măsură are conotații pozitive, ea trebuie reanalizată prin prisma implicațiilor și constrângerilor bugetare”. Mai mult, domnia sa își exprimă “punctul de vedere personal” conform căruia “un parlamentar, un primar, care au un salariu de 30 de milioane de lei, și un pensionar, care are o pensie de 2-3 milioane de lei, nu ar trebui să beneficieze de același regim, adică de o cotă mai scăzută la alimente. Parlamentarul și primarul pot să plătească 19 la sută, în timp ce pensionarul ... ar trebui să plătească 9 la sută sau chiar taxă zero”.

Mulți așa-zii analiști economici au sărit ca arși, afirmând că ideea exprimată de domnul Boc ar fi o absurditate, o aberație, fiind imposibil de aplicat.

Îi avertizez pe acești analiști că își dezinformează potențialii cititori și simpatizanți. Mai sus m-am referit la ideea “exprimată” de domnul Boc și nu la ideea domnului Boc. Am apelat la această nuanță, deoarece ideea TVA-ului discriminatoriu este mai veche decât vârsta domnului Boc în politică, fiind aplicată în mai multe state ale lumii, mai aproape de noi fiind Turcia, unde cetățenii cu venituri mai reduse își adună bonurile fiscale și le prezintă pentru a-și recupera TVA-ul.

Ideea susținută de domnul Boc este cât se poate de realistă și aplicabilă, numai că ea este cât se poate de ineficientă. Ea implică o nouă expansiune a birocrăției statale, o nouă cheltuială bugetară inutilă și o nouă sursă de corupție.

În opinia mea, problema de fond ridicată de proiectul legii privind reducerea TVA-ului la unele produse alimentare nu ține nici de aplicabilitatea sa, nici de grevarea bugetului, nici de lezarea coeziunii și solidarității sociale.

Acest proiect de lege este o nouă etapă și o nouă componentă a politicii economice aplicată în România postdecembristă, al cărei scop principal a constat și constă în spolierea mării majorității a cetățenilor în beneficiul minorității guvernanților și camarilei acestora, scop realizat prin legi și hotărâri guvernamentale, însoțite de o diabolică manipulare informațională a cetățenilor țării.

Autorii proiectului de lege au folosit din plin microfoanele sălilor Palatului Parlamentului pentru a-și exprima “profunda” lor preocupare pentru soarta milioanei de familii românești aduse la sapă de lemn, în situația de a nu-și putea cumpăra nici pâinea cea de toate zilele. Iată ce-i îndeamnă-n luptă pe soldații oastei politice a domnului Dan Voiculescu – reducerea TVA-ului, care va determina reducerea prețurilor și, prin aceasta, reducerea nivelului de sărăcie!

Manipulatorii știu bine că reducerea TVA-ului la alimentele de bază nu va avea nici o influență asupra prețurilor și nici asupra puterii de cumpărare a salariilor și pensiilor. Ea va avea, însă, ca efect sigur, creșterea profiturilor celor care au devenit proprietari de capitaluri prin așa-numita privatizare. Prețurile sunt determinate de cerere și ofertă, precum și de cantitatea de da bani în circulație, nu de taxe și impozite, care nu fac altceva decât să redistribuie avuția între producătorii acesteia. Iar producătorii nu sunt decât doi: proprietarii de capital și cei ai forței de muncă. Unii iau profiturile, ceilalți salariile.

Ne aflăm în fața unei noi escaladări, deosebit de periculoasă, a deteriorării raportului dintre profituri și salarii, în defavoarea salariilor. Ponderea salariilor în PIB a scăzut de la 38% în 1990, la 14-15% în anii 2004-2005, această scădere fiind cauza principală a productivității reduse și a lipsei de competitivitate a economiei românești, a adâncirii decalajului economic dintre România și țările avansate ale Europei și ale lumii.

Bursa, 25.04.2006

AGRICULTURA – DE CE VIAGERIZARE ȘI NU CAPITALIZARE?

Guvernanții au dat publicității primele rezultate ale aplicării mult-trâmbișatei legislații referitoare la instituirea rentei viagere agricole. Scopul declarat al instituirii acestei rente viagere agricole a fost acela de a-i determina pe milioanele de proprietari de terenuri agricole, rezultați în urma aplicării Legii 18/1990 cu privire la fondul funciar, să-și vândă, sau să-și arendeze zecile de milioane de parcele de terenuri agricole, astfel încât aceste parcele să fie comasate în suprafețe mai mari, care să poată fi exploatate mai eficient.

Prin lege, s-a stabilit ca, de la buget, adică din taxele și impozitele plătite de noi, cetățenii țării, să se plătească echivalentul a 100 de euro pe an, până la sfârșitul vieții, tuturor celor care, având vârsta de peste 62 de ani, își vând pământul, sau de 50 de euro pe an, dacă și-l arendează.

Cu sumele primite drept rentă viageră agricolă, cei în cauză pot să facă orice, inclusiv să le schimbe pe băuturi alcoolice contrafăcute și să ajungă mai repede sub pământ.

Fără îndoială că era de datoria statului să găsească o soluție care să stimuleze comasarea terenurilor agricole în suprafețe compatibile cu tehnologia modernă. Din nefericire, actualii guvernanți au ales-o pe cea mai proastă. Au ales-o pe aceea care are cele mai mici șanse să determine atingerea scopului propus și care este cea mai costisitoare.

Conform datelor publicate, în anul 2005, primul an de aplicare a legislației privind renta viageră agricolă, au fost depuse 3.000 de dosare pentru obținerea rentei, suprafața care face obiectul acestor dosare fiind de 5.500 ha. Din această suprafață, 15% a fost vândută, restul de 85% fiind dată în arendă.

Raportat la suprafața agricolă totală a țării, care este de 14,7 milioane de hectare, cele 5.500 ha reprezintă 0,04%. Asta înseamnă că, pentru vânzarea sau arendarea celor 14,7 milioane de hectare, vor fi necesari ... peste 2.500 de ani. Guvernanții ne liniștesc însă și ne spun că anul 2005 a fost unul de început și că în acest an, 2006, vor fi comasate, prin vânzare și arendare, 250.000 ha, asta însemnând că cele 14,7 milioane ha vor fi comasate mult mai repede, adică în ...60 de ani.

Pentru “analizarea” dosarelor întocmite în vederea obținerii rentei viagere agricole a fost înființată o nouă structură birocratică și generatoare de corupție. Este vorba de Oficiul Național de Rentă Viageră Agricolă (ONRVA), care are 41 de birouri județene și care “toacă” miliarde de lei sub formă de salarii, chirii și alte cheltuieli de funcționare, noua instituție urmând să-și continue existența timp de peste o jumătate de secol, sau chiar mai mult.

Pe de altă parte, presupunând că toate cele 14,7 milioane de hectare de teren agricol ar fi vândute și arendate în proporție de 15%, respectiv 85%, într-o perioadă scurtă, de 2-3 ani, ar rezulta că trebuie să plătim, anual, pentru mulți ani de acum înainte, aproape 1 miliard de euro, ca rente viagere agricole, adică mai mult decât cheltuim pentru educația întregii națiuni.

Acest pericol nu este chiar atât de ipotetic, deoarece cea mai mare parte a suprafețelor agricole sunt, deja, arendate, astfel încât, tot ceea ce mai trebuie făcut este ca ONRVA-ul să urgenceze pregătirea dosarelor celor care au pământurile în arendă de 10-12 ani.

Nu de “viagerizare” avea și are nevoie agricultura românească, ci de capitalizare. Țăranii României ară pământul cu plugul tras de boi, cai și măgari, nu pentru că sunt îndrăgostiți de acest gen de plug, sau pentru că nu ar fi capabili să găsească diferite forme de asociere prin care să comaseze suprafețele de teren agricol, ci pentru că nu au banii cu care să își cumpere tractoarele, tehnologia agricolă modernă. Ei nu au acești bani deoarece au fost deposedați de către statul român atât înainte, cât și după 1989, de o bună parte a capitalurilor și veniturilor create de ei. Statul român are obligația să-i despăgubească pe țărani pentru valorile de care i-a deposedat, iar sumele primite drept despăgubire nu trebuie să fie folosite pentru consum, ci pentru capitalizare, pentru cumpărarea de terenuri agricole, de animale, de mașini și tractoare agricole, de fabrici pentru prelucrarea produselor agroalimentare, pentru crearea de locuri de muncă, producătoare, la rândul lor, de venituri și capital. Aceasta este calea transformării agriculturii românești dintr-una de subzistență într-una producătoare pentru piață.

Politica economică a statului român trebuie să stimuleze crearea de producători de avuție, nu de devoratori ai acestei avuții.

Bursa, 02.05.2006

FALSE PROBLEME ȘI SOLUȚII BUGETARE

Guvernanții noștri, ca și analiștii economici angajați în serviciul acestora, continuă să-și exhibe “profunda” lor preocupare față de bugetul de stat, față de modul în care statul preia o bună parte din veniturile create de către cetățenii săi pe care le cheltuiește pentru propria sa funcționare, în aceasta incluzându-se exercitarea autorității statale și furnizarea de servicii publice către cei de la care provin veniturile, către cetățeni.

În ultima vreme, preocuparea domnilor guvernanți se concentrează asupra mărimii veniturilor bugetare, mai exact asupra insuficienței acestora. În acest sens, se aduce, ca argument, constatarea că ponderea veniturilor bugetare în valoarea totală a PIB-ului creat de români ar fi una dintre cele mai scăzute din Europa. Aici s-ar afla, vezi Doamne, cauza calității execrabile a serviciilor oferite de statul român cetățenilor săi, a sistemului de pensii și de sănătate, care grăbesc moartea a milioane de români, a sistemului de educație, care generează, în masă, drogați și criminali, bolnavi psihic.

Concluzia la care se ajunge, implacabil, cu o astfel de logică, nu poate fi alta decât aceea a necesității majorării veniturilor bugetare, prin creșterea taxelor și impozitelor, fie prin sporirea nivelului celor existente, fie prin inventarea de noi taxe și impozite.

Mi-aș permite să atrag atenția domnilor guvernanți, dar și a cititorilor mei direct afectați de nivelul taxelor și impozitelor, asupra câtorva aspecte strâns legate de subiectul în cauză, dar deloc luate în considerare de către domnii guvernanți în show-urile lor mediaticе.

Conform datelor furnizate de Institutul Național de Statistică (INS), statul român preia de la cetățenii săi, prin sistemul de taxe și impozite, circa 30% din averea creată de aceștia, adică din PIB.

Trebuie observat, în primul rând, că acest 30% se aplică la valoarea PIB-ului creat astăzi, în anul 2006, care este aproape egală cu aceea pe care aceiași cetățeni români o produceau și cu aproape două decenii în urmă, în anii 1988-1989. Dacă în aceste ultime două decenii am fi aplicat o politică economică și financiară normală, astăzi, în anul 2006, ar fi trebuit să producem un PIB egal cu cel puțin 160 miliarde euro, nu cu 80 de miliarde. Aceasta ar fi însemnat, la aceeași pondere de 30% a veniturilor bugetare în PIB, pensii de două ori mai

mari decât cele de care se “bucură” românii astăzi, de două ori mai mulți bani pentru sănătate, de două ori mai mulți bani pentru educație.

Să reținem, în al doilea rând, că la ponderea de 30% a veniturilor bugetare în PIB se ajunge datorită umflării artificiale a valorii PIB-ului de către INS, gata, în orice moment și în orice domeniu, să “producă” cifre pe placul guvernanților. Nu este locul, aici, pentru detalii, însă două cifre mi se par cât se poate de revelatoare. Anuarele statistice ale României, publicate în ultimii ani, arată că aproape un sfert din veniturile realizate de către cetățenii țării sunt reprezentate de așa-zisele venituri agricole de autoconsum, rezultate din activitatea agricolă și consumate direct în gospodăriile țărănești, fără a fi comercializate pe piață, fără a fi “măsurate” în unități monetare. Valoarea lor este “evaluată”, “apreciată” prin metode statistice “specifice”, ușor de manipulat. Apoi, o altă cifră statistică care sare în ochi este reprezentată de ponderea tranzacțiilor imobiliare și a altor servicii prestate întreprinderilor – aici incluzându-se și salariile și profiturile firmelor de bodygarzi – în totalul PIB-ului, care a ajuns la aproape 20%. Dacă o ținem tot așa, foarte curând jumătate din PIB-ul românesc va fi realizat de bodygarzi.

Ca urmare a faptului că avem o economie oligarhică și nu una concurențială, PIB-ul nostru este “umflat”. O bună parte din “veniturile” “băgate” în el nu sunt măsurate cu “cântarul” pieței, nu sunt reale. Asta în timp ce veniturile bugetare sunt reale și exact măsurate. Dacă PIB-ul ar fi măsurat corect, pe piața concurențială, raportul dintre veniturile bugetare și valoarea PIB-ului ar fi de 40-50% și nu de 30%, cât ne “servește” INS.

În al treilea rând, veniturile bugetare sunt mai mici decât ar putea fi, din cauza deteriorării aberante a raportului dintre salarii și profituri, respectiv dintre salarii și PIB. Ponderea salariilor în PIB a scăzut de la 38% în 1990 la 13-14% în anii 2004-2005. Ori, componente importante ale veniturilor bugetului consolidat, cum sunt contribuțiile pentru asigurări sociale și contribuțiile pentru asigurări de sănătate, se calculează numai asupra salariilor, nu și asupra profiturilor.

În sfârșit, dar nu și cel mai puțin important aspect al politicii bugetare aproape complet scăpat din vedere de către guvernanți îl reprezintă modul în care sunt cheltuite veniturile bugetare. Cheltuim din ce în ce mai mult pentru întreținerea aparatului de stat – președinție, parlament, guvern, servicii de informații, etc. – și din ce în ce mai puțin pentru servicii furnizate cetățenilor – pensii, educație, sănătate. Cheltuim din ce în ce mai mult pentru plata dobânzilor și pentru rambursarea datoriei externe și din ce în ce mai puțin pentru dezvoltarea capitalului național și a muncii naționale.

Bursa, 08.05.2006

PROFITURI IMORALE

Devin tot mai dese și mai ample referirile guvernanților și “analizatorilor” lor economici la consecințele catastrofale ale așa-zisei privatizări asupra situației economice și sociale a românilor.

Se evidențiază trei aspecte asupra cărora se concentrează aceste referiri: a) statul român a făcut “privatizări” proaste, nereușite, “eșuate”; b) cei care au devenit proprietari asupra capitalului românesc prin aceste “privatizări” nu sunt interesați decât să obțină un profit cât mai mare, motiv pentru care umflă mereu prețurile, spre groaza românilor; c) profund mișcați de această stare de lucruri, guvernanții ies la luptă împotriva capitaliștilor fără scrupule și se angajează în fața românilor că îi vor obliga pe acești câștigători de “profituri imorale” să se “responsabilizeze social”, adică să împartă profiturile cu românii săraci.

Domnul Emil Boc, președintele Partidului Democrat observă că “privatizarea PETROM este cea mai proastă afacere făcută de statul român”, observație susținută de cifrele publicate de un cotidian central care arată că din această afacere, într-o perioadă de numai un an, românii au pierdut venituri care depășesc valoarea de 1 miliard de euro.

Domnul Sebastian Vlădescu, ministrul Finanțelor, se declară indignat, pur și simplu, de “profiturile imorale” însușite de companiile petroliere, asigurându-ne că nu este decât o chestiune de timp până când domnia sa va pune în practică mecanismele prin care aceste profituri vor “distribuite” către populație.

Câteva precizări se impun în legătură cu acest subiect.

În primul rând, statul român postdecembrist nu a făcut și nu va face “privatizări”. Nici reușite, nici nereușite. El a privatizat o singură dată, prin legea 15/1990, întregul capital creat de români de-a lungul istoriei, când a trecut acest capital din proprietatea “comună” a cetățenilor țării în proprietatea sa privată, fără să-i despăgubească, în vreun fel, pe adevărații proprietari, pe cetățenii României. De atunci, el vinde capital, nu privatizează. Nu poți privatiza ceva care-i privat. Nu poți albi albul.

În ceea ce privește profiturile “imorale”, la care se referă domnul Vlădescu, este cât se poate de limpede că acestea se “culeg” nu numai de pe urma capitalului utilizat în prelucrarea petrolului, în distribuția gazelor și a curentului

electric, ci și de pe urma celui utilizat în siderurgie, în industria constructoare de mașini, în comerț, în bănci – în toate sectoarele economice în care au fost investite economiile românilor făcute de-a lungul istoriei.

Aceste profituri nu sunt, însă, “imorale” pentru că sunt mari, așa cum încearcă să ne convingă cei care ne spun că “austriecii rămân în final cu un profit net de 80%”. Putea să fie și de 200%, și de 1000%, cu condiția ca ele să fi fost realizate cu capitalul creat de actualii proprietari, cu condiția ca ele să fi fost obținute în condiții de moralitate economică, prin producția și comercializarea de bunuri și servicii pe o piață concurențială. Ori, profiturile obținute de actualii proprietari ai fostelor întreprinderi socialiste “de stat” din România sunt imorale la pătrat. În primul rând, ele sunt imorale pentru că sunt obținute cu capitaluri care au fost achiziționate de la satul român la prețuri de zeci și sute de ori mai mici decât valoare lor reală. Aceste profituri nu provin din valoarea nouă, creată de actualii proprietari, ci din valoarea trecută, creată de cetățenii români înainte de 1989, confiscată de statul român în 1990 și vândută, apoi, actualilor proprietari prin “privatizare”. Profiturile în cauză sunt imorale, în al doilea rând, pentru că sunt obținute în condiții de monopol care, în lipsa concurenței, permit practicarea de prețuri impuse de producătorul unic, sau de către câțiva producători cartelați. Pe această cale, a prețurilor de monopol, o bună parte din valoarea nou creată de cetățenii țării este și va continua să fie redistribuită în favoarea celor împroprietăriți prin “privatizări”.

La originea “profiturilor imorale” nu se află prostia, ignoranța, incompetența guvernanților, așa cum vrea să ne sugereze domnul Boc, ci acte criminale, premeditate, săvârșite cu profesionalism și sânge rece, prin care guvernării i-au deposedat pe cetățeni de capitalul acumulat de aceștia până în 1989 și l-au vândut pe nimic în schimbul șpăgii și al cuceririi și păstrării puterii politice, pe care au folosit-o ca să-și însușească și ei o parte din capitalul trecut din proprietatea comună a cetățenilor în proprietatea privată a statului.

Soluția eradicării profiturilor “imorale” nu o reprezintă “responsabilizarea” socială a proprietarilor acestor profituri. Cetățenii României nu au nevoie să primească pomană de la cei care i-au deposedat de propria lor avuție, sau care au fost complici la această deposedare. Românii au nevoie și sunt îndreptățiți să fie despăgubiți pentru avuția care le-a fost furată de statul român prin Legea 15/1990. Ei au nevoie și sunt îndreptățiți să fie lăsați să-și construiască o economie democratică, care să genereze numai profituri morale, obținute prin muncă, inovație și economisire, prin producția și comercializarea de bunuri și servicii pe o piață concurențială.

Bursa, 15.05.2006

SALARII ȘI INFLAȚIE

Împinși de numărul tot mai mare de români nemulțumiți de veniturile obținute sub forma salariilor, liderii de sindicat de la CNSLR – Frăția au organizat pe 9 mai, a.c., la București, un miting la care au participat circa 15.000 de sindicaliști, având ca principală revendicare creșterea salariului minim pe economie.

Câțiva dintre analiștii de serviciu ai oligarhiei patronale postdecembriste și-au arătat colții, amenințând cu „consecințele catastrofale” pe care le-ar avea satisfacerea revendicării sindicaliștilor. Creșterea salariului minim, ne spun domnii analiști școliți pe bursele acordate de profitorii “privatizărilor” postdecembriste, va avea ca efect reactivarea hiperinflației, reducerea puterii de cumpărare a salariilor, dispariția a sute de mii de locuri de muncă, scăderea competitivității exporturilor românești, creșterea deficitului de cont curent, punerea în pericol a integrării României în Uniunea Europeană. Pe scurt, un adevărat dezastru în toate componentele vieții noastre economice și sociale; un tablou care ar trebui să-i bage în sperieți pe sindicaliștii neastâmpărați și să justifice orice eventuale represalii pe care guvernul și patronatele le-ar putea lua împotriva oricăror încercări de schimbare a “noii ordini” înstituite de “reforma” economică postdecembristă.

Care este adevărul?

Adevărul este acela că astăzi, în anul 2006, salariul minim la români este de 330 RON, respectiv 100 de euro. La unguri, salariul minim este egal cu 400 de euro. De patru ori mai mult. În mod corespunzător, diferă și salariile medii pe care le câștigă românii și ungurii. În 1989, salariile medii în cele două țări erau aproximativ egale, de circa 250 euro de astăzi. De atunci, la noi, salariile medii au scăzut la jumătate, la unguri au crescut de peste trei ori.

În perioada 1990-2005, la unguri, salariile au crescut fără ca prețurile să o ia razna, să atingă nivelurile hiperinflației. La noi, prețurile au cunoscut creșteri anuale de 200% și chiar 300%, în timp ce salariile au scăzut continuu, ajungând acolo unde sunt acum, la nivelul celor din țările bananiere.

Dacă relația dintre prețuri și salarii ar fi aceea pe care guvernauții și “analiștii” lor de serviciu încearcă să ne-o vâre în cap, atunci, la noi, în România, scăderea salariilor ar fi trebuit să determine și scăderea prețurilor. Ceea ce nu

s-a întâmplat. Și asta, pentru simplul motiv că nu creșterea salariilor determină creșterea prețurilor. Creșterea prețurilor este determinată de creșterea cantității de bani în circulație, peste nivelul cerut de numărul și valoarea tranzacțiilor comerciale din economie.

În economia românească postdecembristă nu creșterea salariilor a determinat creșterea prețurilor, ci invers, creșterea prețurilor a fost folosită ca instrument pentru scăderea salariilor. În timp ce prețurile au fost umflate cu “pompa monetară”, salariile au fost “indexate subunitar” reducându-li-se, treptat, dar continuu, puterea de cumpărare, proces care a avut ca efect nu numai sărăcirea celor ce-și câștigă existența din muncă, ci și multe alte efecte “colaterale”, componente naturale ale “reformei” economice postdecembriste.

Reducerea puterii de cumpărare a salariilor a determinat restrângerea cererii, împingând, astfel, la subutilizarea capacităților de producție, la creșterea costurilor fixe, la falimentarea agenților economici și aducerea lor în stare de a li se vinde capitalul pe nimic, la distrugerea a milioane de locuri de muncă, la dezrădăcinarea a milioane de români care-și caută locuri de muncă în alte țări, la părăsirea țării de către forța de muncă ce mai calificată, la slăbirea competitivității economiei românești, la deteriorarea balanței comerciale și de plăți, la întreaga mizerie materială și morală care ne înconjoară.

Prin manipularea machiavelică a relației dintre salarii și profituri cu ajutorul inflației, adică al banilor, guvernării României postdecembriste au cancerizat ambii centri vitali ai sistemului economic național: forța de muncă și capitalul. Forța de muncă este atât de prost plătită, încât refuză să mai participe la viața sistemului, caută orice cale pentru a-l părăsi. Capitalul nu provine din avuție creată de proprietarii săi, ci din avuția creată de alții, dar însușită prin hoție și înșelăciune. Nefiind obținut prin muncă, el nu este “pus la muncă”, nu este utilizat pentru producția de bunuri și servicii, ci este “metamorfozat” în bunuri de consum – vile, mașini de lux – sau transferat în afara țării.

Corectarea raportului dintre salarii și profituri, prin creșterea salariului minim, este unul dintre cei mai importanți pași pe care trebuie să-i facem în direcția construcției unei economii democratice, concurențiale și performante. Așa cum voi demonstra în următoarea mea intervenție, acest pas va deveni obligatoriu odată cu aderarea României la Uniunea Europeană.

Bursa, 22.05.2006

SALARII ȘI INTEGRARE

În numărul trecut am promis că voi încerca să demonstrez că integrarea României în Uniunea Europeană va determina creșterea substanțială a salariilor românilor, astfel încât aceste salarii să se apropie repede de media salariilor câștigate de cetățenii celorlalte țări membre ale Uniunii Europene.

Iată pe ce mă bazez făcând această afirmație:

În prezent, salariul mediu al românilor este de aproape 5 ori mai mic decât media țărilor membre ale Uniunii Europene și de 10 ori mai mic decât media țărilor avansate ale Uniunii.

Este de 5 ori mai puțin productivă munca românilor decât media UE și de 10 ori mai puțin productivă decât cea a țărilor avansate ale Uniunii Europene? Nu. Categorie, nu. PIB-ul României este de 4,3 ori mai mic decât cel al Franței, însă salariul mediu al românilor este de 11 ori mai mic decât cel al francezilor. PIB-ul României este de 2,8 ori mai mic decât cel al Sloveniei, dar salariile românilor sunt de 6 ori mai mici decât cele ale slovenilor.

Cum, oriunde și oricând, PIB-ul se împarte în salarii și profituri, cifrele de mai sus ne arată că, în comparație cu Franța și Slovenia, pe care le-am dat ca exemple, în România, salariații primesc o parte mult mai mică din PIB decât colegii lor francezi și sloveni, ceea ce este totuna cu a spune că proprietarii de capital din România – mai mulți străini decât români – își însușesc o parte mult mai mare din PIB decât colegii lor din Franța și Slovenia.

La această situație s-a ajuns ca urmare a reducerii continue a puterii de cumpărare a salariilor românilor din cauza inflației și a indexării subunitare a salariilor, diminuarea salariilor fiind utilizată, la rândul ei, ca mijloc pentru contractarea cererii, pentru creșterea costurilor, pentru falimentarea agenților economici cu capital de stat și, în final, pentru “privatizări”, adică pentru însușirea capitalului acestor agenți economici la prețuri de nimic.

Odată însușite, aceste capitaluri au început să fie revândute la prețuri de câteva ori mai mari decât cele cu care fuseseră cumpărate, diferența transformându-se în profituri astronomice. În afară de efectele menționate, foarfeca inflației a avut, astfel, ca urmare și deteriorarea raportului dintre salarii și profituri, reflectată în reducerea ponderii salariilor în PIB și creșterea corespunzătoare a profiturilor.

În România anului 2006, rata profitului, adică raportul dintre valoarea profiturilor și valoarea capitalurilor investite este de zeci de ori mai mare decât aceea din țările UE. Exemplul cel mai apropiat ni-l dă PETROM-ul, care a fost cumpărat cu 600 milioane de euro și a înregistrat în primul trimestru al acestui an un profit de aproape 250 milioane de euro, ceea ce înseamnă un miliard de euro într-un an, adică o rată a profitului de 170% pe an, în condițiile în care în țările Uniunii Europene, o rată anuală a profitului de 17% este considerată foarte bună.

La data integrării României în UE, “privatizările” vor fi cam terminate. Proprietarii de capital care vor acționa pe teritoriul României, străini, sau autohtoni, nu vor mai putea să-și sporească averea “cumpărând” capital de la statul român, ci vor trebui să acumuleze capital muncind, adică obținând profit în condiții de concurență, pe piață.

Proprietarii de capital străin nu vor mai veni în România ca să “înșface” capital prin “privatizări”, ci, atrași de nivelul scăzut al salariilor, vor aduce, în sfârșit, capital real, capacități de producție, cu care vor realiza bunuri și servicii pentru piață, pentru consumatori, la prețuri care să le asigure obținerea de profituri curate, “muncite”.

Pentru a opri forța de muncă să părăsească România, în căutarea unor salarii mai mari, proprietarii de capital din România, străini, sau autohtoni, vor fi obligați să-și reducă, însă, rata profiturilor, de la nivelele de 170-200%, la nivele “compatibile” cu cele din UE, adică la nivele de 17-20%, sporind, în mod corespunzător, salariile.

Integrarea României la UE va schimba radical și rolul sindicatelor și patronatelor în economie și în societate, în sensul alinierii comportamentului acestora la nivelul standardelor din țările UE, unde au ca scop nu îmbogățirea personală pe seama salariaților, ci susținerea unui raport echitabil și eficient între salarii și profituri, ca temelie a unei creșteri economice durabile, benefică și pentru proprietarii capitalului și pentru proprietarii forței de muncă.

Bursa, 29.05.2006

PARABOLA FOTBALULUI ȘI A INFLAȚIEI

Preocupat să estompeze, eventual, să azvârle în gaura neagră a istoriei, rolul nefast pe care l-au jucat domnia sa și Banca Națională a României (BNR) în distrugerea și jefuirea capitalului național al românilor, domnul Mugur Isărescu, guvernator pe viață al BNR, iese, din când în când la rampă, pentru a ne semnala eforturile neostoite făcute de instituția pe care o conduce pentru stârpirea inflației, respectiv pentru menținerea prețurilor în stare de docilă stabilitate.

Talentat multilateral, domnul guvernator face nu numi politică, ci și literatură. Iată-l, recent, oferindu-ne o imagine artistică de toată frumusețea în discursul ținut cu ocazia seminarului economic “Inflația încotro?”, organizat de Fin-media. Procedeele artistice utilizate de finanțistul prozator sunt comparația și parabola. Banca Națională a României ne este prezentată ca un “portar” al unei echipe de fotbal care trebuie să-și facă treaba, “să apere stabilitatea prețurilor”, chiar dacă “cei de la mijlocul terenului sau din apărare” nu joacă prea bine.

În imaginația domnului guvernator, “cei de la mijlocul terenului sau din apărare” sunt, ați ghicit, membrii guvernului. Mai departe, marele nostru artist ne spune că ar putea exista o soluție pentru cazul în care “jucătorii de câmp” nu fac față jocului. Soluția miraculoasă sugerată, cu mare subtilitate, de primul bancher al țării, ar fi aceea de a cere “ajutorul arbitrilor, adică Uniunii Europene, să treacă rapid la lovituri de la 11 metri”.

Domnul Isărescu ne prezintă demnitarii BNR și pe cei ai Guvernului ca fiind o “echipă”, care ar avea unul și același scop: apărarea stabilității prețurilor. Ori, realitatea este alta. Numai BNR are, prin lege, puterea și obligația de a apăra stabilitatea prețurilor, de a emite monedă, de a menține în circulație acea cantitate de bani care să nu permită declanșarea și întreținerea inflației, a creșterii artificiale a prețurilor.

Guvernul are, prin lege, alte responsabilități. Guvernul poate face multe, și bune și rele, dar nu poate declanșa și întreține inflația. El poate crește salariile angajaților săi, ale “bugetarilor”, dar prin aceasta nu generează inflație, ci produce numai o redistribuire a veniturilor, de la cetățenii care nu sunt salariați ai statului către cei care au această calitate. Guvernul poate crește taxele și impozitele, dar nici prin această măsură nu generează inflație, ci tot o redistribuire a veniturilor, de la unele categorii de cetățeni către altele. Guvernul poate crește prețurile la

serviciile publice pe care el le furnizează cetățenilor, măsură care are ca efect tot redistribuirea veniturilor, nu inflație, nu “creșterea rapidă, continuă și pentru o îndelungată perioadă a tuturor prețurilor” (vezi H. Frisch în “Teorii ale inflației”). Asta o pot face numai banii, cantitatea de bani în circulație mai mare decât este necesară pentru schimbul mărfurilor din economie.

A existat, într-adevăr, o etapă a istoriei noastre postdecembriste în care BNR și Guvernul României, de fapt, întregul stat român, au acționat ca o echipă. Scopul comun urmărit de acești “jucători” nu l-a constituit, însă, “apărarea stabilității prețurilor”, ci, dimpotrivă, instabilitatea prețurilor, inflația, cu ajutorul căreia au fost înfăptuite distrugerea și jefuirea veniturilor și capitalurilor acumulate de români înainte și după 1989. Scopul a fost comun, contribuțiile “jucătorilor” au fost conforme cu “calificarea” fiecăruia. BNR a declanșat inflația, Guvernul s-a auto-împroprietărit cu capitalul acumulat în proprietatea comună a tuturor cetățenilor, s-a folosit de inflație pentru a indexa subunitar salariile, pentru a contracta cererea, pentru a falimenta, astfel, întreprinderile trecute în proprietatea statului, pentru a fi vândute pe nimic. Efectele “colaterale” ale jocului practicat de “echipa” BNR – Guvern: înstrăinarea celei mai mari părți a avuției naționale, distrugerea a milioane de locuri de muncă, aducerea salariilor românilor la nivelul celor din țările lumii a treia, dezrădăcinarea a milioane de români, ajunși pribegi prin țări străine, în căutare de locuri de muncă, aducerea națiunii române în cea mai grea situație economică, socială și morală din istoria sa modernă.

Acesta este “rolul” real jucat de BNR în istoria recentă a economiei și societății românești, nu cel cu care vrea să ne aburească domnul Mugur Isărescu, cu parabola sa despre fotbal și inflație.

Nu Uniunea Europeană este “arbitrul” care trebuie să îi sancționeze pe cei vinovați de inflație și de toate consecințele pe care aceasta le-a avut asupra României postdecembriste, ci națiunea română însăși. Ea va fi în măsură să-și exercite acest atribut atunci când își va recâștiga suveranitatea furată.

Bursa, 05.06.2006

BOOM-UL IMOBILIAR

“Citiți ziarele! Aproape că nu e zi în care să nu scrie despre un nou proiect imobiliar, un centru comercial, o clădire de birouri, sau un complex rezidențial... Construcțiile devin noua locomotivă a economiei românești... Creșterea din domeniul imobiliar este semnul cel mai clar al dezvoltării explozive a clasei de mijloc.”

Afirmațiile de mai sus fac parte dintr-un articol publicat, recent, de către domnul Ionuț Popescu, fost ministru al finanțelor noastre publice. Citirea lor mi-a adus, imediat, în minte articolele triumfaliste scrise cu o jumătate de secol în urmă de către Silviu Brucan, “bunicul” domnului Ionuț Popescu în ale manipulării informaționale.

Între “scrierile” celor doi există și asemănări, dar și deosebiri. Domnul Brucan ridică în slăvi avântul pe care îl luaseră, la acea vreme, în România comunistă, construcțiile industriale, de transporturi, etc., semn al dezvoltării “explozive” a clasei muncitoare, în numele căreia și pentru exploatarea căreia fusese instaurată dictatura clicii trădătoare adusă la conducerea țării de către tancurile sovietice.

Domnul Popescu este “fascinat” de avântul pe care îl cunosc în România postcomunistă tot “construcțiile”, dar nu cele industriale, sau de transporturi, de căi ferate și șosele, total absente, ci cele comerciale, de birouri și “complexe rezidențiale”, noțiune în spatele căreia domnul ex-ministru ascunde construcția de vile de lux. În “viziunea” domnului Popescu, avântul acestor construcții reprezintă un semn al dezvoltării “explozive” a clasei mijlocii, în numele căreia a fost instaurată dictatura clicii trădătoare adusă la conducerea țării prin lovitura de sat din decembrie 1989.

Pornind de la un fapt real, avântul construcțiilor industriale, domnul Brucan manipula prin omisiune, el “uitând” să le spună celor manipulați că acele construcții erau realizate pe terenurile furate de către statul comunist de la cetățenii României, că acele construcții erau ridicate pentru a produce beneficii nu pentru clasa muncitoare, ci pentru clică activiștilor de partid și de stat.

Pornid tot de la un fapt real, avântul construcțiilor de vile, birouri și hipermarketuri, domnul Popescu manipulează și el, tot prin omisiune. El “uită” să spună celor pe care și-a propus să-i manipuleze foarte multe adevăruri care se ascund în spatele acestor “construcții”.

Construcțiile de vile, de complexe comerciale și administrative se realizează pe terenuri furate de statul român postdecembrist de la cetățenii României și vândute, apoi, la prețuri de nimic, contra mită și șpagă, prin așa-zisele privatizări.

Aceste construcții nu au nimic de-a face cu clasa mijlocie, pe care guvernanții români ne-o tot arată la ... capătul tunelului tranziției, dar care refuză, cu încăpățănare, să devină o realitate a societății românești. Banii cu care sunt construite vilele de lux, zgârie-norii administrativi și complexe comerciale kilometrice nu provin din veniturile economisite de actuala clasă mijlocie românească. Aceasta este atât de puțin numeroasă și atât de săracă, încât, din economiile realizate de ea în ultimii 16 ani, la nivelul întregii țări, cu greu s-ar putea construi un kilometru de autostradă.

Banii cu care este finanțat boom-ul imobiliar postdecembrist nu provin din veniturile create și economisite de către proprietarii acestor imobile. Acești bani provin din capitalul acumulat de români până în 1989, transformat în fond de consum (vile), prin vânzarea lui ca fier vechi, sau metamorfozat tot în fond de consum (vile), prin vânzarea lui contra mită și șpagă. Acești bani provin, apoi, din veniturile bugetare, "sifonate" în conturile clientelei guvernamentale și utilizate pentru construcția de vile și palate administrative.

O sursă importantă a banilor cu care este finanțat boom-ul imobiliar o reprezintă capitalul străin. Acesta lipsește aproape complet în sectorul industrial, agricol, al transporturilor, sau al serviciilor productive, fiind, însă, prezent masiv în finanțarea complexelor comerciale și administrative (birouri). Capitalul străin participă atât la finanțarea construcției complexelor comerciale, cât și, mai ales, prin intermediul creditelor în valută, la finanțarea cumpărării bunurilor comercializate în aceste complexe, bunuri care provin din importuri, din țările de unde vine și capitalul "imobiliar". În felul acesta, boom-ul imobiliar își aduce, din plin, contribuția la deteriorarea "explozivă" a balanței comerciale și de plăți a țării.

În zgârie-norii administrativi, care-i "excită" privirea domnului ministru Ionuț Popescu, nu există locuri de muncă în care românii să conceapă noi produse și tehnologii, noi strategii de marketing, sau financiare, care să contribuie la creșterea competitivității economiei românești. În aceste birouri nu se creează avuție. În ele se "tranzacționează", se "speculează", se fac "afaceri" cu capitalul creat de români înainte și după 1989.

Boom-ul imobiliar postdecembrist nu este o consecință firească a unei dezvoltări sănătoase a economiei românești. Dimpotrivă, el este consecința și expresia caracterului parazit al economiei oligarhice postdecembriste și un factor care contribuie la "consolidarea" acestui caracter parazit.

Bursa, 12.06.2006

AFIRMAȚII CARE ÎNGHEATĂ APELE

Într-un articol publicat recent, domnul Adrian Vasilescu, consilier al guvernatorului Băncii Naționale a României (BNR), își propune să ne atragă atenția asupra stării actuale a economiei românești și asupra problemelor cu care această economie urmează să se confrunte în procesul integrării sale în economia Uniunii Europene (UE).

Concluzia la care ajunge domnul consilier este aceea că economia românească nu stă prea bine la capitolul competitivitate. Lipsa de performanță și competitivitate a economiei noastre s-ar datora ... lipsei de concurență, care, la rândul ei, își are cauza în faptul că “reforma ce avea să pună pe rol concurența s-a oprit în fața porților întreprinderilor”. Mai departe, analiza domnului consilier continuă cu o logică cu care domnia sa ne-a obișnuit. Reforma fiind “oprită” la porțile întreprinderilor, înăuntrul acestora, al întreprinderilor, directorii și-au făcut de cap, au pus prețuri mari la produsele fabricate, “care să acopere costuri exagerate, în timp ce oferta lor de mărfuri a rămas restrânsă”, au făcut să crească cererea solvabilă mai repede decât oferta, “în primul rând fiindcă salariile, deși neîndestulătoare, au înaintat mai repede decât productivitatea muncii”.

Mai pe scurt și mai pe înțelesul nostru, al muritorilor de rând, vom avea probleme cu integrarea în UE, printre altele, și datorită faptului că, la noi, niște directori incompetenți și iresponsabili au ținut reforma la porțile întreprinderilor, au sportit într-una salariile, fără să crească și producția.

Care este adevărul?

Adevărul este că, în anul 2004, Prodsul Intern Brut (PIB-ul) al României a fost egal cu suma de 54,5 miliarde echivalent euro, față de 57,3 miliarde echivalent euro, în anul 1990. Numărul populației ocupate a scăzut de la 10.840 mii, în 1990, la 9.158 mii, în 2004. Aceasta înseamnă că productivitatea muncii, exprimată ca raport între valoarea PIB-ului și numărul populației ocupate, a crescut de la 5.255 euro pe persoană ocupată, în 1990, la 5.951 euro pe persoană ocupată, în 2004. În perioada 1990-2004, în România, productivitatea muncii a crescut cu 13,9%. În aceeași perioadă, 1990-2004, salariul mediu net a scăzut de la 222 echivalent euro pe lună, în 1990, la 147 echivalent euro, în anul 2004. Avem o scădere de 34%. Iată că cifrele statistice, seci, dar greu de contestat, ne arată că, în România celor 16 ani de “reformă”, în timp ce productivitatea muncii

a crescut, fie și numai cu 13,9%, într-un deceniu și jumătate, salariile au scăzut cu mai mult de o treime față de cele existente la debutul “reformei”. Iată de ce am spus în titlul acestui articol că afirmațiile domnului Vasilescu îngheață apele.

Este adevărat că avem o economie necompetitivă, neperformantă, neconcurențială. Aceste “calități” ale actualei noastre economii nu se datorează, însă, faptului că “reforma” s-a “oprit la porțile întreprinderilor” și nici faptului că salariile “au înaintat mai repede decât productivitate muncii”. Lucrurile stau exact pe dos.

“Reforma” a intrat pe ușile larg deschise ale întreprinderilor, lăsate fără pază și fără stăpân, a pătruns în toate fibrele acestora, le-a lăsat fără capitaluri, fără forță de muncă, le-a supt vlaga, le-a scos la mezat și le-a vândut pe nimic “investitorilor strategici”, prin “negocieri directe”, determinând o concentrare aberantă a proprietății asupra capitalului, temelia economiei oligarhice. Ori, economia oligarhică este, prin definiție, una lipsită de concurență, una în care prețurile sunt stabilite după bunul plac al oligarhilor și nu prin mecanismele competitive ale pieței, lucru valabil și pentru prețul forței de muncă, pentru salarii.

Oligarhizând economia, “reforma” a determinat reducerea drastică a salariilor și creșterea corespunzătoare a profiturilor, creștere obținută prin manipularea celorlalte prețuri. Numai că există legități profunde ale vieții economice, legități care-i scapă domnului Vasilescu. Una dintre aceste legități privește relația dintre dinamica salariului și ce a productivității: când salariul scade sub o anumită limită, creșterea productivității muncii se apropie, implacabil, de cifra zero.

Economia românească a anului 2006 nu este una compatibilă cu aceea pe care o are Uniunea Europeană.

Integrarea economiei românești în economia UE nu va putea fi realizată prin continuarea, aprofundarea, sau accelerarea “reformei” pe care am aplicat-o după 1989, ci prin oprirea acestui proces sinucigaș și începerea construirii unei alte economii românești: una concurențială și competitivă.

Bursa, 19.06.2006

NU, DOMNULE PREȘEDINTE!

Categoric, nu! Nu aveți dreptate nici atunci când definiți și ierarhizați prioritățile cu care se confruntă națiunea română în acest moment al istoriei sale, nici atunci când definiți soluțiile la care ar trebui să apelăm pentru a reduce decalajele care ne despart de națiunile civilizate ale Europei.

România are un sistem dezastruos de educație, un sistem criminal de servicii medicale, o agricultură falimentară și o justiție lamentabilă. Calitatea acestor servicii publice pe care statul român este obligat să le furnizeze cetățenilor săi nu este “în declin”, cum spuneți dumneavoastră, eufemistic, în recentul discurs ținut în fața Parlamentului țării. Ele sunt în plin dezastru, în plină descompunere.

Cele patru servicii publice asupra cărora v-ați oprit în discursul menționat – educație, sănătate, justiție, dezvoltare rurală – sunt componente și rezultate ale politicii, ale activității desfășurate de guvernanți, de statul român pentru cetățenii săi. Calitatea lor nu este determinată de forțe supranaturale și nu va fi determinată nici de aderarea României la Uniunea Europeană, nici de fondurile pe care le vom primi de la UE.

Calitatea acestor servicii a fost, este și va fi determinată și după aderarea României la UE de calitatea unei alte componente a politicii, a unui alt serviciu pe care statul român este obligat, prin Constituție, să-l furnizeze cetățenilor săi. Este vorba de politica economică.

Trenul merge, adică funcționează, numai dacă funcționează locomotiva. Calitatea funcționării locomotivei reprezintă prima “prioritate” pentru punerea în mișcare și pentru viteza și siguranța (calitatea) cu care circulă trenul. Nu vagoanele și nici conductorul. Aceste componente au, fiecare, un „rol” în asigurarea mersului trenului, dar nu unul “prioritar”.

Avem un sistem de învățământ neperformant pentru că am construit o economie neperformantă, una în care prosperitatea se obține prin hoție și înșelăciune, nu prin muncă, inovație și economisire. De ce să învețe elevul dacă “vede” la televizor că sunt prosperi analfabeții? De ce să se străduiască un medic să devină și să se comporte ca un adevărat profesionist dacă „vede” că din profesie nu câștigă mai nimic, în timp ce prin înrolarea într-un partid poate ajunge să facă afaceri cu statul, devenind, repede, miliardar? Aceeași întrebare și pentru magistrat. Cu ce să facă performanță țăranul român, dacă în 1990 a fost

deposedat de către stat de tot capitalul acumulat de el și de ai lui în întreaga lor existență?

Nu, domnule Președinte! Nu aveți dreptate nici atunci când afirmați că “cea mai mare provocare în România în următoarele luni este declanșarea imediată a procesului de modernizare a instituțiilor statului și creșterea capacității de administrare”. Formal, organizatoric și structural, instituțiile statului român sunt ultramoderne. Avem și vicepremierii, și agenții, și autorități, și IT și girofaruri, și sepepiști. Toate “modernitățile”. Nu de “modernizarea” instituțiilor este nevoie, ci de schimbarea scopului pentru care ele există și funcționează. Din 1990 încoace, instituțiile statului român funcționează ca instrumente de jefuire a cetățeanului. Ele trebuie transformate, imediat, în instrumente de slujire a cetățeanului.

Nu, domnule Președinte! Nu aveți dreptate nici atunci când faceți propunerea “îndrăzneată” ca România să mai angajeze o datorie externă de 30 de miliarde de euro. Avem, deja, o datorie de peste 20 de miliarde de euro. Din cauza ei, serviciul datoriei externe, adică plățile anuale reprezentând rambursarea împrumuturilor și a dobânzilor aferente, în ultimii ani, a depășit valoarea cheltuielilor pe care statul român le-a făcut pentru educație. Dacă nu aveam datoria, aveam de două ori mai mulți bani pentru educație, sau pentru sănătate, sau pentru agricultură.

Nu, domnule Președinte! Nu creșterea datoriei externe reprezintă soluția relansării națiunii române pe drumul prosperității, a reducerii decalajelor care ne despart de lumea civilizată, ci construirea unei economii democratice, bazată pe muncă, inovație și economisire. Nu cu banii împrumutați au ajuns nemții și japonezii la bunăstare, ci cu munca lor, cu creierele lor și cu capitalul economisit de ei, din veniturile lor. În 6 ani, cu o economie românească democratică competitivă și performantă, putem genera, suplimentar, nu 30 de miliarde de euro, ci de trei ori pe atât. Prin funcția pe care o ocupați, aveți șansa să preluați comanda acestei construcții, una cu adevărat “îndrăzneată”.

Bursa, 26.06.2006

FILOZOFIE ȘI TEHNICĂ FISCALĂ

În ultimul timp, în mai multe publicații românești, domnii “analști” în ale economiei au pornit o adevărată ceartă legată de contribuțiile sociale, adică de modul în care se constituie fondurile de asigurare de bătrânețe (pensii), de sănătate și de șomaj. La originea discordiei se pare a se afla o afirmație a domnului Sebatian Vlădescu, care, întreat fiind dacă i se pare normal ca angajatorul să plătească contribuții sociale mai mari decât angajatul, a răspuns că “nu-i vorba că plătește cineva în locul cuiva, ci de o sumă de bani care reprezintă costurile cu forța de muncă într-o companie”. Că le plătește compania sau angajatul “e o chestie de tehnică de plată”, ar fi conchis domnul ministru.

Din cauza acestei afirmații, domnul Vlădescu este pus la zid, este etichetat ca fiind un birocrat, un trădător al “culturii” economice liberale, cu “o mentalitate de contabil de SRL” și nu una “de vizionar care să facă politica fiscală să asigure bunăstarea peste generații”.

Disputa dintre domnul Vlădescu și criticii săi pornește de la faptul că, în România, în prezent, ca și în ultimii 16 ani, fondurile de asigurare menționate – pentru pensii, sănătate, șomaj – ar fi alimentate mai mult de angajatori decât de către cei asigurați, de către beneficiarii acestor fonduri, adică de către salariați. În prezent, pentru asigurările sociale (pensii), angajatorul plătește o contribuție egală cu o sumă reprezentând 20,50% din valoarea salariului plătit angajatului, în timp ce angajatul contribuie cu 9,50% din salariul său. La sănătate, contribuția angajatorului este de 7,00%, iar a salariatului este de 6,50%, ambele procente fiind aplicate tot la valoarea salariului angajatului. La fondul de șomaj, angajatorul participă cu 2,50%, iar angajatul cu 1,00%, procentele fiind aplicate tot la salariul angajatului. Adunând procentele de mai sus, ajungem la concluzia că angajatorul plătește 30%, iar salariatul numai 17%.

“Criticii” domnului Vlădescu apreciază că raportul dintre cele două procente nu reprezintă “o chestie de tehnică de plată”, ci rezultatul unei “filozofii” economice, al unei anumite “culturi” economice, una care nu are nimic de-a face cu liberalismul, pe care, pasămite, l-ar reprezenta domnul Vlădescu, în calitatea sa de ministru liberal al finanțelor. În concepția domnilor “critici”, procentul ridicat al participării angajatorului la constituirea diverselor fonduri de asigurare în beneficiul salariatului ar fi rezultatul aplicării unei politici fiscale de esență

socialistă, asistențială. Într-o economie liberală, ne spun domnii “analisti”, salariatul este un “jucător” economic care își poartă singur de grijă, se asigură singur, din propriul buzunar, și pentru bătrânețe (pensie), și pentru sănătate, și pentru situația în care și-ar pierde locul de muncă (șomaj).

Personal, cred că nu are dreptate domnul Vlădescu, dar nu au dreptate nici criticii săi. Modul de constituire a fondurilor de asigurare care fac obiectul discuției nu este “o chestie de tehnică de calcul”, ci reprezintă o componentă fundamentală a politicii economice a statului, la baza căreia ar trebui să stea principiile doctrinare ale guvernanților.

Faptul că, în prezent, în România, pe hârtie, angajatorul “plătește” de două ori mai mult decât angajatul pentru asigurarea acestuia, a angajatului, pentru bătrânețe, boală și șomaj, nu este rezultatul unei politici economice bazată pe principii doctrinare socialiste.

Modul de constituire a fondurilor de asigurare pentru bătrânețe, boală și șomaj este o componentă intrinsecă a “reformei” postdecembriste, adică a sistemului legislativ, administrativ și financiar prin care cetățenii României au fost și sunt jefuiți de veniturile create de ei înainte și după 1989.

În perioada 1948-1989, cetățenii României au plătit contribuții sociale, încasate de statul român și investite în capitalul real (uzine, fabrici, construcții, etc.) acumulat până în 1989. În 1990, statul român postdecembrist avea puterea și obligația să calculeze exact contribuția fiecărui cetățean la fondul de asigurări sociale, să facă acest fond acționar la societățile comerciale, astfel încât fiecare cetățean să fi putut avea propriile polițe de asigurare, și de bătrânețe, și de boală, și de șomaj, plătite la zi. Statul român a preferat, însă, să confiște contribuțiile sociale plătite de români, așa cum a făcut cu tot capitalul acumulat de români până în 1989. Tot statul român a avut puterea și obligația să instituie un astfel de nivel al salariilor în care să fi fost incluse, de la început, din 1990, toate contribuțiile la fondurile de asigurare de bătrânețe, de boală, de șomaj. Angajatorul, de stat, sau privat, nu ar mai fi trebuit să plătească nici o contribuție la nici unul din fondurile de asigurare despre care vorbim.

Ceea ce trebuia și putea fi făcut în 1990, poate fi și trebuie făcut și acum. Ce s-ar întâmpla dacă, începând cu ziua H, ora 0, toate cele 30 de procente plătite acum de angajator ar fi incluse în salariu, ca și celelalte 17, și plătite către cele trei fonduri de asigurare de către salariat? Ar fi mai multe consecințe, printre care și aceea că salariații români s-ar întreba de ce ei plătesc aproape 50% din veniturile lor pentru a se asigura împotriva bătrâneții, a bolii și a șomajului, adică un procent de câteva ori mai mare decât cel plătit de colegii lor din țările civilizate, țări în care statul nu funcționează ca instrument de jefuire a cetățenilor, ci ca instrument de apărare a avuției și veniturilor acestora.

PRAFUL DIN JURUL DEFICITULUI BUGETAR

După ce s-au lăudat câteva luni că prin marea “revoluție fiscală” reprezentată de introducerea cotei unice de impozitare au obținut o creștere atât de mare a veniturilor bugetare încât au redus deficitul bugetar la sub 1%, guvernării noștri s-au trezit din euforie și s-au hotărât să rectifice bugetul și să sporească deficitul acestuia de la 0,9% la 2,5%.

De ce această schimbare bruscă de politică fiscală? De fapt, de înrăutățire a unuia dintre indicatorii fundamentali ai funcționării economiei naționale.

Cum era de așteptat, explicația nu putea fi alta decât ... integrarea noastră în Uniunea Europeană. Integrarea europeană a fost transformată de către guvernanți în explicația generală pentru toate aberațiile pe care ei le pun în practică. Integrarea europeană este de vină că prețurile noastre sunt la nivelul celor din țările avansate ale UE, în timp ce salariile noastre sunt de 10 ori mai mici. Integrarea europeană este vinovată pentru înstrăinarea celei mai mari părți a capitalului național acumulat până în 1989. Integrarea europeană este de vină că am distrus milioane de locuri de muncă, urmarea fiind aceea că milioane de români lucrează în condiții de sclavie prin țări străine, în timp ce familiile li se destramă, iar copiii lor îngroașă armata analfabeților și drogaților.

Acum, guvernul nostru, “scrutând” viitorul mai apropiat și mai îndepărtat al patriei, constată că “avionul” cu cele peste 30 de miliarde de euro care va să ne parvină de la UE nu are... teren potrivit pentru aterizare. “Pentru a atrage cât mai mulți bani de la Uniunea Europeană în 2007”, ne spun domnii guvernanți, “trebuie să deschidem cât mai multe proiecte de infrastructură în 2006”. Ați văzut de ce trebuie să creștem deficitul bugetar? Ca să atragem fondurile de la UE.

Este bine de știut că nici un oficial al Uniunii Europene nu a pus vreodată nici unei țări condiția să mărească deficitul bugetar pentru a beneficia de fondurile structurale pe care Uniunea le pune la dispoziția membrilor săi. UE pune, într-adevăr, condiții membrilor săi. Aceste condiții sunt menite să susțină creșterea economică sănătoasă, nu s-o împiedice. Ele înseamnă deficite bugetare reduse, sau inexistente, inflație redusă, sau zero, dobânzi reduse.

Nu atragerea fondurilor europene prin “deschiderea” de proiecte de infrastructură finanțate de la bugetul de stat stă la baza deciziei guvernanților de a spori deficitul bugetar de la 0,9% la 2,5%. Acesta-i praful aruncat în ochii noștri.

Dincolo de acest praf, se află circa 1,5 miliarde de euro care vor fi utilizați pentru reparația din toamna anului 2006 a străzilor și șoselelor reparate în toamna anului 2005, sau la începutul primăverii lui 2006. Adică bani pentru comisioane, șpagă, mită, etc.

Pentru ca praful să fie cât mai dens și cele 1,5 miliarde de euro cât mai puțin vizibile, domni guvernanti declanșează și o dezbatere “științifică” asupra problemei discutate, la care sunt invitați să-și dea cu părerea cunoscuți “analști și specialiști” din domeniu.

Din aceste păreri aflăm multe lucruri, cu excepția unuia singur – adevărul.

Aflăm, de exemplu, de la domnul Mugur Isărescu, guvernatorul BNR, că “procesul de dezinflație este sub presiune și acesta se confruntă cu un nivel ridicat, mai ales dacă cheltuielile guvernamentale vor crește și mai mult”. Oare așa să fie, domnule guvernator?

Să înlăturăm un pic praful și să-l ajutăm pe cititorul nostru să vadă lucrurile așa cum sunt ele în realitate. Deficitul bugetului de stat este diferența între volumul cheltuielilor făcute de stat și volumul veniturilor pe care statul respectiv le-a “preluat” de la cetățeni, prin impozite și taxe, stabilite conform legii. Această diferență, adică deficitul bugetar, se acoperă printr-un împrumut. Statul se împrumută astăzi, urmând ca, din veniturile sale viitoare, să dea înapoi banii împrumutați, plus dobânda aferentă.

În exemplul nostru, cele 1,5 miliarde de euro reprezintă economii ale cetățenilor aflate în depozite la bănci. De acolo, de la bănci, ele pot fi împrumutate de cetățeni și utilizate pentru consum, sau pentru investiții, pentru capitalizare. Utilizarea acestor bunuri de către cetățeni nu are nici o influență asupra prețurilor, asupra inflației. La fel stau lucrurile și în cazul în care, în loc să fie împrumutați și utilizați de către cetățeni, aceiași bani sunt împrumutați și utilizați de către stat. Avem același vânzător, aceeași ofertă (bunuri), aceeași cerere (cantitate de bani). Se schimbă numai cumpărătorul. Nici un factor care să modifice prețurile, nivelul inflației.

Nu prețurile sunt influențate de aceste deficite bugetare, ci alte două lucruri. Primul îl reprezintă sărăcirea și slăbirea statului, diminuarea veniturilor viitoare ale statului, a capacității acestuia de a furniza servicii cetățenilor săi. Al doilea este sărăcirea cetățenilor, prin diminuarea resurselor financiare la care aceștia ar putea avea acces pentru a-și spori capitalurile, capacitatea de a produce bunuri și servicii.

Acestea sunt adevărurile ascunse în spatele prafului creat de declarațiile guvernanților despre deficitul bugetar.

Bursa, 10.07.2006

EROARE SAU MANIPULARE

Pentru a defini economia construită în România postdecembristă, politicienii noștri au avansat o mulțime de formulări. Menționez câteva: capitalism sălbatic, capitalism de cumetrie, capitalism oligarhic, capitalism mafiotizat, capitalism de furat, etc.

Recent, domnul analist Ilie Șerbănescu, fost ministru al reformei în guvernarea cederistă, iese la rampă cu conceptul de “capitalism de cadou”, într-un articol intitulat “Există și români fericiți: capitaliștii de cadou”.

În prezentarea conceptului de “capitalism de cadou”, domnul analist pornește de la Fondurile Proprietății Private (FPP-uri), transformate, ulterior, în Societăți de Investiții Financiare (SIF-uri). Acestea, ne spune domnul ex-ministru reformator, ar fi fost niște “structuri inventate pentru intermedierea transferurilor către populație a proprietății prevăzute a intra gratuit în posesia acesteia (a populației – nota mea), prin înlocuirea cupoanelor primite cu acțiuni la întreprinderile de stat”. Trecerea capitalului din proprietatea comună în proprietatea privată a cetățenilor țării, prin intermediul acestor “structuri inventate”, ar fi reprezentat, nici mai mult nici mai puțin, decât apariția capitalismului de cadou în România postdecembristă, “ceva mai rău decât capitalismul de furat, pentru că cei care au furat măcar s-au străduit cu ceva, dar cei care au devenit capitaliști din cadou de la stat n-au făcut nimic altceva decât să le bage cineva în gură și în buzunare”.

În continuarea articolului amintit, uitând de deosebirea pe care o face între “capitalismul de furat” și “capitalismul de cadou”, deosebire pe care tocmai am prezentat-o, prin citare, domnul ex-ministru pune alături de proprietarii SIF-urilor și pe miliardarii care și-au însușit banii Băncii Agricole și Bancorex-ului, și pe cei care și-au însușit banii din conturile întreprinderilor de comerț exterior, și pe cei care au cumpărat pe nimic fabrici, uzine și bănci de la stat, și pe cei care s-au îmbogățit vânzând instituțiilor statului bunuri și servicii la prețuri de sute de ori mai mari decât cele ale pieței, și pe cei care au făcut schimb de terenuri cu statul, dându-i statului terenuri de 10 euro pe mp și luând de la stat terenuri de 1000 de euro pe mp, etc. Toți aceștia sunt, ca și proprietarii SIF-urilor, capitaliști de cadou. Ei au devenit capitaliști, adică proprietari de capital, primind cadouri de la stat. Asta afirmă un fost ministru al “reformei”.

Ne aflăm în fața unei erori regretabile sau în fața unei manipulări grosolane?

Îl las pe cititor să-și răspundă singur la această întrebare, aducându-i, totuși, în atenție, câteva precizări.

Întregul capital – uzine, fabrici, spații comerciale, bănci, etc. – acumulat până în 1989 de către cetățenii României se afla în proprietatea “comună” a întregului popor, a tuturor cetățenilor țării, conform Constituției României, în vigoare până în decembrie 1991. Cea mai mare parte a acestui capital, peste 95%, fusese acumulată în perioada 1948-1989.

Prin Legea 15/1990, fostele întreprinderi socialiste de stat, în patrimoniul cărora se afla capitalul menționat mai sus, au fost “reorganizate” ca societăți comerciale și regii autonome. Prin această lege, încalcând prevederile Constituției în vigoare, statul român s-a auto-împroprietărit cu 100% din capitalul regiilor și cu 70% din capitalul societăților comerciale, restul de 30% din capitalul societăților comerciale urmând să fie distribuit către cele 6 milioane de familii de români. Până la urmă, în patrimoniul regiilor a ajuns 52% din capital, iar în cel al societăților comerciale 48%, deci cetățenilor le-a rămas 14,4% din totalul capitalului acumulat până în 1989 (30% x 48%).

Prin conceperea și aplicarea premeditat defectuoasă a sistemului de schimbare a cupoanelor pe acțiuni, în final, în proprietatea cetățenilor – la SIF-uri – a ajuns circa 3% din capitalul de care cetățenii au fost deposedați prin Legea 15/1990.

Deci, cele 6 milioane de familii de români nu au primit cadou nici un fel de capital. Lor li s-a recunoscut dreptul de proprietate numai asupra a 3% din capitalul acumulat din munca lor și din veniturile create de ei. Ei au fost deposedați de restul de 97% din capitalul lor.

Pentru ca cele 97 de procente să poată fi “făcute cadou”, adică să poată intra în proprietatea străinilor și a guvernanților, a fost necesară aplicarea “reformei”, adică a sistemului legislativ, administrativ și financiar de sărăcire a celor 6 milioane de familii de români, de falimentare a întreprinderilor de stat și de “vânzare” a lor la prețuri de nimic.

Dacă în 1990, tot capitalul acumulat de români ar fi fost trecut din proprietatea lor comună în proprietatea lor privată, statul român nu ar fi avut de unde să dea capitaluri cadou. El nu ar mai fi avut nevoie de inflație ca să-și falimenteze propriile întreprinderi. Fără inflație, PIB-ul ar fi crescut continuu, la fel și salariile și pensiile, ca și profiturile pe care le-am fi încasat noi, cele 6 milioane de familii de români. Aceste profituri n-ar fi fost cadouri, ci recompense legitime pentru capitalul aflat, tot legitim, în proprietatea noastră privată. În ultimii 17 ani, nu am fi trăit în capitalismul sălbatic. Nici în cel de cadou, sau de cumetrie, sau de furat, sau oligarhic. Am fi trăit, bine, în capitalismul democratic, acolo unde, mai devreme sau mai târziu, tot o să ajungem.

În pofida tuturor erorilor și/sau manipulărilor de care am avut și vom avea parte în legătură cu drepturile noastre de proprietate asupra resurselor naturale ale țării și asupra capitalurilor acumulate din munca noastră.

Bursa, 17.07.2006

O, VARUJANE, CÂT DE DARNIC EȘTI!

Am avut prilejul, în acest colț de ziar, să arăt că Fondul Proprietatea reprezintă cea mai sofisticată inginerie financiară concepută de guvernanții postdecembriști ai României pentru jefuirea cetățenilor acestei țări. Nu neapărat cea mai importantă, dar, cu siguranță, cea mai sofisticată și cea mai nerușinată componentă a tranziției economiei românești de la comunismul multilateral dezvoltat la capitalismul deplin mafiotizat.

Deci, prin Legea 18/1990 și altele care i-au urmat, aproape toate terenurile și clădirile confiscate de statul comunist fie au fost redatے foștilor proprietari, fie foștii proprietari au fost despăgubiți, în cazurile în care imobilele confiscate nu mai existau la data adoptării legii de retrocedare-despăgubire.

Rămăsese nerezolvată situația imobilelor confiscate de statul comunist, dar vândute de statul postdecembrișt către chiriașii imobilelor în cauză, aceștia nefiind alții decât guvernanții cu care ne-am pripocsit în urma loviturii de stat din decembrie 1989.

Domnii guvernanți postdecembriști au făcut legea de asemenea manieră încât ei au putut să cumpere aceste imobile de lux și amplasate în cele mai bune zone ale orașelor țării – vezi cartierul Primăverii din Capitală – la prețuri de sute de ori mai mici decât valoarea lor de piață.

Ei au știut de la început și știu și acum că au fost cumpărători de rea credință. Când au cumpărat vilele ei știau că acestea fuseseră furate de statul român, adică de vânzător. Au cunoscut și faptul că, mai devreme sau mai târziu, adevăratul proprietar și-ar putea reclama drepturile, la o instanță românească, sau la CEDO. Aici se găsește motivul original al ingineriei financiare numită Fondul Proprietatea.

Nu este singurul motiv. Foștii proprietari ai imobilelor puteau să fie despăgubiți cu bani de la buget. Cu bani adevărați. Valoarea totală a fondului, deci a despăgubirilor, conform declarațiilor creatorilor și administratorilor acestuia, ar fi de 4 miliarde de euro. Asta înseamnă cam tot atât cât serviciul anual al datoriei externe. Statul român ar fi putut să se împrumute mai puțin și din banii economisiți la acest capitol ar fi putut să-i despăgubească pe foștii proprietari de vile de lux. Sau, și mai bine, statul român ar fi putut și ar fi trebuit să-i pună pe cei care au cumpărat imobilele în cauză să plătească prețul corect și cu banii strânși să-i fi despăgubit pe foștii proprietari.

Din relatările ziarului Bursa, rezultă cã “pãrinții” Fondului Proprietatea nu sunt niște pãrinți oarecare. Ei au mai “dat naștere” și la alte “odrasle” asemãnãtoare “fondului” în cauzã. Ei știu cum a mai fost manipulatã piața de capital din România și cum ar mai putea fi manipulatã. Fostii proprietari ai imobilelor de lux vor primi acțiuni la Fondul Proprietatea cu o valoare nominalã totalã egalã cu 4 miliarde de euro. Și beneficiarii “marii privatizãri” au primit cupoane cu o valoare nominalã de un milion de lei și le-au vândut cu 100 de mii de lei.

Lãsând la o parte acest pericol potențial, rãmâne certitudinea caracterului criminal al utilizãrii unei pãrți a capitalului național de are au fost deposedați cetățenii României prin legea 15/1990 pentru a-i despãgubi pe o parte din cetățenii aceleiași țãri pentru vilele de lux însușite pe doi bani de cãtre camarila guvernamentalã postdecembristã. Capitalul societãților comerciale la care “fondul” a fost fãcut acționar, adicã proprietar, a fost acumulat din veniturile create de cetățenii României, nu de statul român.

Tot așã cum imobilele confiscate de statul comunist au revenit, sau vor reveni la proprietarii lor, în naturã, sau sub forma despãgubirilor, la fel și capitalul național confiscat de statul român postdecembrist va reveni, mai devreme sau mai târziu, la proprietarii lui, la cetățenii României.

Din aceastã perspectivã mi se pare cã trebuie privite recente declarații ale domnului Varujan Vosgianian, președintele Comisiei de Buget-Finanțe a Senatului României. Domnul senator propune ca de la Fondul Proprietatea sã fie despãgubiți și “pãgubiții Dacia”, adicã cei cãrora statul român, prin CEC, le-a luat banii și nu le-a mai livrat autoturismele. Tot de la Fondul Proprietatea, domnul Vosgianian vrea sã-i despãgubeascã și pe “cetățenii români care au abandonat sau cãrora le-au fost confiscate proprietãți în teritorii pierdute ale României în condiții de rãzboi, cum ar fi Basarabia, Cadrilaterul și Banatul Sãrbesc”. Cãt de darnic este domnul senator! Dar cu banii cui? Ai domniei sale?

Foarte bine, domnule senator! Proprietatea este sfântã! Ce facem, însã, cu cetățenii României pe care statul român, al cãru parlamentar ați fost și sunteți, i-a deposedat de capitalul acumulat pãnã în 1989, capital pe care, acum, vreți sã-l folosiți pentru a-i despãgubi pe “unii” dintre cetățenii aceleiași țãri? Proprietatea nu este la fel de sfântã pentru toți?

Bursa, 24.07.2006

PREȚURILE IMOBILELOR

Un cotidian central scria, recent, că “prețul apartamentelor din blocurile și vilele vechi continuă să crească în ritm amețitor. Se preconizează că, în următorii ani, prețurile acestora vor crește până la o valoare de zeci de ori mai mare decât cea actuală”.

Într-adevăr, prețurile imobilelor rezidențiale, incluzând aici locuințele – apartamente, vile, etc. – și terenurile intravilane aferente, au atins, deja, niveluri aberante, care fac inaccesibile aceste bunuri pentru marea majoritate a tinerilor țării, a acelor care își asigură existența prin muncă, prin salariu.

La originea creșterii “amețitoare” a prețurilor bunurilor imobiliare se află creșterea artificială a cererii solvabile, adică a cantității de bani disponibili pentru achiziționarea unor astfel de bunuri.

Acești bani nu provin din veniturile – salarii și profituri – create prin producerea și comercializarea de bunuri pe piață, pe piața concurențială. Ei provin din surse extraproductive, cele mai importante dintre acestea fiind: “privatizarea”; furtul bugetar; furtul bursier; creditele în valută.

De departe, cea mai importantă sursă a banilor cheltuiți pentru cumpărarea de terenuri și clădiri de locuințe și birouri o constituie “privatizarea”, adică vânzarea capitalului furat de statul român de la cetățenii săi prin Legea 15/1990 și scos, apoi, la vânzare, la prețuri de nimic, contra mită și șpagă. Prin revânzarea acestui capital la prețuri de zeci și sute de ori mai mari decât cele plătite statului, s-au acumulat sume bănești imense, care s-au adăugat la cele obținute din mită și șpagă. La care s-au adăugat sumele de bani obținute prin spolierea de către guvernanți a bugetului de stat și a bugetelor locale, prin vânzarea către stat sau către unitățile administrației publice locale de bunuri și servicii la prețuri cu mult superioare celor practicate pe piață. Evident, contra mită și șpagă. La care s-au adăugat sumele provenite prin spolierea cetățenilor pe așa-zisa piață de capital – vezi FNI – piață manipulată cu participarea instituțiilor statului – CNVM, CEC – evident, tot contra mită și șpagă.

Sumele bănești menționate în alineatul precedent nu au fost transformate în capital productiv, care să fie utilizat pentru realizarea de bunuri și servicii destinate pieței. Ce rost are să muncești, să-ți bați capul cu “administrarea” unei societăți comerciale care să-și câștige profitul în condiții de concurență, dacă

poți să obții banii furându-i de la stat, sau de la cetățeni, cu legea în mână și cu sprijinul instituțiilor statului?

Așa se face că sume uriașe au fost alocate pentru achiziționarea de terenuri și clădiri rezidențiale sau administrative, folosite, la rândul lor, fie pentru speculă, fie pentru obținerea unor venituri sigure – chirii – protejate de hiperinflația pusă în mișcare de către guvernanți pentru falimentarea întreprinderilor de stat, sursa “privatizărilor”, adică a banilor cu care va fi alimentată cererea pe piața imobiliară.

Creditele în valută au și ele rolul lor în inflamarea cererii pe piața imobiliară, în îmbogățirea proprietarilor valutei în cauză, prin obținerea de la români a unor dobânzi de câteva ori mai mari decât se obțin acolo de unde vin valutele. Și mai au și rolul de a se retrage la momentul potrivit și a genera o criză financiară de genul celor pe care le-au creat în țările sud-est asiatice în ultimul deceniu al secolului trecut.

De partea cealaltă a ecuației, oferta a fost și rămâne, în continuare, foarte scăzută și cât se poate de perversă. Întreprinderile românești de construcții, care își dovediseră capacitatea competitivă pe plan internațional, au fost falimentate, echipamentul lor fiind vândut ca fier vechi. Locul lor pe piață a fost luat de companii străine care practică prețuri de monopol, cel puțin duble față de costuri. Deposezați de capitalul național prin legea 15/1990, românii nu pot pune pe picioare întreprinderi de construcții care să le concureze pe cele străine. Puținii supraviețuitori în domeniu devin subantreprenori ai străinilor, mulțumindu-se cu venituri care abia le acoperă costurile.

La ce ne putem aștepta și ce putem întreprinde în anii următori, pentru a face prețurile de pe piața imobiliară compatibile cu veniturile marii majorități a tinerilor țării, pentru ca această mare majoritate să aibă acces la o locuință decentă?

Este evident că “privatizarea”, cea mai importantă sursă de umflare artificială a cererii pe piața imobiliară, își va pierde, treptat, din amplitudine, până la completa dispariție. Celelalte surse vor rămâne, însă, pe picioare, până când la guvernarea țării va accede o nouă clasă politică, care să nu mai folosească instituțiile statului ca instrumente de jefuire a cetățenilor și de îmbogățire a guvernanților, o clasă politică formată din oameni capabili să construiască o economie democratică și performantă, care să includă și o piață imobiliară concurențială și eficientă. Pentru construirea unei astfel de piețe imobiliare, ar trebui avute în vedere și următoarele măsuri: interzicerea creditelor în valută; instituirea unui impozit progresiv și diferențiat pe imobile, care să încurajeze investițiile în avuție productivă și să descurajeze investițiile speculative și în bunuri de consum de lux; despăgubirea cetățenilor României pentru capitalurile de care au fost deposezați de guvernanții postdecembriști, cu utilizarea banilor primiți drept despăgubire și pentru constituirea de societăți comerciale, în sectorul construcțiilor, care să le concureze pe cele străine și să determine readucerea

prețurilor de pe piața imobiliară la niveluri care să includă numai costuri și profituri competitive.

Bursa, 31.07.2006

PRAFUL DE PE TOBA ... BCR-ULUI

“Cea mai mare privatizare din România”. “Cea mai reușită privatizare a tranziției românești”. Cu astfel de fraze triumfaliste au fost anunțați românii că cea mai bună și cea mai mare bancă a lor a fost trecută în proprietatea străinilor, respectiv a austriecilor de la Erste Bank.

Din paginile ziarelor, de pe undele posturilor de radio și de pe sticla tuturor televizoarelor, românii au aflat cu mândrie patriotică faptul că BCR-ul a fost vândut cu “imensa” sumă de 3,75 miliarde de euro. O sumă extraordinară, ne-au spus făcătorii de știri, amintindu-ne că SIDEX-ul se vânduse cu 75 de milioane de dolari, iar IMGB-ul cu 500 de mii de dolari.

Suma de 3,75 miliarde de euro a fost raportată ca investiție străină directă pentru anul 2005, acesta devenind, de departe, anul cu cele mai mari investiții străine directe din istoria României. Ulterior, suma a fost ... reportată și re-raportată ca investiție străină directă și pentru anul 2006, deși, până la această oră, statul român nu a încasat nici un euro de la Erste Bank.

După toată această vâlvă, recent, românilor li s-a adus la cunoștință că în cel mai bun contract de privatizare din toate timpurile este prevăzută o clauză care condiționează plata prețului de 3,75 miliarde de euro de achitarea de către Guvernul României a tuturor datoriilor preluate de BCR de la BANCOREX.

Pentru bună regulă, Guvernul a și emis o ordonanță de urgență prin care se obligă să plătească toate datoriile preluate de BCR de la BANCOREX, care ar putea fi pretinse până în anul 2013, în limita sumei de 1,8 miliarde de euro.

Să facem o mică și simplă socoteală, pentru a înțelege dimensiunile cacealmalei numită privatizarea BCR!

Erste Bank s-a angajat să plătească suma de 3,75 miliarde de euro pentru a deveni proprietar asupra a 61,88% din capitalul BCR. Din cele 61,88 de procente, 25 sunt deținute de Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare și International Finance Corporation, care, evident, își vor însuși partea ce li se cuvine din cele 3,75 miliarde de euro, adică suma de 1,52 miliarde de euro, pentru partea română rămânând disponibilă diferența, adică suma de 2,23 miliarde de euro. Dacă din această sumă scădem cele 1,8 miliarde de euro pe care urmează să le plătească statul român creditorilor BANCOREX, care acum sunt creditori ai BCR, ajungem la concluzia că din marea privatizare a BCR, statul român se va alege, în final, cu suma de 430 milioane de euro, deci cu ... praful de pe tobă.

Cele 430 de milioane de euro, a căror încasare nu este deloc sigură, nu reprezintă nici 5% din valoarea reală a BCR-ului.

Iată ce se ascunde în spatele celei mai mari și mai reușite “privatizări” făcută de statul român postdecembrist!

Să ne amintim că la această mare reușită de politică economică și-au adus contribuția parlamentari și membri ai Guvernului, care au încasat sute de mii de euro ca membri ai comisiei de privatizare a BCR. Să ne amintim și de contribuția marilor “consultanți” internaționali, care și-au încasat și ei onorariile de milioane de euro.

Oare printre acești indivizi există și unii cărora, dacă nu le este frică, le este puțină rușine de cele 6 milioane de familii de români pe care le-au tras pe sfoară cu marea “privatizare” a BCR-ului?

Bursa, 07.08.2006

MAI NUANȚAT, DOMNULE CĂRTĂRESCU!

Citesc, destul de des, editorialele politice semnate de domnul Cărtărescu. Cele mai multe sunt, realmente, interesante, scrise cu vădită măiestrie.

Articolul “Un avertisment”, publicat, recent, în Jurnalul Național, îmi agresează, însă, și cunoștințele pe care le-am căpătat de-a lungul vieții și sentimentele pe care îmi permit să le port față de concetățenii mei. În acest articol, domnul Cărtărescu își propune să ne avertizeze asupra pericolului pe care îl reprezintă pentru noi, națiunea română, “formarea în Parlament a coaliției anti-Băsescu”. Pericolul în cauză nu este altul decât ... venirea la putere a lui Vadim Tudor și a partidului politic condus de acesta – PRM.

Este dreptul domnului Cărtărescu să-și exprime opiniile, să vadă pericolele din viața noastră politică și să ne atragă atenția asupra lor. Problema mea – și scriu aceste rânduri deoarece cred că nu este numai a mea – este aceea că, de data aceasta, în susținerea opiniilor sale, domnul Cărtărescu sare de la “paisajele” politice la cele economice, oferindu-ne “imagini” care nu au nimic de-a face cu realitățile românești actuale.

Invitându-ne să “stăm strâmb și să judecăm drept”, domnul scriitor ne spune că Traian Băsescu, câștigând alegerile din 2004, “a schimbat de unul singur cursul istoriei noastre recente, care se îndrepta, aparent de neoprit, către un sistem mafiot gen America de Sud, în care partidul-stat ar fi controlat întreaga avuție națională și și-ar fi îmbogățit fără limite baronii”.

Chiar așa, domnule Cărtărescu?

Chiar nu știți că, la data alegerilor din 2004, la care faceți referire, 80% din avuția națională productivă a României trecuse, deja, în proprietatea străinilor? Chiar nu știți că, până la acea dată, trecuseră sub controlul străinilor marele combinat siderurgic gălățean, ca și cea mai mare parte a întregii industrii siderurgice, PETROM-ul, împreună cu cea mai mare parte a industriei petroliere și petrochimice, a celei contractoare de mașini, a celei textile, ș.a.m.d.? Cum să mai controleze partidul-stat “întreaga avuție națională”?

În anul 2004, economia românească nu se îndrepta “către un sistem mafiot gen America de Sud”. Ea era de mult mafiotizată, dar într-o formă deosebită de cea sud-americană. În țările Americii de Sud, străinii au preluat “controlul” – prin cumpărare, sau concesionare, la prețuri de nimic – asupra resurselor naturale.

La data preluării “controlului” de către străini, acele țări nu aveau industrie, nu acumulasera avuție productivă, capital real. Până în 1989, națiunea română, în pofida regimului dictatorial comunist, dar cu multe eforturi și privațiuni, a creat o puternică industrie națională, competitivă pe plan internațional. Dovada cea mai concretă este aceea că industria creată de români până în 1989 face, astăzi, exporturi de 20 de miliarde de euro pe an. După 16 ani în care nu s-a mai investit aproape nimic pentru dezvoltarea ei. Sud-americanii fuseseră deposezați, temporar, de resursele lor naturale. Românii au fost deposezați, definitiv, și de capitalul real creat de ei de-a lungul istoriei.

Clasa politică românească postdecembristă, care îl dezgustă pe domnul Cărtărescu, ca și pe mine, nu a preluat “controlul” asupra “întregii avuții naționale”. Această clasă politică este mult mai nemernică decât i se pare domnului scriitor. Ea a “vândut” pe nimic străinilor cea mai mare parte a avuției naționale, pentru a se alege și ea cu firimituri din această avuție. Această clasă politică și-a creat propriul stat pe care l-a folosit ca instrument de depozitare a cetățenilor și pentru propria îmbogățire. Din această clasă politică fac parte nu numai cei care au pierdut alegerile din anul 2004, ci și cei care le-au câștigat.

În 2004, economia românească era, și a rămas, o economie oligarhică, parazită, în care prosperitatea se câștigă prin hoție și înșelăciune, prin corupție și minciună, nu prin muncă, inovație și economisire.

Domnul Traian Băsescu nu a schimbat “cursul istoriei noastre recente”, nu a oprit intrarea noastră în prăpastie, în economia oligarhică. La alegerea domniei sale ca Președinte al României, noi eram, de mult timp, acolo, în prăpastie. Problema care se pune este, deci, alta. Ce face domnul Traian Băsescu pentru a ne ajuta să ieșim din prăpastie? Sau, altfel spus: conflictul dintre președinte și așa-numita coaliție anti-președinte are ca motiv ieșirea noastră din prăpastie, transformarea economiei oligarhice, mafiotizate, neproductive și parazitare, într-una democratică, performantă și competitivă?

Până în prezent, eu, unul, nu am cunoștință de vreun demers al domnului Traian Băsescu în direcția schimbării economiei, fără de care nu pot fi schimbate, cu adevărat, nici clasa politică, nici valorile morale și spirituale ale societății românești. O economie oligarhică nu va genera, niciodată, o clasă politică devotată intereselor țării și cetățenilor acesteia, un stat cu adevărat democratic, un sistem de educație care să crească tânăra generație în respect față de semeni, față de lege, față de muncă, de creație, de cinste, etc.

Nu pot să închei înainte de a-i spune domnului Cărtărescu și celorlalți ca el că națiunea română nu este un “popor vegetal” și că această națiune nu a fost și nu este “reprezentată” de membrii parlamentelor și guvernelor postdecembriste. Hoțul nu îl reprezintă pe păgubaș. Nici criminalul pe victimă.

ECONOMIA DEMOCRATICĂ

În ultimul timp, mai mulți cititori ai acestui colț de ziar m-au contactat solicitându-mi să explic ce înțeleg prin conceptul de economie democratică, concept pe care îl folosesc destul de des în opiniile pe care le exprim, pe o cale sau alta.

Am să mă explic.

Economia democratică funcționează în cele mai multe dintre țările avansate ale lumii: cele nord-americane, vest-europene și multe țări sud-est-asiatice. Această economie are următoarele caracteristici fundamentale: a) capitalul se află în proprietatea privată a cetățenilor; b) cea mai mare parte a capitalului se află în proprietatea privată a mării majorități a cetățenilor; c) există o pătură foarte subțire de cetățeni care dețin în proprietate mari capitaluri – de regulă mari inovatori – și o alta, tot subțire, care nu dețin de fel capital în proprietate – de regulă cei leneși, care nu vor să muncească; d) salariile dețin o pondere ridicată în valoarea nou creată în economie (PIB), ceea ce face ca nivelul salariilor să fie atât de ridicat încât să permită economisirea unei părți importante a acestuia și transformarea ei în capital; e) cea mai mare parte a cetățenilor obțin venituri atât din muncă – salarii – cât și din capital – dobânzi, dividende, etc.; f) caracterul democratic al proprietății asupra capitalului determină desfășurarea activității economice pe baze concurențiale, ceea ce favorizează alocarea eficientă a resurselor, inovația, creșterea continuă a productivității și a veniturilor.

Economia democratică își pune amprenta asupra tuturor componentelor societății în care funcționează. Într-o astfel de societate, statul este unul cu adevărat democratic, el reprezentând interesele mării majorități, ale clasei mijlocii, formată din cei care sunt proprietari asupra celei mai mari părți a capitalului utilizat în economie. Valorile morale și spirituale promovate de societățile în care funcționează economiile democratice sunt specifice clasei mijlocii, printre aceste valori numărându-se: munca, inovația, economisirea, cinstea, responsabilitatea civică, solidaritatea socială și națională, etc.

Construcția economiei democratice a început în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, atunci când, la orizontul omenirii a apărut ... stafia comunismului. Capitalismul sălbatic ajunsese la apogeu, adică la concentrarea aberantă a proprietății asupra capitalului, prin împărțirea inechitabilă a valorii nou create,

în defavoarea salariului. Capitalismul devenise inuman. Trebuia schimbat sau înlocuit.

Într-o importantă parte a omenirii, capitalismul sălbatic, oligarhic, a fost înlocuit cu comunismul, respectiv cu proprietatea comună, a întregului popor, asupra capitalului, dreptul de proprietate fiind, în realitate, exercitat de către clicile instalate la conducerea partidelor-stat. Comunismul a însemnat, de fapt, forma ultimă, absolută, pură, a capitalismului oligarhic.

Țările ferite de invazia comunistă, sub amenințarea acesteia, au schimbat capitalismul oligarhic într-unul democratic. Acest lucru s-a realizat prin creșterea treptată a ponderii salariului în valoarea nou creată în economie și a nivelului absolut al acestora. Salariile au devenit suficient de mari ca să asigure un nivel de trai din ce în ce mai ridicat, ca și posibilitatea economisirii unei părți din ce în ce mai mari din ele și de investire a acesteia, de transformare a ei în capital.

Așa s-a ajuns ca proprietarii marii majorități a coloșilor industriali, comerciali și financiari ridicați în “lumea liberă” a secolului XX să fie milioanele de salariați și nu cei câțiva milionari sau miliardari existenți într-o țară sau în alta. Așa s-a ajuns la economiile democratice care funcționează în țările menționate la începutul acestui articol. Evident, nu peste noapte, ci printr-un proces care durează de peste un secol și care continuă.

Prăbușirea comunismului a creat condiții ca țările foste socialiste să treacă direct, într-o perioadă scurtă, de la economia comunistă, la o economie democratică, prin transformarea proprietății “comune”, a tuturor cetățenilor, asupra capitalului, în proprietate privată, tot a tuturor, dar, de data aceasta, reală, nu pe hârtie. Din nefericire, în unele din aceste țări, printre care și România, guvernării post-comuniști și-au înșelat concetățenii, i-au deposedat pe aceștia de capitalul acumulat sub regimul comunist, și-au însușit capitalul, au construit o economie capitalistă oligarhică, aruncând popoarele acestor țări, înapoi, în istorie, cu mai bine de un secol.

Economia capitalistă oligarhică este contrară naturii umane, ca și forma ei superioară, comunismul. Națiunile care au fost obligate să schimbe jugul comunist cu cel oligarhic nu au altă alternativă decât să reia procesul de construire a economiei democratice. Apartenența la UE va ajuta, cu siguranță, la scurtarea substanțială a acestui proces.

Bursa, 21.08.2006

SAPARD-UL ROMÂNESC

Recent, domnul Gheorghe Flutur, ministrul Agriculturii, ne-a anunțat că a “stabilit cu Ministerul Finanțelor să se continue finanțarea pentru 1700 de proiecte, care au fost declarate eligibile în programul SAPARD, însă nu au mai putut fi finanțate din bani europeni”.

Prin programul SAPARD, pe lângă proiecte de dezvoltare a infrastructurii rurale – drumuri, alimentări cu apă și canalizări – au fost finanțate, în principal, investiții în agricultură și industria alimentară. Proiectele de investiții declarate ca fiind eligibile au fost finanțate cu fonduri nerambursabile (gratuite) acordate de la bugetul Uniunii Europene și de la bugetul de stat, și cu fonduri proprii ale beneficiarilor investițiilor. Fondurile nerambursabile participă, de regulă, cu 50% din valoarea investiției, restul de 50% trebuind să fie acoperit din fonduri proprii. Aici, în asigurarea finanțării cu fonduri proprii a 50% din valoarea proiectelor, s-a ridicat cea mai importantă piedică în accesarea de către micii agricultori români a fondurilor SAPARD.

Marea majoritate a agenților economici din agricultura românească – ca și cei din celelalte ramuri și sectoare ale economiei naționale – nu au banii necesari pentru finanțarea a 50% din valoarea proiectelor și nici garanțiile cerute de bănci pentru obținerea de credite. Din această cauză, programul SAPARD nu a generat constituirea și dezvoltarea unui număr important de întreprinderi mici și mijlocii prospere în agricultură și în industria alimentară românească. Cea mai mare parte a fondurilor SAPARD a fost însușită de câteva zeci de mari arendași și investitori “strategici”. Banii europeni au intrat tot în buzunarul celor care s-au îmbogățit prin participarea la ospățul “privatizării”.

Pe parcursul derulării programului SAPARD, proces început în anul 2002, s-a făcut mare târâboi despre incapacitatea agenților noștri economici de a “absorbi” banii oferiți în mod gratuit de UE. Ba că s-a întârziat cu înființarea Agenției SAPARD, ba că nu avem consultanți, ba că agenții economici nu au “management” corespunzător. Iată că, la încheierea programului, se constată că românii și-au făcut și “management” și consultanți și au prezentat proiecte eligibile într-un număr aproape dublu față de cel cerut pentru absorbția integrală a fondurilor puse la dispoziție de UE. Domnul ministru Flutur ne spune că mai sunt 1700 de proiecte eligibile pentru care, însă, nu mai sunt fonduri UE. Valoarea totală a acestor proiecte este de circa un miliard de euro, din care 50%,

adică 500 de milioane de euro, ar urma să fie puse la dispoziție, în mod gratuit, de către guvern, de la bugetul de stat. Rămâne, în continuare, nerezolvată problema restului de 50% din valoarea proiectelor care trebuie acoperită de către promotorii proiectelor.

Este cât se poate de laudabilă hotărârea actualului ministru al agriculturii de a continua sprijinirea finanțării proiectelor de investiții din agricultură și industria alimentară, prin finanțarea gratuită de la bugetul de stat a unor astfel de proiecte, finanțare pentru care se și propune denumirea de “SAPARD românesc”.

De mai mulți ani, inclusiv în acest colț de ziar, am propus instituirea unui astfel de “SAPARD românesc”, adică a unui program de finanțare gratuită a proiectelor de investiții inițiate de către agenții economici cu capital privat românesc. Am, însă, mai multe amendamente față de propunerea făcută de domnul ministru Flutur.

În primul rând, cred că programul de finanțare gratuită trebuie să cuprindă toate ramurile economiei naționale, nu numai agricultura și industria alimentară. Națiunea română nu poate fi condamnată să trăiască numai din agricultură și industrie alimentară. Ea a dovedit că poate crea și dezvolta o multitudine de industrii și servicii. Și-a câștigat dreptul de a investi și în aceste domenii.

Este nevoie, în al doilea rând, ca SAPARD-ul românesc să finanțeze integral valoarea eligibilă a proiectului de investiții, nu numai 50% din aceasta. Cu excepția celor câteva sute de mii de familii îmbogățite prin “privatizare”, cele 6 milioane de familii de români nu au nici un fel de capital. Nu au bani să acopere 50% din valoarea investițiilor și nu au nici active cu care să garanteze eventualele credite luate de la bănci pentru acest scop. Aceasta deoarece guvernării români postdecembriști și-au deposedat concetățenii de întregul capital acumulat din veniturile lor de-a lungul istoriei. În loc să finanțăm, într-un an, 1700 de proiecte, cu 50% fonduri gratuite, mai bine finanțăm 850 de proiecte, cu 100% fonduri gratuite. Numai așa, SAPARD-ul românesc va putea determina modernizarea economiei naționale, crearea unei clase mijlocii numeroase și înstărite, cu toate consecințele pozitive care decurg de aici.

În al treilea rând, trebuie ca sursele constituirii fondului de finanțare a acestor investiții să fie mult mai mari și să fie clar definite și delimitate de veniturile curente ale bugetului de stat. Ele ar trebui să provină, cu prioritate, din capitalul care a făcut obiectul “privatizărilor”. De exemplu, pe lângă încasările obținute din “privatizări”, aici ar putea fi inclus și un impozit progresiv pe terenuri și construcții.

Realizarea unui astfel de program ar determina, pe termen mediu și lung, înlocuirea actualei economii oligarhice, parazitare, cu o economie democratică, performantă și competitivă, compatibilă cu economiile existente în țările dezvoltate ale Europei și ale lumii, ar putea produce schimbări fundamentale în toate componentele societății românești.

DECONSPIRAREA “REFORMEI” POSTDECEMBRISTE

Sunt câteva săptămâni bune de când asistăm la spectacolul deconspirării informatorilor fostei “Securități”, adică demascarea celor care au pârât la serviciile secrete ale statului comunist.

Mass-media românești, ca și opinia publică, se pare că au uitat și de integrarea noastră în Uniunea Europeană, și de corupție, și de nivelul batjocoritor al salariilor și pensiilor românilor, și de sutele de mii de copii abandonati în jungla tranziției de părinții lor care au luat drumul pribegiei pentru a nu muri de foame, și de milioanele de tineri români care nu mai au nici o șansă să se realizeze ca oameni în țara în care s-au născut. Toată atenția este concentrată asupra “turnătorilor”.

Întreaga nație, mai exact ce a mai rămas acasă din ea, este invitată să urmărească, zi de zi și seară de seară, noi și noi episoade al serialului multimedia declanșat de hotărârea actualului Consiliu Superior de Apărare a Țării, condus de președintele Traian Băsescu, de a “desecretiza” unele dosare de informatori ai fostei Securități. Este vorba de cei care i-au pârât pe străini. Puși în fața angajamentelor și notelor informative, deconspirații își recunosc semnăturile, dar neagă cu vehemență că au făcut poliție politică și că au făcut rău concetățenilor lor. Corul așa-zișilor reprezentanți ai societății civile, condus de “dirijorul” Gabriel Liiceanu, care, în ultimii 17 ani, nu a ridicat un deget împotriva procesului de distrugere și jefuire a economiei românești de către guvernarea postdecembriști ai țării, tună și fulgeră, își exprimă dezgustul și scârba, cere punerea “lichelelor” informatoare la stâlpul infamiei.

Ceea ce mă intrigă pe mine, ca economist, și mă determină să scriu aceste rânduri, este faptul că domnul Liiceanu, împreună cu întreaga sa echipă inchizitorială, nu sunt revoltati de starea actuală a națiunii române. Ei nu sunt revoltati nici de ce au făcut Mona Muscă & co. înainte de 1989, nici de ce au făcut după 1989, ci numai pentru că au “ascuns” activitatea lor de informatori ai “Securității”. Dacă Mona Muscă s-ar fi auto-deconspirat, ne spune domnul Liiceanu, atunci s-ar fi urcat “pe suprema treaptă de moralitate la care poate să accedă un român: să spună de bunăvoie și în gura mare că a fost turnător”.

Nu, domnule Liiceanu. Nu ai dreptate! Ion Iliescu și întreaga haită de activiști comuniști, aflați în imediata lui apropiere, în FSN, dar și mai la distanță, infiltrați în celelalte partide, s-au deconspirat încă din 1989, au spus “de

bunăvoie și în gura mare” că au fost nomenclaturiști de rang înalt ai partidului comunist. Această auto-deconspirare nu i-a împiedicat să câștige toate alegerile postdecembriste, toate fraudate prin manipularea opiniei publice, nu i-a împiedicat să se îmbogățească prin deposedarea cetățenilor României de întreaga avuție productivă acumulată de acești cetățeni de-a lungul istoriei, prin aducerea la sapă de lemn a celor 6 milioane de familii de români care au refuzat să participe la ospățul “reformei”, al hoției legalizate.

S-ar fi schimbat această stare de lucruri dacă Mona Muscă & co. s-ar fi auto-deconspirat în 1990? Nu. Categorie, nu! Ce a determinat dezastrul economic, social și spiritual al societății românești postdecembriste? Activitatea de informatoare desfășurată de Mona Muscă înainte de 1989, ascunderea acestei activități, sau activitatea de parlamentară desfășurată după 1989?

Este neîndoielnic faptul că fosta “Securitate”, inclusiv informatorii acesteia, și-a adus, din plin, “contribuția” la lovitura de stat din decembrie 1989, la “construcția” statului român postdecembrist, la realizarea “reformei” care ne-a adus în actuala prăpastie.

Va veni o vreme când vom putea calcula cu precizie această “contribuție”.

Până atunci, îmi permit să fac două precizări. În primul rând, nu foștii securiști și informatorii lor au deținut ponderea principală în parlamentele și guvernele României postdecembriste, ci nomenclaturiiștii partidului comunist. În al doilea rând, actuala situație a națiunii române nu a fost determinată de activitatea desfășurată de nomenclaturiști și securiști înainte de 1989, ci de activitatea desfășurată de aceste două haite după 1989.

Să fiu bine înțeles! Ei au făcut rău și înainte de 1989. Fără ei, România ar fi fost mult mai aproape de țările avansate ale lumii. În ciuda faptului că i-a avut în cârcă, națiunea română a mers, totuși, înainte. După 1989, când ei au reușit să ne fure capitalul național, în loc să mergem înainte, am fost împinși înapoi, cu mai bine de un secol. Dar nu datorită notelor informative date de Mona Muscă & co. în anii '70, ci datorită “reformei”, adică legilor adoptate de parlamentele României postdecembriste.

Să nu ne facem iluzii! Deconspirarea informatorilor fostei “Securități” nu ne va garanta ieșirea din mizeria materială și spirituală în care ne aflăm. Nici așa-zisa lustrare, adică eliminarea din viața publică a foștilor nomenclaturiști și securiști. Aceste acțiuni sunt necesare, dar nu și suficiente. Trebuie făcută și deconspirarea crimelor prezentate națiunii române sub numele de “reformă” și de “privatizare”. Trebuie înlăturați din viața publică și autorii acestor crime, indiferent de faptul că au fost sau nu nomenclaturiști sau securiști comuniști.

De-abia după aceea ne vom afla la capătul tunelului, adică vom putea începe resurecția economiei și societății românești, adevărata noastră integrare europeană.

VICECAMPIONI MONDIALI LA REFORME

Recent a fost dat publicității un studiu al Băncii Mondiale intitulat “Doing business 2007 – How to reform”, în traducere “Desfășurarea activității economice 2007 – Cum să facem reforme”. Studiul reprezintă o analiză a reglementărilor adoptate de diferite state ale lumii în domeniul economic, legi și norme care afectează pozitiv, sau negativ, activitatea agenților economici. Experții Băncii Mondiale elaborează în fiecare an o astfel de trecere în revistă a cadrului normativ în care se desfășoară activitatea economică a lumii noastre. Studiul la care ne referim, deși cuprinde în titlul său anul 2007, analizează situația cadrului normativ la un anumit moment, adică jumătatea anului 2006 și modificările aduse acestui cadru normativ în cursul anului 2005 și în prima jumătate a anului 2006. Autorii studiului au introdus anul 2007 în titlul lucrării lor, considerând că legile și normele adoptate până la jumătatea anului 2006 își vor pune amprenta asupra activității economice desfășurate în cursul celei de-a doua jumătăți a anului în curs și în anul următor acestuia.

Mass-media românești au adus la cunoștința publicului lor concluziile studiului elaborat de experții Băncii Mondiale cu titluri dintre cele mai zgomotoase, cum ar fi: “vicecampioni mondiali la reforme”, “mediul de afaceri din România la cele mai înalte standarde” ș.a.m.d.

Cred că este mai sănătos să fim ceva mai reținuți și mai zgârciți în formularea unor astfel de aprecieri. Iată de ce!

Autorii studiului împart multitudinea de reglementări referitoare la activitatea economică în 10 sectoare, sau domenii, după cum urmează: 1 – înființarea agenților economici; 2 – obținerea de autorizații și licențe; 3 – angajarea de lucrători; 4 – înregistrarea drepturilor de proprietate; 5 – obținerea de credite bancare; 6 – protejarea investitorilor; 7 – plata de taxe și impozite; 8 – efectuarea de operațiuni de comerț exterior; 9 – impunerea respectării clauzelor contractuale; 10 – desființarea agenților economici (instituția falimentului).

Pentru fiecare din cele 10 domenii, experții Băncii Mondiale au constituit baze de date care le permit să calculeze indicatori care măsoară “calitatea” reglementărilor din domeniul respectiv, cum ar fi: numărul de zile necesar pentru înființarea unui agent economic (societate comercială), cheltuielile ce trebuie efectuate pentru înființarea agentului economic, ș.a.m.d. Prin însumarea valorii

indicatorilor calculați pentru toate cele 10 domenii de reglementări se stabilește “valoarea” indicatorului calității cadrului normativ în care se desfășoară activitatea economică în fiecare din cele 175 de state ale lumii cuprinse în studiu. În clasamentul construit pe baza valorii acestui indicator, la jumătatea anului 2006, România ocupa locul 49 (din totalul de 175). Erau înaintea României țări ca Georgia (locul 37), Namibia (42), Mongolia (45), Kuweit (46), sau Botswana (48). Erau după România țări ca Slovenia (61), Ungaria (66), Polonia (75), Italia (82), China (93), India(143).

Aceste cifre, respectiv, clasamentul întocmit de experții Băncii Mondiale, trebuie privite cu toată circumspecția. Este greu să acceptăm că în Namibia, ori în Botswana, calitatea cadrului normativ în care se desfășoară activitatea agenților economici este superioară celei din țări ca Italia, sau Polonia, sau China, sau India. De altfel, chiar autorii studiului atrag atenția că există cel puțin alte 5 domenii de reglementări pe care nu le-au luat în considerare până în prezent. Ele vor fi abordate și luate în calcul în edițiile viitoare ale studiului. Aceste domenii ar fi următoarele: 1 – serviciile de infrastructură; 2 – apărarea proprietății împotriva furtului; 3 – transparența achizițiilor publice; 4 – condițiile macroeconomice; 5 – autoritatea instituțiilor.

Calcularea corectă a impactului negativ pe care îl au reglementările în domeniul apărării proprietății, al achizițiilor publice, al condițiilor macroeconomice (inflația, povara datoriei externe,etc.), al autorității instituțiilor statului ar fi așezat România mult mai spre coada clasamentului celor 175 de state luate în studiu.

Clasamentul “reformatoarelor” a fost construit prin luarea în considerare a numărului de domenii în care s-au făcut îmbunătățiri în perioada 1 ianuarie 2005 – 30 aprilie 2006 (România și Georgia au îmbunătățit reglementările în 6 din cele 10 domenii, alte țări în numai patru, sau trei domenii) și prin îmbunătățirea locului ocupat de state în clasamentul general față de cel avut în studiul anterior (Georgia a urcat 75 de locuri, de pe locul 112 pe locul 37; România a urcat 22 de locuri, de pe locul 71 pe locul 49). De aici titlurile de “campioni” și “vicecampioni la reforme”, cu care mass-media din România au gratulat cele două state.

Nu pot să închei înainte de a menționa două întâmplări care ar trebui să ne îndemne la și mai multă prudență în citirea clasamentelor experților Băncii Mondiale. La numai câteva zile de la publicarea acestor clasamente, agențiile de știri ne-au adus la cunoștință că președintele Georgiei și-a asmuțit justiția sa “reformatoare” într-o razie în care au fost arestați toți șefii partidelor politice din opoziție. Aceleași agenții de știri ne-au prezentat și raportul Economic Freedom of the World (Libertatea Economică în Lume), realizat de faimosul Fraser Institute. Conform datelor furnizate de acest raport, din punct de vedere al libertăților economice, în anul 1985, România s-ar fi aflat pe locul 79, a coborât pe locul 84, în anul 1990, și pe locul 95, în anul 2004!

Iată de ce este bine să fim prudenți și să avem mai multe surse de informație, atunci când discutăm despre “campionii reformelor”!

Bursa, 18.09.2006

MUNCĂ ȘI CAPITAL

Realitățile reprezentate de cei doi termeni din titlul acestui articol constituie pilonii fundamentali ai economiei moderne. Studiind atitudinea față de acești termeni a “formatorilor” de opinii și politici economice, vom putea să înțelegem mai bine atât drumul parcurs de economia românească în ultimii 17 ani, cât și adevăratele probleme cu care urmează să se confrunte această economie în procesul integrării ei în economia europeană.

Unul dintre “formatorii” de opinie, domnul Adrian Vasilescu, consilier al guvernatorului Băncii Naționale a României, scria, recent, că “munca în sine nu are valoare”. Ca să ne arate că ne-a pus în fața adevărului absolut, domnul Vasilescu ne invită să răspundem la întrebarea: “Cui i-ar folosi câțiva munți de produse, rod al unei munci îndârjite, dacă aceste produse nu-și găsesc, pe piață, nevoi certe și prețuri bune?”. Sigur, pentru cei cărora le plac mai mult cuvintele decât realitățile, întrebarea domnului consilier are un singur răspuns: nimănu-i. În realitate, oamenii nu muncesc de dragul muncii, nu produc de dragul producției. Prin muncă, oamenii realizează produse de care au nevoie, pe care doresc să le consume, direct, sau pe care doresc să le vândă, pentru a încasa bani cu care să cumpere produse pe care să le consume, ș.a.m.d. Pe piață, prin mecanismul legii cererii și ofertei, produsele realizate cu aceeași cantitate de muncă pot avea prețuri diferite și, deci, valori diferite.

Asta nu înseamnă că munca nu are valoare, ci numai că aceeași cantitate de muncă poate avea valori diferite. Atât.

La fel stau lucrurile și cu capitalurile. Cui i-ar folosi câteva camioane pline cu dolari, parcate în curtea Băncii Naționale a României? Ar produce acei bani vreo valoare, zăcând în camioane sigilate? Evident, nu ar produce nici o valoare. La fel cum nu ar produce nici o valoare Combinatul Siderurgic de la Galați, atâta timp cât porțile lui ar fi sigilate și utilajele și echipamentele n-ar fi puse în mișcare de către muncitori.

Mai mult chiar. Munca poate, singură, fără prezența capitalului, să producă valoare. Exemplu: un individ culege fructe din pădure pe care le vinde le piață, încasând o sumă de bani, o valoare. Capitalul singur, fără prezența muncii, nu poate produce nici un “gram” de valoare. În plus, nu există capital real – construcții, echipamente, utilaje, etc. – la realizarea căruia să nu fi participat munca. În știința economică, dilema oului și a găinii a fost demult și definitiv rezolvată în favoarea găinii, a muncii.

În știința economică, nu însă și în politica economică românească postdecembristă. Aici, munca a fost devalorizată, disprețuită și batjocorită, în asemenea hal, încât cea mai mare parte a forței de muncă a fost trimisă la pensie sau aruncată peste granițe.

În schimb, a fost ridicat în slăvi, fiind prezentat ca înger salvator al națiunii, capitalul bănesc, dar numai cel de altă naționalitate decât cea românească. “Infuzia” de capital bănesc străin a devenit obsesia politicii economice românești.

Formatorii de opinie în domeniu au stabilit, mai întâi, că tot capitalul real românesc acumulat până în 1989 – construcții, uzine, fabrici, utilaje, echipamente, etc. – reprezintă “mormane de fiare vechi”, care nu pot fi “revitalizate” decât printr-o masivă “infuzie” de capital bănesc străin. La început, românilor li s-a spus că, prin această “infuzie”, fabricile vor fi modernizate și re tehnologizate, adică va crește valoarea capitalului real utilizat în România. Până la urmă, infimele sume bănești încasate de statul român prin înstrăinarea capitalului real au fost cheltuite pentru plata salariilor și dobânzilor. “Infuzia” de capital bănesc străin s-a metamorfozat în fond de consum, evaporându-se complet. După ce au fost vândute pe nimic, cele mai multe “mormane de fiare vechi” au devenit foarte profitabile pentru noii lor proprietari. Altele, în loc să fie modernizate și re tehnologizate, au fost demolate și vândute ca fier vechi și materiale de construcție.

Devalorizarea și disprețuirea muncii s-a răzbunat în pierderea capitalului, prin distrugere și înstrăinare. Sinteza celor două procese: aruncarea națiunii române în prăpastia sărăciei. O națiune care se pregătește să intre în hora surorilor ei europene după ce a fost adusă în situația de a avea: 6 milioane de pensionari; 4 milioane de salariați; 3 milioane de de z rădăcinați; o datorie externă de aproape 30 miliarde de euro; 80% din capitalul național trecut în proprietatea străinilor; corespunzător, 80% din PIB-ul anual transformat în profit pentru noii proprietari ai capitalului; 88% din tânăra generație gata să-și părăsească țara în cătarea unui loc mai propice pentru viața lor pământească.

Bursa, 25.09.2006

CALIFICATIVE ÎNȘELĂTOARE

Într-un articol publicat, recent, și intitulat <<România a intrat în clasa “A” – începe post-tranziția>>, domnul Varujan Vosganian, președintele Comisiei de Buget-Finanțe a Senatului României, ne anunță, triumfător, că agenția Fitch Ratings apreciază că economia românească a devenit mai puțin riscantă pentru investitori, motiv pentru care ne-a săltat în clasament, de la calificativul “BBB” la cel de “A minus”.

Agenția Fitch Rating acordă economiilor naționale de pe planetă note de la “D” (nu de la “C”, cum, eronat, spune domnul senator în articolul menționat), care desemnează gradul cel mai mare de risc, pentru țări destabilizate, aflate în conflict armat sau război civil, până la calificativul AAA – gradul cel mai mic de risc, în această categorie intrând, de regulă, economii naționale ca cele din SUA, Marea Britanie, Germania, Canada, Elveția, etc. Între cele două extreme există mai multe trepte – “DD”, “DDD”, “C”, “CC”, “CCC”, “B”, “BB”, “BBB”, “A”, “AA” – fiecare cu subtreptele “minus” și “plus”.

Domnul Vosganian este așa de impresionat de calificativul acordat de agenția Fitch, încât își încheie articolul scriind că intrarea noastră în clasa “A” ne arată că, în România, “cel puțin în ceea ce privește dimensiunea economică, tranziția s-a încheiat”.

Aș vrea să-l temperez puțin pe domnul președinte al comisiei senatoriale, amintindu-i că șeful său, domnul Călin Popescu Tăriceanu, a stabilit că, în România, tranziția s-a încheiat acum aproape doi ani, odată cu investirea domniei sale în funcția de prim-ministru. În toate “dimensiunile”, nu numai în cea “economică”. A se revedea discursul rostit cu acea ocazie de domnul Tăriceanu.

Un al doilea motiv de temperare a reacțiilor noastre în fața clasamentelor agenției Fitch poate fi și acela că, în prima jumătate a deceniului trecut, economiile naționale ale “tigrilor asiatici” intraseră, de mult, în clasa “A” a acestor clasamente. Ceea ce nu le-a ferit de criza financiară care s-a abătut asupra lor în a doua jumătate a aceluia deceniu. Ungaria a intrat în clasa “A” încă din anul 2001. Ceea ce nu a împiedicat-o să ajungă la o datorie externă de aproape 70 de miliarde de euro și la criza în care se află acum.

Urmăresc, de mulți ani, clasamentele întocmite de agenția Fitch Ratings, ca și cele elaborate de multe alte agenții de specialitate în domeniu. Aceste

clasamente sunt interesante și utile. Atât pentru investitori, cât și pentru analiști. Ele sunt foarte utile pentru investitorii și analiștii prudenți și dăunătoare pentru neavizați.

Utilitatea calificativelor acordate de Fitch Ratings este limitată atât de competența specialiștilor agenției, cât și de calitatea informațiilor pe care acești specialiști le primesc de la diferite state ale lumii.

Personal, citesc cu multă circumspecție astfel de clasamente, mai ales când se referă la economiile fostelor state comuniste. După opinia mea, specialiștii de la Fitch Ratings subestimează două particularități fundamentale ale multora dintre economiile acestor țări: caracterul oligarhic al proprietății asupra capitalului, rezultat din așa-zisa privatizare post-comunistă, și gradul înalt de dependență al acestor economii față de capitalul străin speculativ. Mai devreme sau mai târziu, aceste particularități vor determina apariția de crize financiare, cu grave consecințe sociale.

În cazul României, de exemplu, specialiștii de la Fitch Ratings, ne spune domnul senator Vosganian, ne-au acordat calificativul de “A-”, ca urmare a luării în considerare a următorilor trei factori: 1 – creșterea economică din ultimii ani, într-un ritm mediu anual de 5,7%, în perioada 2001-2005; 2 – volumul masiv de investiții străine directe, care, în aceeași perioadă, ar fi fost de 4,7% din PIB; 3 – gradul de îndatorare relativ redus, sub 20% din PIB, la sfârșitul anului 2005.

La o privire mai atentă, observăm că toate cele 3 cifre menționate de domnul senator sunt așezate pe o temelie de ... nisip.

Creșterea anuală medie de 5,7% vine după ce, în 1999, coborâsem la nivelul anului 1980. Când copilului îi crește al doilea dinte, spunem că numărul dinților a crescut într-un ritm de 100%. Mai departe: creșterea PIB-ului s-a realizat prin creșterea datoriei externe. În perioada 2001-2005, valoarea medie anuală a serviciului datoriei externe – ratele de rambursare a datoriei plus dobânda aferentă – a fost aproape egală cu creșterea anuală a PIB-ului. Ce am creat în plus, am dat la străini.

Investițiile străine directe sunt ... pe hârtie. În baza unei prevederi legale aberante, sunt înregistrate ca investiții străine directe toate tranzacțiile prin care străinii cumpără capital financiar (acțiuni) de la statul român. În urma acestor tranzacții, valoarea capitalului real (investiții directe) nu crește cu nici un cent. Interesant de remarcat este faptul că acțiunile cumpărate de aceiași străini de la persoane fizice și juridice private române nu sunt considerate investiții străine directe, ci investiții speculative.

Între timp, datoria noastră externă, publică și privată, a ajuns la aproape 30 de miliarde de euro, iar deficitul contului curent la o valoare de 5 miliarde de euro. Ne apropiem cu mare viteză de momentul în care vom produce mai mult pentru a acoperi serviciul datoriei externe decât pentru propriile noastre nevoi de consum și investiții. Ori, este foarte posibil ca, chiar mai devreme, atrași de diverse alte oportunități, străinii să-și retragă banii investiți în valori mobiliare și

imobiliare, cursul de schimb și prețurile să o ia razna, iar salariile și pensiile să se înjumătățească, din nou. Cum s-a mai întâmplat. Și în America Latină. Și în Asia de Sud-Est.

Bursa, 02.10.2006

COSTUL UNIRII

Un profesor de contabilitate de la Universitatea din Chicago mi-a spus, într-o zi: “Mulți oameni cred că rezultatele muncii unui contabil se bazează 100% pe cifre. Greșesc. Rezultatele muncii unui adevărat contabil se bazează 5% pe cifre și 95% pe ideile sale.” Au trecut ani buni ca să înțeleg cât de mare dreptate avea profesorul american. Mi-am amintit de el, recent, citind dezbaterea inițiată de ziarul “Cotidianul” – deschisă cu studiul intitulat “Câți bani ne-ar costa unirea cu Basarabia?”.

Rezultatul cifric final al studiului este acela că unirea cu Basarabia, în primii 5 ani de la “fuzionare”, ne-ar costa, nici mai mult, nici mai puțin decât 35,47 miliarde de euro, adică jumătate din PIB-ul pe care l-a creat România în anul 2005. O cifră care sperie.

Deși calculele prin care s-a ajuns la acest rezultat par a fi aritmetic exacte, rezultatul lor este total eronat, în ciuda faptului că și “cifrele” introduse în calcul par a fi exacte. Eroarea își are originea în ideile greșite care stau la baza întregii construcții.

Să mă explic. Cele 35,47 miliarde de euro se compun din: 836 milioane de euro – cheltuieli de suveranitate; 30,0 miliarde de euro – cheltuieli de convergență economică; 4,634 miliarde de euro – cheltuieli de compatibilizare.

Să luăm fiecare capitol în parte. Cheltuielile de “suveranitate”, în sumă de 836 milioane de euro, s-ar compune din: 532 milioane de euro – actuala datorie externă a Republicii Moldova; 298 milioane de euro – securizarea frontierelor; 6 milioane de euro – înlocuirea leului moldovenesc cu cel românesc. Dacă ținem seama că datoria externă a României este de 29 de miliarde de euro, rezultă că adăugarea celor 532 de milioane de euro ale Basarabiei ar determina nu o creștere, ci o reducere a datoriei externe pe cap de român. Acum, românii au o datorie de 1343 euro/ cap de locuitor (29.000:21,6). După unire, ei ar avea 1143 euro/ cap de locuitor (29.000+532):(21,6+4,22).

Numai în luna august, 2006, în România, BNR a sporit masa monetară cu 2,9%, ceea ce, în valoare absolută, înseamnă 238 milioane de euro. Or, asta înseamnă inflație. N-ar fi decât spre binele nostru, al tuturor, dacă din acești bani, echivalentul a 6 milioane de euro ar fi folosiți pentru înlocuirea leului moldovenesc cu cel românesc.

În ceea ce privește cheltuielile de securizare a frontierelor, în sumă de 298 milioane de euro, este ușor de observat că lungimea graniței de est a României după unire ar fi cam tot cât este și acum. Oricum, rămân destui bani disponibili de la reducerea masei monetare, adică a principalei surse a inflației.

Iată, deci, că, la capitolul cheltuieli de suveranitate, “nota de plată” se reduce la zero.

Capitolul următor, cheltuieli de convergență economică, de 30 de miliarde de euro, s-ar compune din: investiții directe – 12 miliarde de euro și cheltuieli bugetare – 18 miliarde de euro. Cum ajung “cotidienii” noștri la aceste cifre? Foarte simplu. Îl iau ca “punct de spijin” pe domnul profesor Daniel Dăianu care le-a spus că în economia modernă, în medie, trei unități de capital produc, anual, o unitate de PIB. Pentru ca PIB-ul pe cap de locuitor al Republicii Moldova să ajungă la cel al României, ar trebui ca valoarea PIB-ului total al Basarabiei să crească cu 4 miliarde de euro, deci și valoarea capitalului utilizat pe teritoriul basarabean ar trebui să crească cu 12 miliarde de euro. Aici, analiștii noștri fac o gravă eroare de concepție. Investițiile nu sunt costuri, tot așa cum vara nu-i ca iarna. Noțiunea de cost definește renunțarea la o sumă de bani în schimbul unui bun, sau serviciu. Pentru a putea vorbi de costuri, ar trebui ca cineva – statul român, cetățenii României – să renunțe la cele 12 miliarde de euro, adică să le plătească cuiva – românilor din Basarabia, Ucrainei, Rusiei, ONU, etc. – în schimbul unirii Basarabiei cu România. Or, nu despre asta este vorba. Cele 12 miliarde de euro reprezintă capital bănesc privat – care ar putea să provină de la statul român, de la cetățenii României, ai Europei, ai lumii – care trebuie “investit”, adică transformat în capital real – uzine, fabrici, etc. – cu care să fie produse cele 4 miliarde de PIB. Cele 12 miliarde de euro capital real rămân tot în proprietatea celui care a avut capitalul bănesc de 12 miliarde. Acest proprietar nu suportă nici un “cost”, nu renunță la nimic. Își schimbă numai forma de existență a capitalului aflat în proprietatea sa.

Tăiem, deci, de pe “nota de plată” a unirii și aceste 12 miliarde de euro.

Următorul subcapitol este intitulat “cheltuieli de convergență bugetară” și se ridică la suma de 18 miliarde de euro. S-a ajuns aici pornindu-se de la nivelul actual al cheltuielilor bugetare pe cap de locuitor în România și Republica Moldova. În dreapta Prutului, aceste cheltuieli sunt egale cu suma de 972 de euro, iar în partea stângă ele sunt de 118 euro. Aici, “cotidienii ” introduc o “șopârlă”. Pentru acoperirea diferenței dintre 972 și 118, deci pentru a aduce nivelul cheltuielilor bugetare ale basarabenilor la nivelul celor din România, ar trebui ca statul român, sau cetățenii acestui stat, să scoată din pungă 3,58 miliarde de euro anual, sau 18 miliarde de euro în cei cinci ani, cât ar dura “procesul de unificare”.

Se pare că atunci când au făcut calculul pentru acest subcapitol, analiștii noștri au fost loviți de o puternică amnezie. Păi, dacă domnul Dăianu are dreptate

– și eu spun că are – atunci când afirmă că trei unități de capital produc, anual, o unitate de PIB, atunci rezultă că cele 12 miliarde de euro de la subcapitolul precedent produc, anual, suplimentar, un PIB de 4 miliarde de euro, deci 20 de miliarde, în cei 5 ani ai “procesului de unificare”. Suficient, după ce scădem profitul, pentru egalizarea veniturilor și cheltuielilor bugetare ale Basarabiei și României. Tăiem și aceste 18 miliarde de euro.

Mai rămâne capitolul al treilea, intitulat cheltuieli de compatibilizare, în valoare totală de 4,634 miliarde de euro, în care sunt incluse: 2,58 miliarde de euro, necesare pentru schimbarea ecartamentului de cale ferată din Basarabia; 2,0 miliarde de euro pentru construcția unei centrale electrice și 54 de milioane de euro pentru aducerea gradului de dotare cu calculatoare a românilor din Basarabia la nivelul celor din România.

Se observă, cu ușurință, că toate aceste cheltuieli de compatibilizare nu sunt costuri, ci investiții, ca și cele de la capitalul anterior.

Concluzia este clară: unirea Basarabiei cu România nu “costă” nimic. În locul “costului”, care nu există, pe “nota de plată” a unirii trebuie înscris, cu litere de aur, sentimentul de imensă bucurie pe care acest eveniment l-ar putea provoca în sufletele milioanei de români din dreapta și din stânga Prutului, ca și avantajele care ar rezulta din existența unui stat român puternic la granița de est a Uniunii Europene.

Bursa, 09.10.2006

DESPĂGUBIRI FĂRĂ DISCRIMINĂRI

Mass-media românești s-au întrecut în a aduce la cunoștința clienților lor vestea că moștenitorii a doi dintre marii capitaliști ai României antebelice au fost despăgubiți de statul român postdecembrist pentru capitalurile de care cei în cauză fuseseră deposedați de statul român condus de comuniști. Este vorba de Nicolae Malaxa și Max Auschnit, proprietari, printre altele, ai cunoscutelor întreprinderi bucureștene “23 August”, rebotezată “FAUR S.A.” și “Republica”, precum și Combinatul Siderurgic Reșița. Am aflat, astfel, că moștenitorii lui Malaxa au primit despăgubiri în valoare de 308,6 milioane de euro, iar cei ai lui Auschnit de 10,5 milioane de euro. Deocamdată, deoarece cererile de despăgubire sunt mult mai mari.

Despăgubirile s-au acordat în conformitate cu prevederile Legii nr. 247/2005. Prin această lege a fost creat “Fondul Proprietatea”, o societate de investiții, al cărei capital este constituit din acțiuni la societățile comerciale create prin legea 15/1990 – din fostele întreprinderi socialiste de stat. Cei ale căror capitaluri, sau alte bunuri, au fost naționalizate de statul comunist și, din diverse motive, nu mai pot primi acele bunuri în natură, primesc “titluri de despăgubire”, care urmează a fi schimbate pe “acțiuni” emise de Fond.

Sincer, mă așteptam ca evenimentul la care mă refer să genereze o avalanșă de intervenții din partea politicienilor, analiștilor și comentatorilor noștri. Din păcate, în afară de știri și câteva interviuri, n-am putut remarca decât două luări de poziție mai de substanță. Este vorba de articolul “AVAS, la pușcărie!” publicat de ziarul Bursa, în ediția sa din 6 octombrie a.c. și de editorialul “Paradoxurile retrocedării” semnat de Ion Cristoiu în ediția din 4 octombrie a.c. a cotidianului “Jurnalul Național”.

Specialiștii de la “Bursa” constată, șocați, că în anii 2003 și 2004, statul român, prin AVAS, a “privatizat”, adică a vândut cele trei mari uzine contra sumei de ... 2,3 milioane de euro. Acum, în anul 2006, tot statul român, tot prin AVAS, acordă despăgubiri moștenitorilor lui Malaxa și Auschnit, tot pentru cele trei uzine, în valoare de 319 milioane de euro. Negăsind nici o altă explicație logică pentru uriașa diferență dintre cele două sume, cei doi semnatari ai articolului din „Bursa” ajung la concluzia că nu rămâne în picioare decât ... șpaga, motiv pentru care cer aplicarea sentinței din titlul articolului lor: AVAS, la pușcărie!

Sentință cu care nu pot fi decât de acord. Cu două precizări, sau adăugiri.

În primul rând, trebuie subliniat faptul că suma de 319 milioane de euro pretinsă de moștenitorii foștilor proprietari se referă la valoarea pe care

cele trei uzine o aveau în anul 1948, la data raptului comunist, când capitalul în cauză a fost trecut, samavolnic, din proprietatea privată a familiilor Malaxa și Auschnitt în “proprietatea comună” a cetățenilor României. Pe hârtie. În realitate, drepturile de proprietate n-au fost exercitate de cetățenii României, ci de clica de nomenclaturiști comuniști instalată la conducerea statului român de tancurile sovietice.

În anul 1990, la data raptului postdecembrist, când capitalul celor trei uzine a fost trecut din proprietatea comună a cetățenilor României, în proprietatea privată a statului român, valoarea acestui capital era de peste un miliard de euro. Diferența provine din veniturile create de cele șase milioane de familii de români în perioada 1948-1989, investite în cele trei uzine.

Paguba nu este de numai 316,8 milioane de euro, ci mult mai mare. La nivelul întregii economii naționale, paguba, adică raportul între valoarea capitalului național “privatizat” prin legea 15/1990 și prețul la care acest capital a fost vândut este uriașă. Am dat peste 400 de miliarde de euro și am luat 14 miliarde. Datele se găsesc în Anuarele Statistice ale României și în rapoartele ARIS.

În al doilea rând, vom trăi și vom vedea ... că AVAS-ul, cu sau fără șpagă, a acționat conform legii. Și atunci când a evaluat despăgubirile, și atunci când a stabilit valoarea “de piață” a celor trei uzine la suma de 2,3 milioane de euro. Cu ajutorul legilor, al inflației și al administratorilor iresponsabili, cele trei uzine au fost “aduse” în situația de a nu mai produce, de a nu mai avea “valoare de piață”. Adevărații mari vinovați trebuie căutați în altă parte. Funcționarii de la AVAS au acționat ca simpli ciocli. Criminalii au grade mult mai înalte. Locurile lor de muncă trebuie căutate prin marile “palate” ale statului nostru postdecembrist: Palatul Cotroceni, Palatul Parlamentului, Palatul Victoria, Palatul BNR.

Citând rapoarte confidentiale ale Ambasadei Regatului Unit la București, din perioada interbelică, domnul Cristoiu ne reamintește că Nicolae Malaxa și-a clădit imensa avere prin “afaceri” nu tocmai curate făcute cu statul român, prin corupție. La aflarea veștii despre despăgubirile primite de moștenitorii lui Malaxa, Ion Cristoiu se întreabă dacă mai are vreun rost să ne gândim la o eventuală confiscare a averilor acumulate “în stilul lui Malaxa” de către “rechini postdecemбриști”. Cândva, moștenitorii lor vor pretinde despăgubiri. Vor avea un precedent.

Aș vrea să-l asigur pe domnul Cristoiu, și pe alții ca el, că există o soluție care elimină o astfel de perspectivă. Nu este neapărat necesar ca “rechini” postdecemбриști să fie arestați și să li se confiște averile obținute prin “privatizare”. Există o soluție mai “aristocratică”. Ea constă în redistribuire, prin sistemul de impozitare. Sistem care rămâne sub autoritatea statului român și după integrarea în UE. Printr-un impozit progresiv pe avere, “rechini” pot fi puși să muncească, iar o parte din veniturile realizate de ei cu capitalul “privatizat” poate

fi folosită pentru despăgubirea milioanei de familii de români deposedate prin “privatizare”.

Despăgubirea moștenitorilor lui Malaxa și Auschnit este corectă și necesară. La fel de corectă și necesară este, însă, și despăgubirea moștenitorilor milioanei de Ion și Gheorghe, care au muncit o jumătate de secol pentru a acumula averea “privatizată” de “rechinii” postdecembriști. Despăgubiri da, dar fără discriminări.

Bursa, 16.10.2006

INVITAȚIE LA DECENȚĂ

În articolul intitulat “Crește bugetul. Să ne bucurăm?”, publicat în ediția din 17 octombrie a.c. a ziarului “Evenimentul Zilei”, domnul Sorin Ioniță scrie, negru pe alb: “Ei, uite că am ajuns și aici: la 4000 de euro pe cap de locuitor ca PIB în 2007 ..., intrăm și noi în categoria țărilor medii dezvoltate, parcurgând, astfel în doar un deceniu și ceva un drum pe care multe țări din America Latină l-au făcut într-un secol”. Și, mai departe: “PIB-ul în euro va fi de două ori mai mare decât în 2002-2003 și triplu față de anii 1997-99, când începeau și la noi reformele adevărate și grele”.

Domnul Sorin Ioniță este director în Societatea Academică din România (SAR), o organizație nonguvernamentală care-și propune, printre altele, “să contribuie la reconstrucția socială, economică și politică a României, după 50 de ani de comunism”. L-am urmărit pe domnul “academician” participând la mai multe dezbateri televizate ca și în multe intervenții în presa scrisă. Domnul Ioniță se lasă prezentat și se auto-prezintă ca un “formator de opinie”, cu alte cuvinte ca un profesionist de înaltă calificare, care știe multe, care a pătruns, adânc, în tainele științei, care înțelege legitățile acesteia și poate, apoi, să le coboare, cu un limbaj adecvat, la nivelul de înțelegere al semenilor săi, mai puțin dotați, mai puțin informați.

Este dreptul domnului Ioniță, ca și al tuturor colegilor săi, să vadă... dublu, sau chiar triplu. Dar dacă are acest drept, atunci are și obligația să țină numai pentru sine viziunile sale multiplicatoare. Livrate către semenii, aceste viziuni se transformă în instrumente de manipulare, care nu au permis de intrare, nici de ședere, în nici o instituție care se vrea cât de cât serioasă, cu atât mai mult “academică”.

Îl invit pe domnul Ioniță, ca și pe cei dispuși să-l mai citească, sau să-l vadă pe sticla televizoarelor, să-și facă timp și să intre în sala de lectură a Academiei Române. Să parcurgă, cu puțină răbdare, datele înscrise în Anuarele Statistice ale României, ca și în cele ale Uniunii Europene.

Cei care îmi vor urma sfatul vor vedea cu ochii lor, negru pe alb, că, în anul 2003, PIB-ul României în echivalent euro actual era egal cu suma de 84,3 miliarde, în timp ce PIB-ul la care se referă domnul Ioniță pentru 2007 va fi egal cu suma de 108,3 miliarde euro. Ce matematică o fi folosit domnul

“academician” ca să aflu că 108,3 împărțit la 84,3 dă cifra 2? Bănuiesc că aceeași matematică “originală” pe care a folosit-o și atunci când a calculat că PIB-ul României în anul 2007 va fi triplul celui realizat în 1997, egal cu echivalentul a 75,1 miliarde euro. Cu matematica utilizată de noi, muritorii de rând, 108,3 împărțit la 75,1 nu dă, în ruptul capului, cifra 3. Dă 1,4. Atât. Îmi permit să sesizez, pe această cale, Academia României, căreia îi propun să ia în discuție “invenția” matematică a domnului Sorin Ioniță și să analizeze dacă nu este cazul ca autorul acestei invenții să fie promovat în rândurile “nemuritorilor”.

Mai am, cel puțin, încă un argument în susținerea propunerii mele. Domnul Ioniță ne spune că, ajungând să producem 4000 de euro pe cap de locuitor “ca PIB”, intrăm și noi în categoria țărilor mediu dezvoltate. O concluzie bazată pe aceeași ciudățenie matematică. Țările mediu dezvoltate produc în jur de 20.000 de euro pe cap de locuitor (Spania – 20.000; Italia – 23.000). Tot o matematică inaccesibilă nouă poate explica egalitatea dintre 4.000 și 20.000.

Dincolo de cifrele și expresiile triumfaliste ale domnului Ioniță se ascunde adevărul că “reforme adevărate și grele” adoptate în economia românească după 1989 nu ne-au apropiat, ci ne-au îndepărtat cu multe decenii de “țările mediu dezvoltate”. Noi producem acum, în 2006, aproape tot atât cât produceam în 1989, în timp ce “țările mediu dezvoltate” produc, în multe cazuri, aproape dublu față de cât produceau în 1989. Pentru a relua și a accelera procesul de reducere a decalajelor care ne despart de aceste țări trebuie să renunțăm la “reforme grele” și să aplicăm o politică economică serioasă, cu adevărat folositoare națiunii române.

Bursa, 23.10.2006

CREȘTERE ECONOMICĂ MALIGNĂ

În data de 19 octombrie a.c., domnul Varujan Vosgianian, Președintele Comisiei buget-finanțe-bănci din Senatul României ne-a adus la cunoștință că “potrivit rezultatelor financiare de care dispunem, creșterea economică din acest an ar putea trece de 8%, ceea ce ar însemna un nivel record al acestui indicator de la Revoluție încoace”.

Înainte de toate, se impune precizarea că “potrivit” datelor furnizate de Institutul Național de Statistică, în anul 2004, creșterea economică a fost de 8,3%. De aici rezultă că, pentru a înregistra un nivel record “de la Revoluție încoace”, creșterea anului 2006 ar trebui să treacă nu de 8%, ci de 8,3%.

Problema de fond pe care o ridică declarația domnului senator Vosgianian este aceea că, deși în ultimii 6 ani PIB-ul nostru a crescut continuu, această creștere nu s-a reflectat, în mod corespunzător, în creșterea veniturilor majorității cetățenilor țării. Dimpotrivă, creșterea noastră economică se realizează prin punerea în pericol a veniturilor populației. Este o creștere malignă, bolnăvicioasă, care pune în primejdie sănătatea sistemului productiv al țării. Nu este o creștere bazată pe o “nutriție” naturală, ci una bazată pe “droguri”. Nu este o creștere bazată pe investiții, pe sporirea cantitativă și calitativă a capitalului real și a forței de muncă, ci una bazată pe sporirea consumului alimentat nu cu venituri interne, ci cu împrumuturi externe.

Chiar și cu o creștere de 8%, PIB-ul realizat de România în acest an este aproape egal cu cel realizat de aceeași țară în anul 1989. Diferența este aceea că, în anul 1989, datoria noastră externă era egală cu zero, în timp ce, în anul 2006, ea depășește 29 de miliarde de euro, ceea ce înseamnă aproape o treime din PIB. Ritmul de creștere al datoriei externe este mult mai accelerat decât cel al PIB-ului. În acest an, deficitul de cont curent va crește nu cu 8%, ci cu peste 40%, în timp ce datoria externă va crește cu aproape 20% față de anul 2005. Plățile efectuate de statul român și de cetățenii români în contul datoriei externe – rambursări de credite plus dobânzi – sunt aproape egale cu sporul de PIB obținut de la un an la altul. Producem mai mult, dar rămânem la fel de săraci.

Răul este mult mai profund. Plusurile de PIB din ultimii ani reprezintă ultimele picături stoarse din capitalul acumulat de români până în anul 1989. Începând cu anul 1990, până în anul 1999, PIB-ul României a scăzut, ajungând,

în 1999, la sub 70% față de cel realizat în anul 1989. Această scădere dramatică a valorii producției naționale, nemaîntâlnită în condiții de pace, își are cauza în “reformă”, în împingerea unităților economice în stare de faliment, de “găuri negre”, astfel încât să poată fi “privatizate”, adică vândute la prețuri de sute de ori sub valoarea lor reală.

După “privatizare”, fostele societăți comerciale de stat – cele care n-au fost demolate și valorificate ca materiale de construcții – au “înviat”, începând să realizeze profituri, fără ca în ele să se investească mai mult decât fondul de amortizare. Pur și simplu, au început să fie utilizate la capacitate. La capacitatea pentru care fuseseră create înainte de 1990.

În întreaga perioadă 1990-2005, investițiile cu adevărat “directe” efectuate în România nu au reprezentat, în nici un an, mai mult de 15% din valoarea PIB-ului. Cu astfel de investiții, n-am realizat decât “reproducția simplă” a capitalului, adică menținerea valorii acestuia, prin mecanismul amortizării. Dovada o reprezintă faptul că valoarea PIB-ului în anul 2005 a egalat-o pe aceea din anul 1989. Ceea ce înseamnă că și valoarea capitalului în anul 2005 era egală cu aceea din anul 1989. Sunt numeroase întreprinderi în care, după “privatizare”, nu s-a mai investit nimic. În curând, după ce vor fi complet stoarse, complet uzate fizic și moral, ele vor fi închise și vândute ca fier vechi.

Pentru a spera că, cel puțin, actuala generație de tineri români va avea șansa să cunoască un nivel de trai apropiat de cel al fraților lor europeni, avem nevoie de un ritm de creștere de 8-10% pe an. Plus alte două condiții. Prima o reprezintă stoparea imediată a creșterii datoriei externe. Și publice și private. A doua condiție o reprezintă dublarea ratei de economisire și de investiții, astfel încât aceasta să ajungă în apropiere de 30%. Procent practicat de toate țările care și-au propus – și au reușit – să reducă decalajele față de cele dezvoltate din punct de vedere economic. Din nefericire, ne va fi foarte greu să realizăm această condiție în situația în care profiturile reprezintă 80% din PIB, iar 80% din acestea intra în buzunarele străinilor. Cum putem să economisim și să investim o treime din PIB-ul pe care îl producem, dacă celelalte două treimi nu ne mai aparțin? Voi încerca să răspund la această întrebare într-un articol viitor.

Bursa, 30.10.2006

STATUL ȘI AFACERILE

Domnul Bogdan Popescu, vicepremier al Guvernului României, ne-a anunțat, recent, hotărârea domniei sale de a propune înființarea unei noi componente în stufoasa structură organizatorică a executivului român. Este vorba de Agenția pentru Mediul de Afaceri, unitate care s-ar adăuga la celelalte aproape o sută de agenții, autorități, inspectorate și institute aflate în subordinea Guvernului sau a șefului acestuia. Noua agenție, ne spune domnul ministru de stat, “va îngloba și reconfigura Agenția pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Agenția pentru Investiții Străine și Direcția pentru Mediul de Afaceri din cadrul Secretariatului General al Guvernului”.

Propunerea domnului vicepremier repune în discuție problema mai veche a rolului statului în societate, în general, și în economie, în special.

Rațiunea de a fi a statului este aceea de a apăra libertățile individuale ale cetățenilor săi. În acest sens, statul este împuternicit de cetățeni să adopte legi și norme care să permită fiecăruia să acționeze în deplină libertate în orice domeniu al vieții, cu condiția de a nu leza aceeași libertate de acțiune a celorlalți.

La fel și în domeniul economic, cel producător de bunuri și servicii destinate satisfacerii nevoilor de consum ale oamenilor. Statul democratic nu este creat și nu există pentru a desfășura activitate economică, producătoare de bunuri și servicii. În societatea democratică, activitatea economică este reținută de cetățeni. Nu este delegată statului. Statul democratic și face simțită prezența în activitatea economică numai prin legi și norme care să asigure desfășurarea acestei activități de către cetățeni în deplină libertate, fără să fie împiedicați, într-o formă sau alta, fără să fie furați și înșelați de grupuri de cetățeni, mai mici, sau mai mari, mai organizate, sau mai puțin organizate.

În mod excepțional, atunci când statul nu și-a îndeplinit rolul și, din această cauză, cetățenii au fost păgubiți, într-un fel sau altul, statul democratic trebuie să intervină în procesul de distribuire și redistribuire a averii și a veniturilor, pentru a restabili drepturile celor lezați de agresiunea statului sau a unor “grupuri de interese”, mai mult sau mai puțin mafiotizate.

În statul democratic există un cod rutier și o poliție rutieră, care asigură respectarea de către cetățeni a prevederilor codului. Există un cod fiscal și o poliție fiscală. La fel, ar trebui să existe un cod economic, care să cuprindă norme

simple și clare pentru desfășurarea activității tuturor operatorilor economici, și o poliție economică cu rolul de a veghea la respectarea prevederilor codului economic. Atât și nimic mai mult.

Avem un minister al economiei care, în loc să acționeze ca o adevărată poliție economică, în serviciul cetățenilor, se ocupă cu administrarea și “vânzarea” capitalului furat de statul român de la cetățenii săi, în serviciul guvernanților. La fel și AVAS-ul. La fel și puzderia de agenții și autorități din subordinea guvernului, care nu fac altceva decât să devoreze hălci zdravene din bugetul de stat, să dea avize, acorduri și facilități discriminatorii, să alimenteze corupția și degradarea moralei sociale.

Statul democratic nu își exprimă democratismul transformându-se în stat asistențial, acordând subvenții cetățenilor leneși, care nu vor să muncească, nici acordând facilități și fonduri nerambursabile investitorilor “deștepți”, cei care se îmbogățesc prin “afaceri” cu statul. Statul este democratic dacă și numai dacă îi apără pe cei cinstiți, în mod natural, majoritari, de agresiunile celor necinstiți, în mod natural, minoritari.

Conform Dicționarului Explicativ al Limbii Române, cuvântul “afacere” definește o “tranzacție financiară, comercială sau industrială, bazată, de obicei, pe speculă, sau pe speculații”. De ce statul român ar trebui să-i asiste pe “oamenii de afaceri”, adică pe cei care se ocupă cu tranzacții bazate pe speculă, sau pe speculații? Avem burse în care se pot desfășura, într-un cadru reglementat, astfel de “tranzacții”. Avem o Comisie Națională a Valorilor Mobiliare (CNVM) care supraveghează bursele. În plus, avem și o Asociație a Oamenilor de Afaceri din România (AOAR) destul de matură, astăzi, ca să-și poată “promova” interesele membrilor săi. Statul român are altceva de făcut. Nu afaceri.

Bursa, 06.11.2006

CIUDĂȚENII BUGETARE

Și premierul și ministrul finanțelor au ținut să ne asigure, zilele trecute, că, deși la finalul primelor zece luni ale anului bugetul consolidat al statului înregistrează un excedent, până la sfârșitul anului vom îndeplini sarcina asumată acum câteva luni, aceea de a încheia exercițiul bugetar pe 2006 cu un deficit de 2,5% “din PIB”.

Am folosit ghilimelele, în fraza anterioară, pentru a scoate în evidență o ciudățenie a limbajului folosit de politicienii noștri în descrierea realităților bugetare. Studenții economiști învață, încă de la primele contacte cu disciplinele științifice financiare, că excedentul bugetar este diferența dintre veniturile bugetului, mai mari, și cheltuielile bugetului, mai mici. Invers, deficitul bugetar este diferența dintre cheltuieli, mai mari, și venituri, mai mici. Atât excedentul, cât și deficitul pot fi exprimate atât în valori monetare – lei, euro, dolari – cât și procentual, ca raport între valoarea excedentului și aceea a cheltuielilor, respectiv ca raport între valoarea deficitului și aceea a veniturilor. Rațiunea de a fi a indicatorilor economici “excedent” și “deficit” este aceea de a ne ajuta să cunoaștem cât de bine sau cât de rău și-a îndeplinit atribuțiile administratorul bugetului, adică ministerul finanțelor publice. Cu cât excedentul este mai mare, cu atât este mai bine. Cu cât deficitul este mai mare, cu atât mai rău.

Deoarece în ultimii 16 ani cei care au fost instalați la conducerea finanțelor noastre publice au administrat de asemenea manieră bugetul consolidat al statului încât au obținut numai deficite, au găsit soluția, ca și ceilalți colegi ai lor, să “reformeze” modul de calcul și de prezentare a indicatorilor economici, aici al deficitelor bugetare.

Așa au ajuns ca, în loc să calculeze deficitul prin raportarea acestuia la veniturile bugetare, ei raportează deficitul la PIB. La nivelul anului 2006, de exemplu, valoarea PIB-ului este estimată la circa 108,3 miliarde de euro, cea a veniturilor bugetare la suma de 34,0 miliarde de euro, iar a cheltuielilor bugetare la suma de 36,7 miliarde de euro. În valoare absolută, deficitul este egal cu suma de 2,7 miliarde euro – diferența între cheltuieli și venituri. Procentual, deficitul corect se calculează ca raport între valoarea deficitului (2,7 miliarde euro) și valoarea veniturilor (34,0 miliarde euro) și este egal cu 7,9%. Calculând, așa cum face domnul ministru Vlădescu, deficitul, ca raport între valoarea deficitului (2,7

și valoarea PIB-ului (108,3), atunci nu mai avem un deficit de 7,9%, ci unul de 2,5% “din PIB”. Una este ca cetățenii să afle că deficitul bugetar este de numai două procente și ceva și alta este să afle că el este aproape de zece procente.

Iată ce înseamnă să faci “reformă”!

Nu este singura ciudățenie legată de bugetul consolidat al statului nostru pe anul în curs. Până la sfârșitul lunii octombrie a.c., în acest buget se înregistrează venituri egale cu suma de 21,7 miliarde euro și cheltuieli egale cu suma de 20,1 miliarde euro. Avem, deci, un excedent de 1,6 miliarde euro. Exprimat procentual, excedentul este de 7,96% (1,6:20,1x100). Deși nu ne spune suma exactă, domnul ministru ne precizează că și luna octombrie s-a încheiat cu excedent. Dacă așa stau lucrurile, pentru a se ajunge de la excedentul de 1,6 miliarde de euro, la un deficit de 2,7 miliarde euro, înseamnă că, în lunile noiembrie și decembrie, trebuie să cheltuim, în medie, 7,3 miliarde de euro pe lună. Față de 2,2 miliarde euro, cât am cheltuit, lunar, în medie, în perioada ianuarie-octombrie a.c. De 3,3 ori mai mult.

Oare în ultimele două luni ale acestui an salariile bugetarilor vor fi de 3,3 ori mai mari decât în primele zece luni? Imposibil. La fel și pensiile. Vor primi salariații bugetari câte trei calculatoare, în loc de unul, câte trei birouri? Greu de crezut! Vor primi cetățenii țării mai multe servicii gratuite de la stat? De 3,3 ori mai multe medicamente compensate? Cu siguranță, nu. Cele peste 10 miliarde suplimentare, obținute prin creșterea datoriei publice, nu vor ajunge în casele cetățenilor, ci în buzunarele guvernanților.

Există două capitole în structura cheltuielilor bugetului consolidat al statului care înghit bani în cantități nelimitate, fără să aibă vreo legătură cu bunăstarea cetățenilor. Este vorba de banii cheltuiți pentru “dotarea” autorităților statului (vezi sutele de Logan-uri care zac nefolosite în fața secțiilor de poliție) și pentru “lucrările” de reparații ale străzilor și șoselelor – betoane, asfalturi, borduri, etc. (vezi străzile sparte de-a lungul și de-a latul Capitalei). Aici vor poposi cele 10 miliarde de euro. Aceste cheltuieli nu sunt făcute de dragul deficitului, sau al risipei, ci de dragul ... șpăgii. La “dotări” și “lucrări”, banii bugetari se împart, pe șest, între costuri și comisioane. Spre deosebire de salarii și pensii, mai puțin receptive la mită.

Din nefericire, rezultanta ciudățeniilor bugetare este aceea că deficitul de 2,7 miliarde de euro va spori datoria statului, diminuând, astfel, cantitatea și calitatea serviciilor publice pe care statul român ar putea să le ofere cetățenilor săi.

Bursa, 13.11.2006

DECEBAL ANTE PORTAS

După oficializarea aderării României la Uniunea Europeană, la data de 1 ianuarie 2007, mass media românești se întrec în a ne atrage atenția asupra marilor “probleme” cu care vom fi confrunțați în procesul “integrării” noastre în familia europeană. Se insistă, îndeosebi, asupra lipsei de competitivitate a operatorilor noștri economici, din care cauză mulți ar urma să-și închidă porțile, și asupra dificultăților pe care le vor întâmpina românii în ocuparea de locuri de muncă în afara statului lor, adică pe teritoriul altor state ale Uniunii.

În ce privește competitivitatea mărfurilor produse de operatorii economici din România, aș vrea să amintesc faptul că, în prezent, în anul 2006, acești operatori exportă mărfuri în valoare de aproape 20 miliarde de euro, de două ori mai mult decât în 1989. Două treimi din aceste exporturi își găsesc cumpărători în țările Uniunii Europene, de patru ori mai mult decât în 1989. Din 1989 până în prezent, exigențele cumpărătorilor exporturilor românești nu au scăzut, ci au crescut. La fel și concurența pe piața europeană. Este cât se poate de limpede: competitivitatea mărfurilor românești pe această piață nu a scăzut, ci a crescut. De ce ar scădea, brusc, după 1 ianuarie 2007?

La fel de nejustificate mi se par și văicărelile referitoare la “restricțiile” cu care se vor confrunța românii în găsirea unui loc de muncă în alte state europene. În ultimii ani, aproape 3 milioane de români și-au găsit loc de muncă în aceste state, în ciuda unor “restricții” mult mai dure decât cele ce vor opera după 1 ianuarie 2007.

Altele sunt adevăratele “probleme” cu care românii se prezintă la porțile Europei. În plan economic, deslușesc trei uriașe pietre de moară care ne vor face foarte anevoios drumul integrării. Ele privesc toți cei trei factori de producție: capitalul, forța de muncă și resursele naturale ale țării.

Capitalul real, deci capacitățile de producție cu care sunt realizate mărfurile exportate de România în celelalte state ale Uniunii Europene, în valoare de 12-13 miliarde de euro pe an, este un capital învechit, îmbătrânit, uzat din punct de vedere fizic și moral. Acest capital a fost acumulat și pus în funcțiune înainte de 1990. Cea mai importantă componentă a lui – utilaje, echipamente, instalații, etc. – are o durată de funcționare normală (și legală) mai mică de 15 ani. Deci, chiar dacă, fizic, mai funcționează, astăzi, în anul 2006, acest capital este uzat

complet din punct de vedere moral. În următorii ani, exploatarea lui va deveni tot mai nerentabilă. După ce vor fi stoarse complet, multe fabrici și uzine, care au făcut obiectul “privatizărilor de succes”, vor fi închise, demolate și vândute ca materiale de construcție.

Dacă statul român va continua actuala sa politică economică, nu există nici o șansă să putem obține o sporire masivă a economiilor și investițiilor, care să înlocuiască și să sporească avuția productivă autohtonă, capitalul național. Cât timp 80% din capital se află în proprietate străină iar 80% din PIB se transformă în profit, care, firesc, intră și el în proprietate străină, este greu de sperat că România va mai deveni, vreodată, dacă nu Grădina Maicii Domnului, cel puțin un stat european, în care să se poată trăi decent.

În cei 17 ani de „reformă”, forța noastră de muncă a urmat soarta capitalului. S-a devalorizat, s-a subțiat, a îmbătrânit. Avem peste 6 milioane de pensionari, aproape dublu față de 1989. Avem 3 milioane de români care lucrează în afara granițelor țării. Au plecat cei mai tineri și cei mai calificați. Mai avem patru milioane și ceva de salariați, adică jumătate din cât aveam în 1989.

Tânăra generație de români este educată în cultul descurgărelui și al șpăgii. Crește cu visul părăsirii țării, în căutarea unui mediu mai prielnic vieții sale. Schimbarea radicală a acestei mentalități nu poate fi generată decât prin schimbarea prealabilă, la fel de radicală, a relațiilor de proprietate, a modului de însușire a avuției, în prezent complet nefavorabil mării majorități a cetățenilor statului român.

Resursele naturale ale României sunt trecute, sau sunt în curs de a fi trecute, în proprietatea străinilor. Având caracter de monopol, exploatarea acestor resurse se realizează, implacabil, cu practicarea de prețuri arbitrare, care erodează, continuu, puterea de cumpărare a veniturilor aceleiași mari majorități a cetățenilor țării.

Iată, în opinia mea, adevăratele mari probleme cu care se confruntă urmașii lui Decebal în fața porților noii Rome – Uniunea Europeană. Noua Romă și-a deschis porțile pentru români, le va face și daruri, dar bunăstarea și demnitatea trebuie să și le câștige singuri.

Bursa, 20.11.2006

ECONOMIA CIOCOIASCĂ

Îmi aduc bine aminte că, în cursul anului 1989, ziarele americane își anunțau cititorii lor, cu titluri de-o șchioapă, că, în urma revoluțiilor, mai mult sau mai puțin catifelate, în toate țările fostului bloc comunist urma să fie construite societăți noi, democratice, bazate pe economii de piață liberă (free market economies). Principalele caracteristici ale unor astfel de economii, explicau ziarele menționate, ar fi fost acelea că avuția productivă a societății, capitalul, se află nu în proprietatea statului ci în proprietatea privată a cetățenilor, care dispun, în deplină libertate, de avuția lor, statului revenindu-i numai rolul de a da legi care să asigure libera concurență între agenții economici. Într-o astfel de economie, se îmbogățesc cei care inovează, care aduc pe piață produse noi, sau produc mai ieftin decât ceilalți concurenți.

Iată că astăzi, în anul 2006, după aproape 17 ani de “reformă”, în România funcționează o economie care este orice numai nu “free market economy”. Au fost și sunt folosite tot felul de epitete pentru caracterizarea originalei economii construite în România postdecembristă: economie socială de piață, economie funcțională de piață, economie oligarhică, economie mafiotizată. Primele două epitete sunt destul de ambigue, ultimele ceva mai apropiate de realitate. Este imposibil să negăm prezența mafilor, a grupurilor organizate pentru însușirea de avuție prin eludarea legii. Este la fel de greu să negăm gradul înalt de oligarhizare, de concentrare a capitalului în proprietatea unui procent minuscul din numărul total al cetățenilor țării.

Oligarhi și mafioți mai există și la alții. Și în țări mai apropiate nouă, și în țări mai îndepărtate.

Mie mi se pare că trăsătura specifică și cea mai accentuată a actualei economii românești este ciocoismul.

Cuvântul “ciocoi”, greu dacă nu imposibil de tradus în alte limbi, definește, la români, persoana care, fiind angajată, ca slugă, pentru a veghea și a administra averea stăpânului, se îmbogățește înșelându-și stăpânul și furându-i acestuia averea. Ciocoiul nu muncește, nu creează avuție. Prin viclenie și șiretenie, el câștigă, într-un fel sau altul, încrederea stăpânului și accede, astfel, la poziția de administrator al avuției creată de stăpân, pe care și-o însușește, apoi, prin hoție și înșelăciune. Devenind bogat, material, el nu capătă, însă, niciodată, mentalități aristocratice, proprii celor care s-au îmbogățit cu respectarea legilor și a bunelor

moravuri. Ciocoiul rămâne o slugă hoasă, nerușinată, arogantă, prost-crescută. Așa își educă și copiii și nepoții.

După ce și-au trădat și omorât stăpânul dictator comunist, slugile securisto-nomenclaturiste s-au declarat, imediat, slugi loiale ale noului stăpân scos la lumină de revolta anticomunistă din decembrie 1989, adică poporul român. Miștindu-și noul stăpân cu televizorul și celelalte mass media, pe care le-au subordonat complet și definitiv, fostele slugi comuniste s-au metamorfozat în stat de drept și au jurat față de națiune să-i administreze toate cele, inclusiv întreaga avuție productivă acumulată de aceasta de-a lungul istoriei sale.

Puși pe treabă, administratorii ciocoi au adoptat în grabă legea prin care fostele întreprinderi socialiste de stat au fost „reorganizate” ca „societăți comerciale” și „regii autonome”. Au „băgat” la televizor că, deocamdată, cetățenii, adică stăpânii, vor primi în proprietate privată 30% din „întreaga avuție națională”, lăsând să se înțeleagă că restul îl vor primi ulterior.

Mișește, în legea amintită au prevăzut că procentul de 30% se aplică numai la capitalul inclus în patrimoniul societăților comerciale, nu și în cel al regiilor autonome. Au lăsat la latitudinea guvernului să hotărască ce „reorganizează” ca societăți comerciale și regii autonome. Guvernul a „reorganizat” în așa fel încât 48% din capitalul național a ajuns în societăți comerciale și 52% în regii autonome. Procentul de 30% s-a aplicat la 48%, astfel că „stăpânul” a primit, pe hârtie, 14% din ceea ce era al lui. Prin marea manipulare numită „cuponiadă”, administratorii ciocoi au „organizat” schimbul de cupoane în acțiuni în așa fel încât, în final, cetățenii au primit în proprietate privată mai puțin de 5% din ceea ce era al lor. Restul de 95% a trecut în proprietatea „privată” a statului. A statului constituit din fostele slugi securisto-nomenclaturiste.

Slugile au descoperit că averea cu care s-au trezit în brațe era prea mare pentru a și-o trece pur și simplu în proprietate privată, proprie. Au început să „privatizeze” capitalul aflat în proprietatea „privată” a statului român, adică să vândă acest capital străinilor la prețuri de zeci și sute de ori sub valoare. S-au ales și ei cu firimiturile. Cu comisioanele. Suficiente pentru a-i face milionari, sau chiar miliardari. În dolari, apoi în euro.

Nu s-au mulțumit să se îmbogățească vânzând, în pierdere, averea stăpânului, contra „comisioane”. Au învățat să se îmbogățească și cumpărând bunuri, pentru același stăpân, din banii bugetului, tot în pierdere. Și tot contra „comisioane”. Mai recent, au descoperit că procentul veniturilor bugetare în PIB, de aproape o treime, este prea mic. Trebuie sporit. Lăcomia ciocoiilor este nelimitată. La fel și capacitatea lor de a înșela, de a fura.

Ciocoiii cei mari, îmbogățiți prin jefuirea stăpânului cel mare, poporul, se văd, la rândul lor, jefuiți de ciocoiii mai mici, propriile slugi. Din această cauză, o bună parte din PIB-ul țării este reprezentat de ... salariile sutelor de mii de paznici și bodyguarzi, plătiți să apere averile ciocoiilor.

Din economie, ciocoismul a pătruns în toate fibrele societății românești. Românii intră în politică nu pentru a se pune în slujba cetățenilor ci pentru a se îmbogăți prin jefuirea bugetului public. „Modelele” tinerei generații de români nu sunt mari inventatori și întreprinzători, mari creatori de cultură și civilizație, ci ciocii îmbogățiți peste noapte, din „afaceri” și „tranzacții” cu statul. Cu cât mai inculți, mai agramați, mai aroganți, cu atât mai adulați.

Ciocoismul ne asfixiază. El este peste tot: în economie, în politică, în mass media, în educație, în cultură, în sport. Peste tot.

Bursa, 27.11.2006

PRIVATIZARE PRIN TRĂDARE

În 1990, susținând necesitatea privatizării capitalului românesc, ca o acțiune absolut necesară pentru construirea unei economii concurențiale și performante, arătam că acest proces nu poate fi realizat decât în două “variante”: fie privatizare “prin împrumut”, adică prin trecerea capitalului acumulat sub regimul comunist din proprietatea “comună” a tuturor cetățenilor țării în proprietatea privată a aceluiași cetățeni, fie privatizare “prin vânzare”, adică, mai întâi, trecerea capitalului din proprietatea comună a cetățenilor în proprietatea statului, urmată, apoi, de vânzarea capitalului către persoane private, fizice sau juridice.

Am demonstrat, atunci, consecințele fiecăreia dintre cele două “variante” de privatizare. Pe termen scurt, mediu și lung. Acum se văd cu ochiul liber.

Privatizarea “prin împrumut” a fost propusă de mine în februarie 1990, susținută, public, de economistul american Milton Friedman, laureat la Premiului Nobel, în septembrie 1990, și pusă în practică de către guvernul ceh în anul 1992.

Guvernanții români postdecembriști au adoptat varianta privatizării “prin vânzare”. Mai întâi i-au deposedat pe cetățeni de capitalul creat în perioada 1948-1989. Au trecut acest capital în proprietatea “privată” a statului și, apoi, l-au scos la vânzare. Au vândut. Bani încasați nu au fost reinvestiți, ci “păpați” pentru plăți de salarii și alte cheltuieli curente ale bugetului de stat.

Deoarece le-a fost teamă că vor fi linșăți de cetățeni, guvernanții au “vândut” către ei înșiși numai o mică parte a capitalului “privatizat”. Cea mai mare parte a capitalului a fost vândută străinilor, cu prețuri mici și comisioane mari, pentru “consultanți”.

Iată că, recent, procurorii statului român au descoperit că în procesul vânzării capitalului românesc a apărut o a treia variantă de privatizare. Una pe care nici eu, nici Milton Friedman nu am prevăzut-o în 1990. Este vorba de privatizarea “prin trădare”.

Procurorii noștri adună probe și fac arestări încercând să ne convingă de faptul că “privatizarea” PETROM-ului s-a făcut prin acte de trădare și spionaj. Un oarecare Mucea, funcționar al statului român, ar fi “trădat” România furnizând informații referitoare la procesul de vânzare a capitalului investit de români în

PETROM, informații pe care le-ar fi primit un spion bulgar. Statul român l-a angajat pe spion în calitate de “consultant”. Statul român a avut nevoie de sfaturile spionului pentru a vinde străinilor capitalul furat de la cetățenii săi.

Românii nu puteau să-și vândă ei înșiși capitalul la bursă. Trebuia ca statul să li-l vândă la investitori “strategici”, sfătuit de spioni “consultanți”.

Iată că, după ce am fost expuși la mineriade, cuponiade, dosariade, ni se servește o nouă formă de manipulare, o nouă încercare de mistificare a crimei numită “privatizare”. Noul patent poartă denumirea de spionită. Vine după coruptită. S-au găsit, astfel, vinovații pentru prețurile insuportabile pe care românii trebuie să le plătească pentru energie în lunile imediat următoare și mulți ani de acum înainte. Vinovați sunt “trădătorul” Mucea, “spionul” Stancev, precum și alți câțiva “gușteri” din imediata lor apropiere. Printr-o mică “extrapolare”, Mucea și Stancev devin “vinovați” pentru toate nenorocirile pricinuite românilor de către guvernarea postdecembriști, pentru salariile și pensiile de mizerie pe care le primesc românii, pentru sutele de mii de bătrâni și nou-născuți morți cu zile din lipsă de medicamente, pentru milioanele de copii de români aruncați în “piața” drogurilor prin plecarea în bejenie a părinților, ș.a.m.d.

Noua “invenție” de mistificare conține cel puțin trei componente care merită a fi evidențiate.

În primul rând, domniile procurori restrâng în mod inadmisibil dimensiunile faptei incriminate. Deși considerabilă, valoarea capitalului PETROM-ului nu reprezintă decât un procent minor, sub 1%, din valoarea capitalului furat de statul român de la cetățeni și “privatizat”, apoi, prin vânzare la prețuri de nimic, cu sau fără acte de trădare sau spionaj. Trebuie cercetate și celelalte 99 procente aflate în industrie, comerț, bănci, etc.

În al doilea rând, nu ca urmare a actelor de trădare sau spionaj ale lui Mucea și Stancev au rămas românii fără capital, au fost aduși la sapă de lemn, obligați să lucreze pe salarii de mizerie, în țară, sau în afară. Mucea și Stancev nu ar fi avut nici ce trăda, nici ce spiona dacă întregul capital ar fi fost trecut în proprietatea cetățenilor și ar fi fost administrat nu de 5, ci de 500 de SIF-uri. De ce nu sunt acte de trădare sau de spionaj la “vânzările” de capitaluri administrate de SIF-uri? De ce valoarea capitalului trecut, gratuit, în proprietatea privată a cetățenilor, capital administrat de SIF-uri, a crescut și crește continuu, în timp ce valoarea capitalului trecut în proprietatea “privată” a statului s-a evaporat complet?

Nu Mucea și Stancev au adoptat legile și au generat inflația prin care întreprinderile “statului” au fost aduse în starea de a avea valoarea egală cu un ... euro, de a-și închide porțile și a arunca milioane de români în armata șomerilor și în aceea a pribegilor lumii moderne.

Lista suspectilor trebuie extinsă mult, dincolo și deasupra armatelor de funcționari și “consultanți”. În această listă largită trebuie incluși și mulți dintre

cei care, în perioada “tranziției”, au figurat pe listele parlamentelor, guvernelor, consiliilor de administrație ale BNR, înaltelor curți constituționale și de justiție.

În sfârșit, procurorii care lucrează la “dosarul privatizărilor” ar trebui să extindă și numărul articolelor din Codul Penal la care ar putea fi încadrate faptele celor implicați în acest proces. Mă gândesc, de exemplu, că cele mai multe fapte și cei mai mulți făptași și-ar găsi locul la Articolul 165 – Subminarea Economiei Naționale, la Articolul 167 – Complotul, dar și la Articolul 357 – Genocidul.

Bursa, 04.12.2006

UE ȘI “PRIVATIZĂRILE” ROMÂNEȘTI

Intervenind în dezbateră organizată de ziarul Bursa intitulată “Contractul de privatizare Petrom – sfatul înțelepților”, domnul Radu Sârbu, fost șef al FPS în guvernarea CDR-istă, declară că: “România nu ar fi obținut statutul de economie de piață funcțională și nu ar fi fost acceptată de Uniunea Europeană dacă nu ar fi privatizat băncile, Petrom și distribuțiile de energie electrică și gaz”. Domnul Ilie Șerbănescu, fost ministru al reformelor și privatizărilor, în aceeași guvernare, își intitulează un articol publicat, recent, în Jurnalul Național, astfel: “Creșterile de prețuri la gaze nu vin de la OMV, ci de la UE!”. Am citat exact. Semnul exclamării îi aparține domnului fost ministru.

Nu sunt singurii “specialiști” care vor să ne bage în cap ideea că vinovați de neajunsurile care s-au abătut asupra cetățenilor României ca urmare a “privatizărilor” postdecembriste sunt miniștrii (comisarii) Uniunii Europene, care ne-au “cerut să privatizăm”. Datorită acestor “presiuni”, ne sugerează domnii specialiști, în contractele de privatizare s-au “strecurat” clauze nefavorabile pentru români, cum ar fi cele referitoare la prețurile ridicole cu care au fost vândute întreprinderile românești, ștergerea unor imense datorii către statul român, libertatea acordată cumpărătorilor de a practica prețuri de monopol înrobitoare pentru consumatorii noștri.

Ca unul care cunoaște, destul de bine, politica economică a Uniunii Europene, îmi permit să fac următoarele precizări:

Miniștrii (comisarii) Uniunii Europene nu ne-au cerut să vindem străinilor capitalul nostru național, la prețuri de nimic, cu clauze contractuale înrobitoare pentru români. Ne-au cerut să privatizăm, adică să trecem capitalul din proprietatea statului în proprietatea privată a unor persoane fizice, sau juridice, formate, la rândul lor, tot din persoane fizice. Nu de dragul privatizării, ci pentru că numai o economie bazată pe proprietatea privată este una competitivă, performantă. Cu condiția ca proprietatea să aibă caracter democratic, nu oligarhic, sau monopolist. Miniștrii europeni au dorit și doresc ca economia Uniunii, inclusiv a României, să fie una competitivă, performantă.

Miniștrii europeni, ca și cetățenii României, au fost duși în eroare de guvernării români postdecembriști. Nici unii, nici alții n-au știut și nu știu nici acum că statul român a privatizat întregul capital românesc încă din 1990,

prin trecerea acestuia din proprietatea comună a cetățenilor țării în proprietatea “privată” a statului român. De 16 ani, statul român își “privatizează” propria proprietate privată. Aceasta pentru a ascunde – și cetățenilor români, și miniștrilor europeni – adevărul: acela că el, statul român, vinde capitalul furat de la proprii lui cetățeni.

Dacă în 1990 am fi trecut capitalul din proprietatea comună a cetățenilor în proprietatea lor privată, așa cum am propus eu la acea dată, n-ar mai fi fost nevoie ca miniștrii europeni să ne ceară să “privatizăm băncile, Petrom-ul și distribuțiile de energie electrică și gaz”. Toate ar fi fost demult privatizate – de-adevăratelea – la momentul când am făcut cererea de aderare la UE.

Nu miniștri sau parlamentarii europeni ne-au cerut să nu vindem capitalul național la bursă, prin licitație. Parlamentarii și miniștrii români au fost cei care au hotărât să vândă capitalul prin “negocieri directe” către “investitori strategici”. Așa s-a ajuns ca economia românească să fie controlată de structuri monopoliste și oligarhice, economie care este numai cu numele una funcțională, concurențială. Așa am ajuns să angajăm “consultanți” cărora le-am plătit comisioane valorând mai mult decât am încasat noi pe avuția înstrăinată prin “privatizări”.

Miniștrii și parlamentarii UE nu au cerut, niciodată, nimic care să fie împotriva intereselor cetățenilor României. Dimpotrivă. În deplină concordanță cu valorile milenare ale civilizației europene – printre care solidaritatea ocupă un loc primordial – UE a acceptat primirea noastră ca membru cu drepturi depline în interiorul mării ei familii. În ciuda faptului că, din 1990 încoace, în loc să ne apropiem, noi ne-am îndepărtat de valorile europene, ne-am afundat în mizerie materială și spirituală, UE ne pune la dispoziție, gratuit, importante fonduri, care să ne ajute să eliminăm cât mai repede uriașa noastră rămânere în urmă.

De vină pentru efectele dezastruoase ale “privatizărilor”, ale politicii economice postdecembriste, nu sunt nici miniștrii și parlamentarii Uniunii Europene, nici cetățenii României. Vinovații sunt guvernauții români postdecembriști. parlamentari, miniștri, înalți magistrați. Ciocirea statală post-comunistă.

Bursa, 07.12.2006

AJUTORUL UE

Crearea și dezvoltarea Uniunii Europene reprezintă, neîndoielnic, cel mai curajos și mai grandios proces al istoriei universale. Mai grandios decât imperiul lui Alexandru cel Mare, decât Imperiul Roman, cel al lui Napoleon Bonaparte, sau cel al lui George Washington. Nu este un proces de cuceriri, cu învinși și învingători, ci unul care nu are decât învingători – toți participanții la proces. Nu este un proces de distrugere și acaparare, ci unul constructiv, creator de cultură materială și spirituală. Nu este un proces al realizării ambițiilor de glorie și îmbogățire, ci un proces al realizării la scară planetară a sentimentului definitoriu pentru specia umană – sentimentul solidarității. Națiunile Europei, care, în ultimele două milenii, s-au sfâșiat între ele în cele mai cumplite războaie cunoscute de omenire, înaintea, implacabil, pe drumul unificării lor politice, economice, sociale, spirituale.

Procesul construirii Uniunii Europene a început cu o jumătate de secol în urmă și va fi, în mare parte, împlinit în următoarea jumătate de secol. O perioadă lungă dacă o raportăm la scara vieții noastre pământene. O perioadă foarte scurtă dacă ne raportăm la scara istoriei lumii și a istoriei noastre, ca națiune.

De la 1 ianuarie 2007, Statul Român va fi Stat Membru, iar noi, românii, vom fi cetățeni ai Uniunii Europene. Căpătarea acestor calități nu înseamnă numai încununarea unor eforturi, ci și angajarea noastră, ca popor și ca indivizi, în procesul construcției europene, în plan politic, economic, social, cultural.

Intrăm în acest proces într-un moment deosebit de dificil al istoriei noastre. Din cauza politicii economice criminale la care ne-au supus guvernării postdecembriști, în acest moment, suntem națiunea europeană cea mai năpăstuită. Producem astăzi cât produceam și cu 17 ani în urmă. N-am putut economisi, n-am investit, n-am acumulat, n-am sporit capitalul național. Cea mai mare parte a capitalului, acumulat până în 1989, a fost trecută, prin “privatizări”, în proprietatea străinilor. Au fost distruse aproape 4 milioane de locuri de muncă. Trei milioane de români lucrează în străinătate. Salariile românilor sunt înrobitoare.

În perioada 2007-2013, în conformitate cu principiile sale de politică regională, de reducere a decalajelor între nivelurile de dezvoltare economică ale statelor sale membre, Uniunea Europeană va pune la dispoziția României aproape 30 de miliarde de euro. Acești bani provin din taxe și impozite plătite

de ceilalți cetățeni ai Uniunii: nemți, francezi, englezi etc. Din solidaritate, din dorința de a realiza grandioasa construcție europeană, de a face din Europa un loc în care copiii și nepoții lor să trăiască în siguranță și bunăstare.

Conform prognozelor optimiste ale actualilor noștri guvernanți, în perioada 2007-2013, PIB-ul nostru ar urma să crească într-un ritm mediu anual de 6-7%. Aceasta înseamnă că, în perioada respectivă, vom crea un PIB egal cu circa 1000 de miliarde de euro. În medie, circa 140 miliarde de euro pe an. De la Uniunea Europeană vom primi, în medie, 4,3 miliarde de euro pe an (30:7), adică 3% din PIB-ul nostru anual. În prezent, PIB-ul nostru este de 7.000 de euro pe cap de locuitor. Media europeană este de 22.000 de euro pe cap de locuitor. Deci, PIB-ul nostru reprezintă mai puțin de o treime față de media europeană. În 1989, PIB-ul nostru reprezenta mai mult de jumătate din media europeană. Exact acolo vom fi, dacă vom mai fi, în 2013.

După toate probabilitățile, vom încheia anul 2006 cu un PIB în valoare de 110 miliarde de euro. Cu o creștere anuală de 6,5%, în anul 2007 ar trebui să realizăm un PIB egal cu suma de 117 euro. Pentru a produce o unitate de PIB ne trebuie 3 unități de capital. Pentru a produce, în 2007, un PIB cu 7 miliarde de euro mai mare decât în 2006, trebuie să creștem capitalul cu 21 miliarde de euro (7x3). Adică, în loc să avem un capital de 330 miliarde de euro, cât avem, acum, în 2006, în 2007 va trebui să avem un capital egal cu suma de 351 miliarde de euro. Capitalul utilizat în 2006, în valoare de 330 euro, s-a uzat, însă, în medie, cu cel puțin 5%. Capitalul uzat trebuie înlocuit. Investiția de înlocuire (reproducția simplă a capitalului) este egală cu 16,5 miliarde de euro. Valoarea totală a investițiilor pe care ar trebui să le facem în 2007, pentru a obține o creștere a PIB-ului cu 6,5%, față de anul precedent, ar trebui să fie egală cu suma de 37,5 miliarde de euro (21+16,5). UE ne sprijină cu 4,3 miliarde de euro. Restul de 33,2 miliarde de euro trebuie să-l facem prin noi înșine, prin economisire.

Din nefericire, din PIB-ul de 117 miliarde de euro pe care îl vom produce în anul 2007, numai circa 20% reprezintă salarii și pensii, adică 23 miliarde de euro, restul de 80%, adică 94 miliarde de euro, este format din profituri.

Aici este hiba. Aici este marea problemă a integrării României în Uniunea Europeană. Cum putem să investim 33 de miliarde dacă, din PIB-ul creat de noi, în buzunarele noastre intră numai 23 de miliarde? UE trebuie să ne ajute nu numai cu cele 4,3 miliarde de euro pe an, ci și, mai ales, să ne ajute să ne recăpătăm drepturile de proprietate asupra capitalului național și asupra veniturilor create cu acest capital.

Bursa, 11.12.2006

FANTEZII ȘI REALITĂȚI

Programul Național de Dezvoltare (PND) pentru perioada 2007-2013, program aprobat de Guvernul României în decembrie 2005 și prezentat la Comisia Europeană în vederea obținerii ajutorului financiar pentru reducerea decalajelor economice și sociale ce ne despart de celelalte țări membre ale Uniunii Europene, conține prevederi mai mult decât ambițioase. Adevărate fantezii. Conform acestui program, în anul 2013 ar trebui ca PIB-ul nostru să ajungă la 40-41% din media europeană, față de 32%, cât este în prezent. Aceasta înseamnă o creștere medie anuală a PIB-ului de 6-7%.

În istoria sa de peste trei secole, economia capitalistă nu a cunoscut, încă, o altă pârghie de creștere a PIB-ului în afara creșterii valorii capitalului utilizat în producția de bunuri și servicii. Și nu a cunoscut nici o altă pârghie de creștere a valorii capitalului în afara investiției, a transformării în capital a unei părți din PIB. Cu cât această “parte” este ai mare, cu atât creșterea PIB-ului este mai mare, ceea ce înseamnă și creșterea corespunzătoare a veniturilor, adică a salariilor și profiturilor.

Ca să obținem o creștere anuală a PIB-ului de 6-7%, ar trebui ca, anual, să investim circa 25% din PIB-ul produs, adică, în medie, anual, cel puțin 35 miliarde de euro. UE ne sprijină, în medie, anual, cu 4,3 miliarde de euro. De unde luăm restul, de 31,7 miliarde?

În ultimii 17 ani am investit, în medie, 10 miliarde de euro pe an.

Va fi foarte greu să sărim de a 10 la 30 de miliarde. Realitatea este cu totul alta decât “viziunile strategice” ale domnilor guvernanți.

Veniturile salariaților și pensionarilor au ajuns să fie atât de mici încât, practic, beneficiarilor lor le este foarte greu, dacă nu imposibil, să economisească o parte din aceste venituri și s-o investească, s-o transforme în capital. Salariile și pensiile reprezintă mai puțin de 20% din PIB. Chiar dacă, prin absurd, salariații și pensionarii ar economisi 25% din veniturile lor, asta ar însemna cel mult 6-7 miliarde de euro pe an.

Ca urmare a inflației și a slăbiciunii mișcării sindicale, în ultimii 17 ani raportul dintre salarii și profituri sa deteriorat continuu, profiturile ajungând să înghită 80% din PIB. Din nefericire, aceste profituri intră în buzunarele unor

proprietari care nu prea au “înclinații” spre economisire și investire în economia românească.

Avem, pe de o parte, marii proprietari autohtoni de capitaluri, care au căpătat această calitate nu economisind și investind, ci dând “țepe”, adică furând de la stat și de la cetățeni. Ei nu transformă profiturile în capital, ci în vile și autoturisme de lux. Ei vor continua să aplice metoda care i-a îmbogățit pe ei, nu aceea care îmbogățește țara.

Avem, pe de altă parte, marii “investitori strategici” străini, care au devenit proprietari peste capitalul românesc, cumpărându-l la prețuri de zeci și sute de ori sub valoarea lui. Ei știu că nu au fost cumpărători de bună-credință, știu că au cumpărat de la hoț, au cumpărat capitalul care fusese furat de statul român de la cetățenii săi. Ei știu că, mai devreme sau mai târziu, păgubiții își vor cere înapoi lucrul furat. Din acest motiv, este de prevăzut că, după ce-și vor îndeplini obligațiile de investiții asumate prin contractele de “privatizare”, investind nu din propriul buzunar, ci din profitul realizat cu capitalul “privatizat”, străinii își vor transfera cât mai repede și cât mai departe profiturile obținute prin exploatarea capitalului românesc.

Personal, nu văd decât o singură soluție pentru a ieși din acest impas. Această soluție constă în instituirea unui impozit progresiv pe avere, în speță pe terenuri și construcții, prin care să se preia la un Fond Național de Investiții 15-16% din PIB, și care să fie folosit exclusiv pentru sporirea capitalului național, pentru creșterea competitivității economiei românești.

În prezent, statul român preia la bugetul consolidat al statului 30-31% din PIB. În multe țări ale Uniunii Europene, bugetul preia 50% sau chiar mai mult din PIB. Legislația UE nu impune nici un fel de restricție statelor membre în ceea ce privește fiscalitatea. Dimpotrivă, prin politica sa regională, Uniunea sprijină eforturile pe care statele cu economii mai puțin dezvoltate le fac pentru reducerea decalajelor ce le despart de cele mai avansate.

Prin instituirea unui astfel de impozit am rezolva foarte multe probleme. Am face ca cifrele înscrise în Planul Național de Dezvoltare să se transforme din fantezii în realități, să capete substanță. Am putea să despăgubim cele 6 milioane de familii de români pentru capitalul de care au fost deposedați prin privatizare. Am înlocui economia oligarhică parazită cu una democratică, competitivă, performantă. Am putea dubla nivelul salariilor și pensiilor. Am putea crea suficiente locuri de muncă pentru a-i readuce pe “căpșunari” în mijlocul familiilor lor, etc. Las cititorul să continue lista.

Bursa, 14.12.2006

JOS LABELLE DE PE CEC!

În ediția din 20 februarie 2006 a acestei rubrici, din acest ziar, am publicat articolul “Ce facem cu CEC-ul”. Am transmis acel articol, prin e-mail, Guvernului României și Președintelui României. Nu am primit vreo reacție de la unul sau de la celălalt.

În articolul menționat evidențiam următoarele:

Este greșit să se vorbească de “privatizarea” CEC-ului. Prin Legea 66/1996, bunurile aflate în patrimoniul CEC-ului au fost trecute din proprietatea publică a statului român în proprietatea privată a aceluiași stat. Nu poți privatiza ceva care este privat.

Actualii guvernanți, aceiași care au inițiat, adoptat și aplicat Legea 66/1996, nu vor să săvârșească “privatizarea” CEC-ului, ci vânzarea lui. Ei continuă, cu nerușinare, să mintă, să ducă în eroare cetățenii țării, în speranța că noi, românii, nu înțelegem marile lor “tranzacții”.

Prin Legea 66/1996, statul român, în mod abuziv și nelegitim, a transformat CEC-ul din instituție publică în agent economic, cu scopul mârșav, nedeclarat dar evident, de a scoate la mezat bunurile aflate în patrimoniul acestei instituții, bunuri construite sau achiziționate, integral, cu bani proveniți din taxe și impozite plătite de cetățenii României.

Timp de peste 140 de ani, de la înființarea sa, în anul 1864, și până la adoptarea Legii 66/1996, CEC-ul, sub diverse denumiri și organizări, a fost și a rămas o instituție publică a statului român, o instituție care a jucat un rol fundamental în crearea și consolidarea capitalului românesc, în susținerea independenței și suveranității statului român, în emanciparea națiunii române.

Băncile comerciale sunt operatori (agenți) economici care lucrează pentru profit. Ele produc marfă, adică furnizează servicii bancare, pe piața bancară, pentru care încasează venituri, urmărind ca acestea, veniturile, să fie mai mari decât costurile, astfel încât să rezulte un profit care să recompenseze capitalul utilizat pentru furnizarea serviciilor în cauză.

Piața bancară este cea mai sensibilă și cea mai expusă acțiunilor de tip speculativ, de manipulare a prețurilor. Acesta este motivul pentru care statele moderne intervin pe piețele bancare, inclusiv prin crearea de instituții care să stimuleze și să dea siguranță și stabilitate procesului de economisire și de

investiții, de acumulare de capital, singura pârghie economică autentică pentru dezvoltarea economică durabilă a unei țări.

Acesta a fost motivul pentru care marii oameni de stat Alexandru Ioan Cuza și Mihail Kogălniceanu au înființat CEC-ul. Acesta a fost motivul pentru care alți oameni de stat pe care i-am avut în ultimii 150 de ani nu au îndrăznit să distrugă CEC-ul, să-l vândă străinilor.

În concluzie, ceream ca CEC-ul să redevină instituție publică, cu misiunea pentru care a fost creată, urmând ca patrimoniul său să fie sporit, dacă este nevoie, cu bani de la statul român, sau de la cetățenii români. CEC-ul nu a fost înființat și nu a funcționat pentru a produce profit, ci pentru a proteja capitalul românilor.

Guvernul român nu a vrut să audă nici de intervenția mea, nici de intervențiile altor specialiști. Își urmărește, implacabil, obiectivul: vânzarea CEC-ului la străini, pentru un pumn de arginți, pe care să-i ofere ca pomană electoratului, sub formă de ajutoare pentru căldură și alte asemenea.

Domnul Călin Popescu Tăriceanu, încă, sper, pentru scurtă vreme, prim-ministru al României, își permite să afirme că cei care ne opunem vânzării CEC-ului către străini îi amintim “de sloganurile din anii '90 care spuneau să nu ne vindem țara”. Păi, acele sloganuri au fost înființate și utilizate chiar de “vanzători”. De hoții care strigă “prindeți hoții!”.

În ultimele zile, Serviciul Român de Informații pune la dispoziția presei date care dovedesc faptul că membri marcanți ai guvernului condus de domnul Călin Popescu Tăriceanu au fost implicați în acte de trădare, în unele dintre “privatizările” postdecembriste.

După opinia mea, nu numai “unii” guvernanți au făptuit acte de trădare în “unele privatizări”, ci întreaga clasă politică postdecembristă a participat la infrafraciunea de înaltă trădare națională, pentru care se folosește, mistificator, noțiunea de “privatizare”.

Vânzarea CEC-ului este numai o părțică a acestei crime de leznațiune.

Bursa, 18.12.2006

PRIVATIZAREA STATULUI ROMÂN

Pentru a mai strânge ceva bani la buget cu care să mai mituiască o parte a electoratului, statul român a transformat una dintre cele mai importante instituții publice ale sale – CEC-ul – în societate comercială bancară și a oferit-o, apoi, spre vânzare. Încercând să-și “motiveze” fapta, domnul Călin Popescu Tăriceanu ne spune că numai așa, prin vânzarea CEC-ului, se stârpesc “căpușele” care trăiesc cu banii, deci cu sângele bieteii noastre instituții de stat. Numai așa, transformând instituțiile de stat în societăți comerciale și scoțându-le pe acestea la vânzare, luptăm, cu adevărat, împotriva corupției. Asta deoarece, ne asigură domnul prim ministru, “în sistemul privat nu există corupție”.

Cu o astfel de concepție economică, nu va trebui să fim surprinși când domnul Tăriceanu va semna ordonanțele de urgență pentru transformarea în societăți comerciale și scoaterea la vânzare a Casei Naționale de Pensii, a Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, a Autorității Naționale de Administrare Fiscală, a tuturor agențiilor, autorităților, instituțiilor statului român.

Pentru a reduce și consumul de hârtie și consumul de timp necesar pentru motivarea și adoptarea câtorva sute de ordonanțe de urgență, urmate de tot atâtea legi pentru aprobarea urgențelor, pentru a accelera și eficientiza la maximum lupta împotriva corupției, îi propun domnului Tăriceanu, tuturor guvernanților noștri, să porceadă la “privatizarea” imediată și completă a statului român.

Printr-o ordonanță de urgență, sau, direct, printr-o lege, care ar fi adoptată cu o majoritate covârșitoare a actualilor senatori și deputați, ar putea fi înființată Societatea Comercială “STAT PRIVATIZAT” S.A.

Obiectul de activitate principal al S.C. “STAT PRIVATIZAT” S.A. va consta în exercitarea puterilor statale: legislativă, executivă și judecătorească. Să ne imaginăm ce economie de personal și de salarii am realiza prin “disponibilizarea” tuturor senatorilor, deputaților, miniștrilor, magistraților, prefectilor, primarilor, consilierilor și funcționarilor publici de toate gradele și de toate categoriile. Toți acești disponibilizați, de foarte înaltă calificare, își vor găsi locuri de muncă în celelalte state ale Uniunii Europene, vor aduce acasă sume uriașe de euro, care vor face ca leul să devină cea mai puternică monedă de pe mapamond. În plus vom scăpa, complet și definitiv, de corupție, deoarece S.C. “STAT PRIVATIZAT” S.A. va avea capital privat și “în sistemul privat nu există corupție”.

În patrimoniul, respectiv în capitalul social al S.C. “STAT PRIVATIZAT” S.A., vor fi incluse terenurile, clădirile și toate celelalte “active” aflate, în prezent, în proprietatea publică și “privată” a statului român. Pentru a face cât se poate de “atractivă” și “de succes”, această acțiune de “privatizare”, în capitalul S.C. “STAT PRIVATIZAT” S.A. vor fi incluse: Palatul Parlamentului (Casa Poporului), Palatul Cotroceni, Palatul Victoria, palatele ministerelor, autorităților, agențiilor și ale celorlalte instituții publice, inclusiv palatele prefecturilor și ale tuturor primăriilor țării. Ar putea intra aici și toate bogățiile subsolului românesc, toate apele și tot spațiul aerian al țării. S-ar strânge un capital considerabil. Mai mare decât sprijinul pe care-l vom primi de la UE în următorii 7 ani. Am putea renunța, astfel, și la împrumutul de peste 30 miliarde de euro spre care ne tot îndeamnă domnul președinte Traian Băsescu.

La o acțiune de “privatizare” de o asemenea dimensiune, trebuie, neapărat, găsit un “consultant” pe măsură. Un consultant ai cărui specialiști să aibă o îndelungată și strălucită experiență în cadrul celor mai puternice servicii de spionaj ale lumii moderne. Ei vor trebui să-i sfătuiască pe “privatizatorii” noștri cum să ne vândă statul și să ne convingă și pe noi de nemaipomenitele binefaceri pe care această “tranzacție” ni le va aduce nouă și urmașilor noștri.

Având în vedere rolul extraordinar pe care consultantul îl va avea în selectarea “investitorului strategic” pentru S.C. “STAT PRIVATIZAT” S.A., poate fi luată în considerare ideea ca onorariul ce va trebui plătit consultantului să fie chiar mai mare decât suma pe care o vom încasa noi din această “privatizare”. S-ar putea lua în calcul angajarea unei datorii față de consultant, datorie care să-i fie plătită în următorii 10-15 ani din taxele și impozitele pe care S.C. “STAT PRIVATIZAT” S.A. le va încasa de la noi.

Dat fiind că obiectul de activitate al S.C. “STAT PRIVATIZAT” S.A. va fi acela de a ne governa pe noi, românii, este de la sine înțeles că investitorul strategic în această “privatizare” nu poate fi decât o entitate care are experiență în domeniu, adică un stat existent. N-ar fi o noutate, dacă ne amintim că multe din “privatizările” făcute de statul român postdecembrist au constat, de fapt, în vânzarea, pe nimic, a avuției noastre naționale către alte state, nu către entități private.

Este de prevăzut că echipa de consultanți-spioni care se va angaja în ducerea la bun sfârșit a acestui proiect să întâmpine unele dificultăți în identificarea celui mai potrivit investitor strategic. Statele cu adevărat democratice, responsabile față de proprii cetățeni, nu își vor permite să cheltuiască banii bugetelor lor pentru o astfel de “investiție”. Trebuie găsit un stat care nu dă socoteală cetățenilor pentru banii pe care îi are la dispoziție. Adică un stat dictatorial. Astfel de state există astăzi în lume și s-ar putea găsi unul dintre ele care să plătească o sumă mică de bani pentru a prelua întregul pachet de acțiuni de la S.C. “STAT PRIVATIZAT” S.A. și să se angajeze că “va investi” în viitor multe miliarde, pe care le va încasa, de fapt, prin taxele și impozitele plătite de noi.

N-ar fi exclus ca domnii consultanți-spioni să decidă că cel mai indicat investitor strategic pentru S.C. “STAT PRIVATIZAT” S.A. să fie chiar statul Zimbabwe. Este un stat cu o apreciabilă experiență dictatorială, are bani, deci ar putea îndeplini principalele “criterii” de selecție stabilite de consultanți.

Bursa, 27.12.2006

ARTICOLE PUBLICATE ÎN CURSUL ANULUI 2007

ÎNTEPRINZĂTORI ȘI ANTREPRENORI

Regimul ciocoiesc, instaurat în România de către fostele slugi securisto-nomenclaturiste ale detestatului regim comunist, se caracterizează, printre altele, prin promovarea largă a inculturii și incompetenței în toate structurile și la toate nivelele conducerii statului. În cele mai multe cazuri, aceste structuri nu sunt constituite din profesioniști, ci din politrucii de o calitate mult mai proastă decât aceea a predecesorilor lor comuniști. Cine a avut răbdarea și tenacitatea de a parcurge cele câteva mii de pagini care constituie “documentele programatice” ale integrării României în Uniunea Europeană rămâne înmărmurit atât de conținutul acestor “documente”, cât și de generozitatea conducătorilor europeni, care se angajează să sprijine națiunea română, în ciuda calității mizerabile a guvernanților săi. Este vorba despre Planul Național de Dezvoltare (PND), aproape 400 de pagini, care ar fi mai potrivit să se numească Planul Național de Subdezvoltare, despre care o să mai vorbim, și despre componentele sale, denumite Programe Operaționale Sectoriale (POS), în număr de 8, cele mai multe cu un volum de peste 300 de pagini, fiecare. Menirea declarată a acestor documente ar fi aceea de a ne arăta unde vom ajunge în dezvoltarea noastră economică și socială în următorii șapte ani, de ce resurse (bani) vom dispune, cum și pentru ce le vom cheltui.

În perioada 2007-2013, pentru realizarea Programului Operațional Sectorial – Dezvoltarea Resurselor umane (POS-DRU) vor fi cheltuite aproape 4 miliarde de euro. POS-DRU are multe componente denumite “axe prioritare” și “domenii de intervenție”, printre care și unul denumit “Promovarea culturii antreprenoriale”.

În nota de fundamentare a acestui domeniu de intervenție, autorii POS-DRU, adică specialiști bine plătiți ai Autorității de Management din cadrul Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei (MMSSF) ne spun că: “Antreprenoriatul s-a dezvoltat în România relativ recent și, de aceea, încă mai sunt multe de făcut pentru extinderea și dinamizarea sectorului privat. POS-DRU urmărește dezvoltarea spiritului antreprenorial prin servicii de consiliere și consultanță în vederea demarării unei afaceri, precum și prin sprijinirea persoanelor care doresc să demareze o afacere prin instruire și pregătire specifice”. În paragraful următor aflăm că “POS-DRU va sprijini dezvoltarea

IMM-urilor prin promovarea pregătirii profesionale antreprenoriale și dezvoltării competențelor manageriale”.

Conform Dicționarului Explicativ al Limbii Române (DEX), cuvântul “antreprenor” desemnează “o persoană care conduce o antrepriză”, iar cuvântul “antrepriză” desemnează “o întreprindere care execută lucrări de construcții pe bază de contract”. Conform aceluiași DEX, cuvântul “întreprinzător” desemnează “o persoană care are spirit de acțiune, de întreprindere”, iar cuvântul “întreprindere” are și sensul de “acțiune începută din proprie inițiativă”. Webster’s Dictionary, cea mai competentă instituție mondială în domeniu, ne spune și el că “entrepreneur” este “persoana care organizează, conduce și își asumă riscurile unei întreprinderi”, aceasta din urmă fiind “o acțiune riscantă, începută din proprie inițiativă”.

Iată, deci, că nu antreprenorii, adică cei care conduc întreprinderi de construcții, ci întreprinzătorii, cei care inițiază noi întreprinderi, noi entități economice, trebuie să fie “grupul țintă” de persoane pentru a căror formare ar trebui cheltuiți banii UE și de la bugetul de stat al României, pentru investiția intitulată “Promovarea culturii antreprenoriale”.

Nu este o simplă problemă de lingvistică, de traducere a unor cuvinte dintr-o limbă în alta. Elaborarea Planului Național de Dezvoltare al României, ca și a componentelor acestuia, Programele Operaționale Sectoriale, nu este treaba traducătorilor. Este o responsabilitate fundamentală a guvernanților, o componentă esențială a politicii economice care determină viitorul unei întregi națiuni.

Promotorii culturii “antreprenoriale” vor fi cei care vor elabora normele și criteriile pe baza cărora vor fi aprobate proiectele de investiții de miliarde de euro. Ce fel de calitate pot să aibă aceste proiecte, ce rezultate ne putem aștepta să obținem prin cheltuirea uriașelor sume de bani oferite cu atâta generozitate de națiunile surori ale UE, dacă gestionarea acestor bani a încăput pe mâna unor oameni care confundă “antrepriza” cu “întreprinderea” și “antreprenorul” cu “întreprinzătorul”?

Bursa, 03.01.2007

INTERGAREA EUROPEANĂ: FOND ȘI FONDURI

De câteva zile, România este unul din cele 27 de State Membre ale Uniunii Europene. Egal cu toate celelalte 26. Atât în drepturi, cât și în obligații. Cu aceleași garanții în ceea ce privește integritatea teritorială statală și securitatea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor săi. Temerile dezintegrării statului român, sau ale vreunei agresiuni externe asupra acestuia aparțin, definitiv, trecutului. Ele nu vor mai întuneca, niciodată, visurile și destinele românilor.

Aderarea ne-a adus securitate și garanții. Ne-a adus și dreptul de a participa la luarea deciziilor politice ale Uniunii Europene. Statul român este membru, cu drepturi depline, în Consiliul Europei. Un român este, deja, comisar (ministru) al Uniunii. Din luna mai, 35 de români vor fi membri ai Parlamentului Uniunii Europene.

Aderarea ne aduce și fonduri, adică sume bănești colectate la bugetul Uniunii Europene, prin taxe și impozite plătite de cetățenii celorlalte state membre. Contribuim și noi la acel buget, dar primim de 3-4 ori mai mult decât dăm. Frații noștri europeni ne dau acești bani pentru a ne ajuta să reducem, cât mai repede, decalajele uriașe care ne despart de ei în plan economic, social și cultural.

Politicienii și o bună parte a mass-media românești fac mare zgomot în legătură cu fondurile pe care România urmează să le primească de la bugetul european. Aceste fonduri sunt prezentate ca un adevărat panaceu al tuturor problemelor cu care se confruntă economia și societatea românească. Datorită acestor fonduri, ne spun domnii politicieni și jurnaliști, economia românească va crește în ritmuri anuale de 6-7%, vor fi create aproape un milion de locuri de muncă.

Este nefîndoielnic că banii primiți de la bugetul UE ne-ar putea fi de folos. Cu condiția să fim capabili să pregătim proiecte și să folosim banii respectivi pentru finanțarea proiectelor și nu pentru finanțarea rudelor și prietenilor politicienilor. Chiar și cu această condiție îndeplinită, ne-ar prinde bine să privim mai atent la valoarea reală a acestor fonduri și impactul concret pe care ele îl vor avea asupra dezvoltării economiei și societății românești în anii viitori.

La numai două zile de la aderarea noastră, prestigiosul cotidian britanic The Times ne atrage atenția asupra uriașului decalaj pe care îl avem față de țările

dezvoltate ale Uniunii Europene și asupra calității foarte slabe a instituțiilor statului român implicate în rezolvarea complexelor probleme ale integrării. De aici, îndoielile autorilor articolului menționat în ceea ce privește capacitatea statului român de a imprima un ritm de dezvoltare economică comparabil cu cel realizat, după aderare, de către Spania și, mai ales, de către Irlanda.

Valoarea fondurilor pe care le vom primi de la UE în perioada 2007-2013 și care vor fi transformate în capital, în capacități de producție de bunuri și servicii nu reprezintă nici 2% din necesarul de investiții prin care am putea să obținem un ritm de creștere asemănător cu cel înregistrat de Irlanda în primii 10 ani de la aderare. Restul de 98%, la nivel de 30-40 de miliarde de euro pe an, va trebui să provină din efort propriu, prin economisirea și investirea a 25-30% din PIB-ul anual. Așa au făcut irlandezii. Nu și-au limitat ambițiile de dezvoltare la utilul, dar insuficientul ajutor primit de la bugetul UE. numai cu fondurile UE, fără muncă, economisire și investiții, ne vom integra în UE, adică vom ajunge la un PIB egal cu media europeană nu mai devreme de sfârșitul acestui secol. Aceasta este problema de fond a integrării României în Uniunea Europeană.

Bursa, 08.01.2007

PROFESIONIȘTI PRIVATIZĂRILOR DE SUCCES

De când a fost înscăunat la Palatul Cotrocenilor, domnul Traian Băsescu descoperă noi și noi trăsături ale originalei noastre economii postdecembriste. Trăsăturile de care se minunează el însuși și pe care se grăbește să le aducă la cunoștința concetățenilor săi, cât se poate de repede, la ore de maximă audiență, pe toate canalele de mass-media, de preferință cele pe sticlă, că-s mai lucitoare.

Așa am aflat, cu ceva timp în urmă, chiar din gura domnului președinte, cum că economia noastră ar fi controlată de grupuri “de tip mafiot” care, culmea, au ajuns să influențeze elaborarea și adoptarea unor “acte guvernamentale”. Ceva mai apoi, domnul Președinte a descoperit existența unor grupuri de “băieți deștepți” care acumulează averi uriașe prin manipularea prețurilor la produsele energetice, intrate în proprietatea lor privată monopolistă în urma marilor privatizări “de succes” legiferate și duse la îndeplinire de către guvernarea noastră postdecembriști.

Recent, domnul Traian Băsescu s-a gândit să ne facă părtași la două dintre noile sale descoperiri. În primul rând, domnia sa a ajuns la concluzia că membrii Consiliului Superior al Magistraturii (CSM) desfășoară o activitate atât de bună, încât merită să fie felicitați, direct și personal, chiar de către șeful statului. Este, cu siguranță, o felicitare ex-ante, întrucât noi nu știm, încă, vreun caz în care străluciții noștri magistrați să fi adus în fața justiției și să fi condamnat vreunul dintre membrii grupurilor “de tip mafiot” care controlează actele guvernamentale în interesul propriei îmbogățiri, sau vreunul dintre “băieții deștepți”, care se îmbogățesc manipulând prețurile la energie.

Președintele nu s-a mulțumit să-i felicite pe magistrați pentru faptele lor viitoare, dar a găsit de cuviință să ne informeze că al nostru guvern “are miniștri, dar se ocupă de privatizări”. De reținut subtilitatea formulării prezidențiale: nu miniștrii, ci guvernul, în ansamblul lui și, se înțelege, sub conducerea domnului Tăriceanu, este cel care “se ocupă de privatizări”, în loc să se ocupe de “mandatul” pe care îl are, în calitatea sa de putere executivă în stat.

Concret, Președintele le reproșează membrilor guvernului că s-au făcut membri în “comisiile de privatizare” de la numeroase societăți comerciale scoase la “privatizare”, adică la vânzare, poziții care le permit să încaseze indemnizații

de sute de milioane de lei pe lună, pentru meritul, deosebit, de a participa la ședințele respectivelor comisii.

Simțindu-se vizat, Primul-ministru îi răspunde Președintelui cu o replică ce merită, cu prisosință, să rămână în analele guvernării românești postdecembriste. Citez: “Nu poți plăti un om cu responsabilități la o privatizare de dimensiuni cu sume derizorii. Mai bine nu-l mai plătești deloc. Dacă vrem să cerem profesionalism și ca lucrurile să fie tratate cu responsabilitate, e firesc ca din comisii să facă parte oameni cu responsabilități importante și putere de decizie, capabili să depășească probleme și să identifice soluții în timp util, pentru respectarea calendarului de privatizare”. Formulări de-a dreptul magistrale: “privatizare de dimensiuni”; “profesionalism” exprimat prin “putere de decizie”; indivizi capabili “să depășească probleme”; “calendar de privatizare”. Adevărate perle ale demagogiei politicianiste postdecembriste!

Ce ne trebuie nouă “comisii de privatizare” când, de fapt, vorbim despre vânzarea de societăți comerciale trecute, abuziv, de statul român postdecembrist, din proprietatea comună, indiviză, a cetățenilor țării, în proprietatea privată a statului român? De ce să nu vindem acțiunile respectivelor societăți, simplu, la bursă? Fără comisii de privatizare, fără consultanți, fără investitori strategici, fără trădări, fără spioni. La ce folosesc “comisiile de privatizare” formate din miniștri, senatori, deputați, etc., plătiți cu sume imense? Ca să facă ce? Ca să bea cafele și să negocieze cu “investitori strategici” aleși de “consultanți” străini, care se dovedesc, apoi, a fi spioni. Adică să vândă pe nimic avuția furată de la cetățeni.

Membrii acestor comisii de privatizare pot fi considerați “profesioniști”, însă numai într-un sens anume, unul diferit de el aflat în uzul general și acceptat de dicționarele de specialitate. În ultimii 15 ani, cei mai mulți dintre actualii membri ai comisiilor de privatizare au fost “în profesie”, ca membri în adunări generale ale acționarilor (care, de fapt, era unul singur – statul) și în consilii de administrație ale societăților comerciale cu capital “de stat”. S-a creat, astfel, o nouă “profesie”, aceea de guvernant ciocoi care, în loc să administreze avuția în folosul adevăratului proprietar, poporul, o “privatizează”, adică o vinde în propriul său folos. Numai în acest sens am putea vorbi de “profesionalismul” membrilor “comisiilor de privatizare” la care face referire domnul Tăriceanu.

Bursa, 15.01.2007

TICĂLOȘIA NUMITA RAAPPS

De câteva zile, RAAPPS a intrat în vizorul mass-media românești și în comunicatele de presă ale palatelor puterilor statului român. De la aceste surse, am aflat că RAAPPS a fost și este implicat în afaceri deloc curate cu persoane din imediata apropiere a celor care se află la vârful conducerii statului. RAAPPS face contracte de asociere cu firme off-shore, înregistrate în paradisuri fiscale, prin care pune la dispoziția acestora, la prețuri de nimic, sute de hectare de teren aflate pe malul lacului Snagov, sau în zone rezidențiale de lux ale Capitalei. Cu precizarea că firmele off-shore sunt controlate de oameni din imediata apropiere a șefului guvernului român. RAAPPS plătește miliarde de lei unei firme de avocatură, pentru servicii avocățești neefectuate. Cu precizarea că firma de avocatură în cauză este controlată de persoane aflate, mai mult sau mai puțin temporar, în imediata apropiere a șefului statului.

Ce este acest RAAPPS și de unde are el imensele resurse financiare cu care își îmbogățește, “partenerii de afaceri” din țară și din afara acesteia?

Denumirea prescurtată, de RAAPPS, vine de la Regia Autonomă – Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat. Această arătare a apărut, pentru prima dată, în peisajul economico-politic românesc, în anul de grație 1990, prin Hotărârea de Guvern nr. 1217/21.11.1990.

Două aspecte pitorești legate de nașterea acestui monstru. Mai întâi că el se trăgea dintr-o altă monstruozitate adusă pe lume de Guvernul condus de prim-ministrul în pulovăr, Petre Roman. Prin Hotărârea Guvernului României nr. 763/6.07.1990 fusese creată Regia Autonomă de Turism și Prestații DACOREX & Co. În primul alineat al HG nr. 763/1990, se făcea precizarea că respectiva regie autonomă “este societate comercială pe acțiuni cu capital de stat”. Deci și regie și societate comercială, în același timp. Ne aflăm cu mai bine de o lună de zile înainte de adoptarea Legii 15/1990, prin care se legifera “reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale”. La originea apariției pe lume a RAAPPS se află, deci, o hotărâre de guvern ilegală. În iulie 1990, neexistând Legea 15/1990, Guvernul nu putea înființa nici regii, nici societăți comerciale. Nu este singura ilegalitate guvernamentală de acest fel din acel an tulbure al istoriei noastre recente.

Conștient, probabil, de caracterul ilegal al HG nr 763/6.07.1990, guvernul Roman își ucide propria creație, adoptând HG nr. 1217/21.11.1990. Este interesant de reținut și aspectul că HG 1217/21.11.1990 va fi adusă la cunoștința cetățenilor abia după doi ani, atunci când această hotărâre va fi publicată în Monitorul Oficial nr 109/27.05.1992.

De ce această lungă întârziere? De ce guvernul Roman a ascuns adevărul? Pentru un motiv foarte simplu. Crearea RAAPPS a fost și a rămas o ticăloșie, parte integrantă și intrinsecă a marii ticăloșii cunoscută prin cuvintele de “reformă” și “privatizare”.

În art. 2 din HG nr. 1217/1990, prin care se desființa DACOREX și se înființa RAAPPS, se preciza că obiectul de activitate al nou createi regii autonome “îl constituie administrarea, întreținerea, asigurarea serviciilor și deservirea imobilelor în care își desfășoară activitatea Adunarea Deputaților, Senatul, Președinția României, Guvernul, ministerele și alte organe centrale, precum și a spațiilor și bunurilor menționate”. Pe scurt, obiectul de activitate ale acestei creaturi ar fi trebuit să fie “administrarea” de imobile și de alte bunuri utilizate pentru exercitarea autorității statale, bunuri de interes și de uz public.

În mod normal și firesc, bunurile de uz și de interes public sunt administrate de instituții publice, adică de autorități finanțate de la bugetul public, de stat, local, sau comunitar. Membrii Parlamentului și ai Guvernului nu folosesc imobilele în cauză în scopul de a produce bunuri și servicii care să poată fi vândute pe piață. Ei le folosesc pentru exercitarea autorității de stat, un serviciu public. Numai entitățile care administrează bunuri folosite la producția de mărfuri pot fi administrate de o regie autonomă.

De ce nici guvernul Roman și niciunul dintre guvernele care l-au urmat n-au creat o instituție publică care să administreze respectivele bunuri publice menționate în art. 2 al HG nr. 1217/1990? Pentru simplul motiv că scopul crării RAAPPS era cu totul altul decât cel declarat în respectiva hotărâre de guvern. Scopul nu era “administrarea” bunurilor în cauză, ci jefuirea acestora. Bunurile de uz și de interes public, aflate în patrimoniul instituțiilor publice nu pot fi vândute, înstrăinate. Cele aflate în patrimoniul unei regii autonome pot fi înstrăinate, scoase la mezat. Art. 3 al HG nr. 1217/1990 ne trimite la anexa hotărârii unde sunt listate “unitățile și subunitățile” ale căror bunuri sunt trecute “în patrimoniul RAAPPS”. Ajunși la această anexă, vom constata că bunurile intrate în patrimoniul RAAPPS nu au nici în clin nici în mână cu activitatea desfășurată de “Adunarea Deputaților, Senatul, Președinția României, etc.”. În față era gardul, iar în spate era leopardul. În patrimoniul RAAPPS au fost incluse palate, castele, vile, echipamente, mobilier, terenuri, ferme agricole, întreprinderi industriale, de transport, etc., cu valori de miliarde de euro, bunuri care, până în 1989, fuseseră utilizate pentru “ridicarea nivelului de trai” al ... securității și nomenclaturii comuniste.

Au fost incluse în patrimoniul RAAPPS, bunurile și terenurile administrate anterior de: Întreprinderile agro-industriale Băneasa, Măgurele, Chitila, Constanța; Întreprinderea Poligrafică “Bucureștii Noi”; Hotel și Restaurant TRIUMF; Hotel și Restaurant FLOREASCA. Etc. Etc.

În cei 17 ani care au trecut de la crearea RAAPPS, au fost adoptate sute de hotărâri de guvern prin care bunurile, aflate în “patrimoniul” acestei regii “autonome”, cu valori de miliarde de euro, au fost trecute când din proprietate publică în proprietate privată a statului, când invers, când transferate la alte entități, sau permise de la alte entități. Au fost vândute, concesionate, închiriate, date în asociere, etc., rezultatul real și final fiind acela al diminuării continue a valorii acestui patrimoniu. Un rechizitoriu făcut de un procuror competent și responsabil asupra fărâdelegilor săvârșite în administrarea patrimoniului RAAPPS ar face inutilă orice altă anchetare a prim-miniștrilor postdecembriști.

Recentele dezvăluiri privind afacerile RAAPPS cu terenurile de la Moara Vlăsiei (Snagov), din Bulevardul Expoziției, vânzarea hotelului Triumf și onorariile plătite necuvenit firmei de avocatură patronată de Elena Udrea sunt vârful aproape invizibil al uriașului iceberg de ticăloșii săvârșite în administrarea RAAPPS, ticăloșii pe care, mai devreme, sau mai târziu, justiția românească va trebui și va putea să ni le aducă la cunoștința cetățenilor țării.

Bursa, 22.01.2007

TAXE ȘI INTERESE LA CURTEA UE

De 17 ani, statul român este folosit de către guvernanți ca instrument pentru propria lor îmbogățire, în detrimentul celor guvernați. Statul român este cel căruia îi datorăm legile prin care capitalul național acumulat până în anul 1989 a fost, mai întâi, trecut, pe nimic, din proprietatea comună a tuturor cetățenilor țării în proprietatea privată a statului român și, de acolo, a fost trecut, tot pe nimic, în proprietatea privată a guvernanților sau a camarilei lor, din țară și din afară.

Nu s-au mulțumit, însă cu avuția acumulată de națiunea română până în 1989. Au constatat că românii produc, în continuare, avuție, chiar deposedați de capital, lucrând ca slugi salariate la cei deveniți proprietari pe propria lor avere. Trebuia jecmănită și această nouă avuție. Așa s-au creat legi care au permis Comisiei Naționale de Valori Mobiliare (CNVM) și CEC-ului să participe la marea escrocherie financiară numită FNI. Așa s-au creat legi care au făcut posibilă nașterea, peste noapte, a miliardarilor “făcuți” din scutiri de taxe și impozite, ori restituiri de TVA.

Așa a fost creată și Legea 343/2006, prin care s-a aprobat modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind aprobarea Codului Fiscal. Noul Cod Fiscal care include și așa-zisa taxă specială pentru autoturisme și autovehicule.

Românii plătesc taxe pe autoturisme și autovehicule din timpuri imemorabile. Actualii guvernanți au găsit de cuviință că odată intrați în UE, cetățenii României vor fi foarte fericiți să plătească, în plus, o nouă taxă pentru ale lor autoturisme și autovehicule, una specială.

Noua taxă este “specială” pentru că se plătește “la prima înmatriculare în România”. Este o șmecherie fiscală de toată frumusețea. Demnă de părinții ei fondatori, adică de cei care guvernează țara de doi ani ca urmare a unor alegeri pe care cea mai autorizată voce în stat, adică chiar actualul nostru Președinte, le-a gratulat cu epitetul de ... fraudă electorală.

Românii plăteau și până acum taxă pentru înmatriculările auto. Cum plătesc și cetățenii celorlalte state membre ale Uniunii Europene. Guvernanții noștri, care s-au îmbogățit făcând “afaceri” cu statul, vânzând statului diverse produse și servicii, inclusiv autoturisme “negociate”, fără licitație, sau cumpărând de la stat capital, tot la prețuri “negociate”, au inventat taxa specială pentru “prima” înmatriculare în România. Nici a doua, nici a treia. Numai prima.

Taxa este foarte mare. Ajunge la câteva mii de euro, adică de câteva ori mai mult decât prețul la care se comercializează autoturismele de mâna a doua ale celor mai multe mărci de valoare medie de pe piața europeană. Taxa favorizează, clar, producătorii români de autovehicule (în speță DACIA - RENAULT) și importatorii români de autoturisme străine noi (în speță TĂRICEANU și ȚIRIAC) și defavorizează importatorii de autoturisme de mâna a două, ca și miile de cetățeni români care nu-și pot permite să cumpere un autoturism nou și care, din cauza noii taxe, nu-și mai pot permite să-și cumpere unul străin de mâna a doua, cu mult superioare calitativ celor de mâna a doua din producția internă.

Prins cu mâța-n sac de către oficialii Uniunii Europene, domnul prim-ministru a sărit ca ars și și-a exprimat, din nou, marea grijă pe care ne-o poartă. El ne minte-n față spunându-ne că taxa specială în discuție a fost legiferată cu scopul de a ne scăpa de poluare, deoarece România, săraca, nu poate fi lăsată să devină “groapa de gunoi a Europei”. Deci hâburile de DACIA, în circulație din anii '80 pot să-și schimbe proprietarii și să ne polueze în voie, fără să plătească vreo taxă specială, în timp ce un AUDI produs în anul 2000, care poate fi cumpărat cu câteva sute de euro, nu poate ajunge la îndemâna românului, din cauza taxei pentru “prima” înmatriculare în România, de câteva mii de euro.

Taxa specială pentru prima înmatriculare a autoturismelor în România este discriminatorie și contrară liberei concurențe și liberei circulații a bunurilor. Este o taxă contrară legislației UE.

Deocamdată, ne aflăm în fața unor “atenționări” ale oficialilor UE referitoare la această taxă. În cazul în care guvernarea noastră nu vor da curs acestor atenționări și nu vor anula taxa despre care vorbim, urmează, firește, chemarea în judecată a statului român. Cum s-a mai întâmplat și cu cel polonez și cu cel ungar. Judecată care se va încheia, firește, cu o amendă. Care ar trebui să fie plătită nu de noi, cetățenii, prin bugetul de stat, ci de cei care au instituit taxa specială: senatorii și deputații care au votat Legea Codului Fiscal și domniile miniștri implicați.

Oricum, este un semn încurajator. După aderare, libertatea de acces la furăciuni a guvernanților noștri s-a limitat dramatic.

Bursa, 29.01.2007

BLESTEMUL JAFULUI

Imediat după decembrie 1989, Oracolul din Dămăroaia, autoprozentat ca fiind politologul Silviu Brucan, ne aducea la cunoștință marea sa revelație, conform căreia românii le vor trebui 20 de ani ca să învețe ce-i aceea democrație.

La timpul respectiv, am atras atenția că, în spatele revelației marelui manipulator de conștiințe se află hotărârea grupului care se instalase la conducerea statului român, în urma loviturii de stat din decembrie 1989, de a jefui timp de două decenii avuția productivă acumulată de români de-a lungul istoriei.

S-a înșelat Oracolul. M-am înșelat și eu. În cei șaptesprezece ani de “reformă”, în loc să învețe democrația, românii au fost dresați să trăiască în oligarhie, sau în băjenie. În aceeași perioadă, deși s-au conceput și pus în practică cele mai rafinate inginerii de jefuire financiară, sacul economiei românești este departe de a fi golit complet. Mai este, încă, de furat.

Recent, purtătoarea de vorbe a Guvernului României ne-a informat că echipa condusă de domnul Tăriceanu a hotărât, în numele nostru, că trebuie să mai așteptăm încă vreo opt ani ca să intrăm în rând cu lumea monetară europeană, adică să schimbăm leul cu euro-ul.

Sloveniei i-au trebuit doi ani de la data aderării la Uniunea Europeană până la data când a intrat în zona euro. De ce am avea nevoie noi, românii, de o perioadă de timp de patru ori mai lungă decât aceea parcursă de sloveni? Suntem noi de patru ori mai proști, mai puțin dotați de Dumnezeu?

Există cinci criterii, mari și late, pe care un stat membru al Uniunii trebuie să le îndeplinească pentru a putea trece la euro. Acestea sunt următoarele: 1 – prețuri stabile, adică indicele inflației să nu fie mai mare decât cu 1,5% față de ratele de inflație ale celor trei state care au ratele de inflație cele mai scăzute; 2 – stabilitatea cursului de schimb – cursul de schimb să se mențină timp de doi ani în marja autorizată de fluctuație; 3 – deficitul bugetar să fie sub 3% din PIB; 4 – datoria publică să nu depășească 60% din PIB; 5 – rata dobânzii pe termen lung să nu fie mai mare decât cu 2% față de ratele dobânzii ale celor trei state cu ratele de dobândă cele mai scăzute.

Care din cele cinci criterii, numite de convergență, nu ar putea fi îndeplinite de România în următorii doi ani?

În anul 2006, rata inflației a fost de 4%. O reducere de încă un procent ne-ar aduce în situația de a îndeplini primul criteriu al convergenței, cel al stabilității

prețurilor. Nu poate BNR și al său guvernator nemuritor să facă acest mic pas, de un procent, după ce ne-a demonstrat că în doi ani poate crește inflația de la 2% la 250%, și în alți doi ani că o poate reduce de la 25% la 10%? De ce subestimează Guvernul Tăriceanu capacitatea de adaptare a tiparniței noastre monetare?

În ultimii doi ani, cursurile de schimb ale leului față de principalele monede ale lumii au fluctuat într-o marjă mai mult decât normală, leul apreciindu-se cu 16% față de dolarul american și cu 15% față de euro. Deci, fără probleme și la al doilea criteriu de convergență.

Pe primele 11 luni ale anului 2006, bugetul consolidat al statului român s-a realizat cu un excident de 1,6% din PIB. Până la deficitul de 3% cerut de cel de-al treilea criteriu al intrării în zona euro este mult și bine.

Se pare că hotărârea Guvernului de a amâna intrarea României în lumea bună a finanțelor europene, în zona euro, este legată de ultimele două criterii de convergență: datoria publică și nivelul dobânzilor.

La sfârșitul anului 2006, datoria publică a fost mai mică decât jumătatea valorii cerute de Banca Centrală Europeană, adică sub 30%. În 1989, datoria publică a statului român, internă și externă, era egală cu zero. De atunci, statul român s-a înglodat în datorii într-un ritm mediu anual de aproape 2 miliarde de euro, sau 2% din PIB. Se pare că actualii guvernanți vor să continue "trendul" din ultimii 17 ani încă opt ani de acum înainte, astfel încât, în 2014, să ne apropiem de cifra maxim admisă pentru intrarea în zona euro. Să ajungem la o datorie publică de 90-100 de miliarde de euro. Astfel încât și nepoții noștri să trăiască ... bine și să folosească jumătate din PIB-ul pe care îl vor produce ca să plătească datoria publică contractată de guvernanții contemporani nouă.

În sfârșit, dar nu și cel mai puțin important, ultimul criteriu de convergență este legat de nivelul ratelor dobânzii.

În prezent, românii plătesc dobânzi mai mari decât dublul dobânzilor plătite de majoritatea cetățenilor Uniunii Europene. Aceasta, din cauza faptului că piața bancară din România are un pronunțat caracter monopolist. La sfârșitul anului 2006, trei bănci, toate controlate de capitalul străin, dețineau peste 50% din totalul activelor nete ale sistemului bancare. Șase bănci, toate cu capital majoritar străin, dețineau 64% din totalul activelor nete. Cu excepția vechii rețele CREDICOP, care deține 0,3% din totalul activelor nete bancare, în România nu există bănci populare. Numai acestea ar fi putut concura marile monopoluri și carteluri bancare. Numai existența a mii de bănci populare face posibilă practicarea de dobânzi decente pe piața bancară. În România, băncile populare au fost distruse, în anul 2000, printr-o ordonanță guvernamentală.

Se pare că nu ne va fi foarte greu să scăpăm de blestemul care se numește jefuirea majorității de minuscula minoritate cocoțată la conducerea statului român.

CELE PESTE 10.000 DE LEGI

“Dialogul” dintre președintele nostru și prima putere în stat – aceea legislativă, adică Parlamentul țării – îmbracă, în ultimele zile, forme de-a dreptul hilare.

Președintele, exercitându-și prerogativa constituțională de a-și exprima și el liber opiniile politice, a găsit de cuviință să ne aducă la cunoștință că senatorii și deputații “fac legi pentru infractori”. Concret, el se referea la o lege menită să-i scutească de ceva datorii pe producătorii autohtoni de bere, mulți dintre ei aduși în stare de insolvență de politica economică a statului român postdecembrist, în componența acestuia intrând și instituția care a generat hiperinflația nimicitoare din deceniul trecut, pe numele ei BNR.

La aflarea opiniei prezidențiale, conducătorii celor două camere ale Parlamentului, unul aparținând grupării aflată pe băncile puterii, celălalt grupării de pe băncile opoziției, și-au descoperit, pe dată, comunitatea de origine și de interese, s-au întrunit și au votat o declarație prin care îi atrag atenția șefului statului că i-a jignit, făcându-i complici cu infractorii, și îl somează să își ceară scuze pentru afirmațiile sale impardonabile. Șeful Senatului, supărat foc, iese pe sticlă, la ceas de seară, să ne spună cât de mare a fost contribuția domniilor lor, parlamentarii, la uriașele noastre împliniri din ultimii 17 ani. În această perioadă, ne spune domnul Nicolae Văcăroiu, Parlamentul României a adoptat “peste 10.000 de legi”. Numai “datorită” acestor “peste 10.000 de legi” suntem unde suntem și nu în alt loc. Domnul Președinte Băsescu, ne sugerează primul senator al țării, ar trebui să aibă ceva mai mult respect pentru neprecupețitul efort făcut de legiuitori în pavarea cu norme călăuzitoare a drumului nostru către luminile democrației și bunăstării.

Cele “peste 10.000 de legi” au făcut posibile: transformarea a jumătate din capacitățile de producție ale țării în fier vechi și materiale de construcție; înstrăinarea a peste 80% din capitalul național, ceea ce face ca un procent corespunzător din PIB-ul anual să intre în conturi bancare aflate în afara țării, rămânând mai nimic de investit în teritoriul național; distrugerea a peste 4 milioane de locuri de muncă, urmarea fiind aceea că 3 milioane de români au luat calea băjeniei, abandonându-și copiii în voia sortii, a drogurilor și criminalității de toate felurile; decesul prematur a milioane de vârstnici și nou-născuți, din

cauza lipsei de medicamente și de îngrijire medicală; polarizarea socială dusă la extrem, prin concentrarea averii naționale în mâinile a 4-5% din cetățeni, în timp ce restul de 95-96% trăiește în sărăcie lucie; infestarea întregii societăți românești cu virusul corupției, cu disprețul față de muncă, cinste, competență, etc. Iată mănunchiul principalelor rezultate obținute prin adoptarea și punerea în practică a celor “peste 10.000 de legi”! Rămâne de văzut dacă producătorii autohtoni de bere, vizați de Președintele Bănescu, nu și-au plătit birurile către stat pentru că au vrut să fure statul sau pentru că, pur și simplu, n-au avut de unde să plătească birurile în cauză.

Observ, mai întâi, că berarii nu sunt primii capitaliști români care s-au îmbogățit prin neplata datoriilor către stat. Au fost și alții scutiți de astfel de datorii, inclusiv în timpurile când domnul Traian Bănescu era membru al Guvernului.

În al doilea rând, se cuvine să observăm că legiuitorii români au făcut și fac legi nu numai pentru infractori, ci și pentru prădători. Cele mai mari bogății nu s-au strâns din neplata datoriilor la buget, ci prin cumpărarea pe nimic a unor hălci uriașe din averea națională, pe baza și cu ajutorul legilor “privatizării”. Bogății la fel de mari s-au strâns și vânzând statului produse la prețuri umflate cu ajutorul ... legilor referitoare la achizițiile publice.

Acestea sunt motivele care mă fac să afirm că domnul Președinte îi subestimează pe legiuitori, făcându-i complici numai cu infractorii. Meritele celor care au născut cele peste 10.000 de legi sunt mult mai mari. Lor le sunt datori și prădătorii transformați în miliardarii tranziției.

Bursa, 12.02.2007

COALIȚIA TRANSPARTINICĂ

Se pare că domnul Traian Băsescu și-a propus ca, în primul său mandat la Cotroceni, să devină un priceput diagnostician al economiei și societății românești. Cu ceva timp în urmă, domnia sa a descoperit economia românească este una “de tip mafiot”, mai apoi, că această economie există grupuri de “băieți deștepți” care se îmbogățesc prin manipularea prețurilor le energie.

Zilele trecute, participând la lansarea Raportului de Analiză și Prognoză pe anul 2007 al Societății Academice din România, șeful statului ne-a adus la cunoștință că “România are o economie care poate fi etichetată, în multe din zonele ei, ca fiind una de privilegiu, în care nu întotdeauna au funcționat șansele egale, în care clientela politică a avut acces la resurse, iar oamenii obișnuiți nu au avut nici o șansă pentru că nu au cunoscut politicieni”. Cu două zile înaintea acestei declarații, adresându-se Parlamentului României, domnul Președinte se referea la existența unei “coaliiții transpartinice”, adică o alianță formată din oameni politici corupți care fac parte din partide diferite și care “au făcut din politică doar vehicolul îmbogățirii”.

Citatele de mai sus ne dovedesc că domnul Băsescu înțelege cât se poate de bine simptomele principalelor boli de care suferă economia românească actuală: corupție, mafii, monopoluri, privilegiu, clientele politice, îmbogățire prin politică, lipsă de șanse pentru majoritatea cetățenilor țării. Cunoașterea simptomelor nu este, însă, suficientă pentru eradicarea bolilor. Este nevoie de mai mult. Trebuie cunoscute cauzele care au generat boala. Urmează apoi, stabilirea medicației cuvenite, eventual bisturiul.

Poate că domnul Băsescu nu este chiar așa de grăbit cum îl cred unii și și-a propus să treacă de la postura de diagnostician la aceea de chirurg de-abia în al doilea mandat de președinte.

În această perspectivă, îmi permit să-i pun la dispoziție câteva idei care ar putea să-l ajute în înțelegerea cauzelor care au generat actualele boli ale economiei românești și în pregătirea unei posibile vindecări a acestor boli.

“Coaliiția transpartinică” a politicienilor corupți nu a apărut în viața societății românești în ultimele zile, sau în perioada de când domnul Băsescu este șef la Palatul Cotroceni. “Coaliiția transpartinică” s-a născut în data de 22 decembrie, sau, poate, chiar mai devreme. Ea a existat și atunci când a fost adoptată legea

prin care cetățenii României au fost deposedați de capitalul aflat în proprietatea lor comună și prin care acest capital a fost trecut în proprietatea privată a statului, pentru ca apoi, prin “legile privatizării”, să fie trecut din proprietatea privată a statului hoț în proprietatea privată a “clientelei politice”. Aici se găsește cauza lipsei de șanse a “oamenilor obișnuiți”, adică a majorității cetățenilor țării. Dacă, în 1990, acești “oameni obișnuiți” ar fi devenit proprietari privați asupra întregului capital național, așa cum am propus eu la timpul respectiv, atunci ar fi funcționat și pentru ei principiul “șanselor egale”. N-am mai fi avut “economie de privilegii”, ci o economie democratică, competitivă și performantă.

“Coaliția transpartinică” a existat și atunci când au fost adoptate legile referitoare la Statutul Băncii Naționale a României. Dacă în aceste legi ar fi fost inserată o clauză prin care guvernatorul și membrii consiliului de administrație ai BNR ar fi fost demși automat în cazul în care inflația ar fi fost mai mare de 5% pe an, așa cum am propus la timpul respectiv, economia românească nu ar mai fi funcționat cu o inflație de 250% pe an, salariile nu ar mai fi putut fi reduse la jumătatea celor avute înainte de 1990, întreprinderile românești în care națiunea română a investit echivalentul a sute de miliarde de euro nu ar mai fi fost aduse în faliment și în situația de a fi vândute la prețul de ... un euro, etc.

“Coaliția transpartinică” a existat și atunci când a fost creată ticăloșia numită RAPPs, ca și alte regii autonome de același fel, folosite ca “vehicule ale îmbogățirii” politicianilor de toate culorile și categoriile.

“Coaliția transpartinică” a politicianilor corupți va exista în România atâta timp cât economia va fi una de tip oligarhic în care capitalul este concentrat în proprietatea unui umăr minuscul de familii, în timp ce marea majoritate a cetățenilor nu au acces la capital.

Numai o acțiune politică de mare anvergură pentru democratizarea proprietății asupra capitalului va determina înlocuirea coaliției transpartinice a politicianilor corupți cu o coaliție transpartinică de politicieni formată din reprezentanți autentici ai “oamenilor obișnuiți”, o coaliție care nu va mai face legi pentru infractori și prădători, ci legi pentru muncitori, pentru inovatori și pentru investitori.

Bursa, 19.02.2007

DUBLA FAȚĂ A BANILOR

În ultimele zile, marile agenții de presă europene au publicat mai multe studii și rapoarte referitoare la jaful practicat de bănci asupra cetățenilor Uniunii Europene. Aflăm din aceste studii că sistemul bancar european s-a structurat de asemenea manieră încât concurența între operatorii lui este, practic, inexistentă, marile trusturi bancare înțelegându-se asupra prețurilor principalelor produse oferite clienților. Aceste prețuri sunt atât de mari încât toate marile băncile europene, care controlează marea majoritate a activelor bancare, realizează profituri de peste 25%, ceea ce este aberant pentru acest sector de activitate economică.

Din acest punct de vedere, am putea afirma că sistemul bancar românesc este mai mult decât integrat în cel european. Dacă, din punct de vedere al PIB-ului pe cap de locuitor, de-abia atingem o treime din media europeană, din punct de vedere al rapacității sistemului bancar suntem, cu siguranță, cu mult deasupra mediei europene. În România, trei bănci, toate cu capital străin, controlează peste 50% din totalul capitalului bănesc. Zece bănci – toate cu capital străin – controlează mai mult de trei pătrimi din valoarea acestui capital. În prezent, în România funcționează mai puțin de 40 de unități bancare, ceea ce înseamnă o bancă pentru o jumătate de milion de români.

Cu un grad de concentrare atât de ridicat, nu este de mirare că prețul pe care românii trebuie să-l plătească pentru a avea acces la capitalul bănesc este cel mai ridicat din întreaga Uniune. Diferențialul de dobândă, adică diferența dintre prețul pe care băncile ni-l plătesc ca să folosească economiile noastre bănești și prețul cu care vinde aceste economii către concetățenii noștri este atât de mare, încât sunt bănci care activează în România ce obțin profituri duble față de media europeană.

În baza Legii 109/1996, la începutul acestui deceniu, în România funcționau peste 120 de bănci populare care practicau dobânzi la jumătatea celor practicate de marile bănci comerciale.

Simțind primejdia pe care băncile populare începuseră să o reprezinte pentru ele, marile trusturi bancare, în complicitate cu mass-media și cu guvernării noștri postdecembriști au declanșat un atac nimicitor împotriva tinerelor structuri bancare de esență cooperatistă, apropiate de interesele cetățenilor. Atacul a

început în plan mediatic, pentru “pregătirea” opiniei publice, prin defăimarea și incriminarea activității băncilor populare. A urmat atacul legislativ printr-o ordonanță de urgență dată de Guvernul Isărescu care schimba regula jocului, punând condiții de reautorizare a băncilor populate, opuse complet celor în baza cărora fuseseră autorizate inițial. Constatând că, totuși, o bună parte din băncile populare puteau să se “strecoare”, să treacă prin furcile caudine, impuse de ordonanță, după numai câteva luni, același guvern a emis o ordonanță, cu restricții mult mai dure, astfel încât băncile populare, în loc să devină o componentă fundamentală a sistemului bancar românesc, să constituie principala garanție a funcționării legilor concurenței în acest sector al economiei naționale, au devenit istorie, fiind forțate să intre în lichidare, prin efectul legii.

În ultimii 17 ani de istorie românească, marea invenție omenească numită bani, în loc să fie folosită în folosul românilor, pentru a le face mai eficientă munca și mai frumoasă viața, a fost și continuă să fie folosită pentru jaf, pentru îmbogățirea unei minorități pe seama majorității.

La începutul anilor '90, profesorul Anghel Rugină propunea românilor o reformă monetară care să facă imposibilă manipularea prețurilor, în general, și a prețului banilor, în special.

Adoptarea propunerii acestui mare economist român ar fi făcut imposibil furtul contravalorii unor mari exporturi făcute în ultimele luni ale anului 1989, bani care n-au mai ajuns în conturile statului român, ci în conturile securiștilor și nomenclaturiștilor înfițiți în fostele întreprinderi de comerț exterior. Bani cu care, ulterior, au fost cumpărate hoteluri, fabrici, trusturi de presă.

Adoptarea propunerilor profesorului Rugină ar fi făcut imposibilă jefuirea Bancorex-ului. Inclusiv folosirea banilor furați de la Bancorex pentru cumpărarea de hoteluri, fabrici, trusturi de presă. Aceași propunere, pusă în practică, ar fi făcut imposibilă inflația de 250% pe an, cu toate consecințele ei: reducerea dramatică a salariilor și pensiilor, distrugerea a milioane de locuri de muncă, trimiterea în robie a milioane de români.

Marea invenție numită energie atomică poate aduce lumină și căldură, adică viață. Dar tot ea poate aduce întuneric și moarte. La fel și banul. Depinde pe mâna cui apucă.

Bursa, 26.02.2007

“REDISTRIBUIREA BOGĂȚILOR”

De câteva zile , o bună parte a mass-media românești, aceea controlată de mogulii tranziției și ai “reformei”, prin natura lor antinaționale și antipopulare, au declanșat un atac furibund împotriva miniștrilor de finanțe ai statelor Uniunii Europene, care sunt acuzați, în bloc, că le-a “intrat în cap o idee comunistă”, că “fac o politică economică de stânga”, că pledează pentru “redistribuirea bogățiilor la cei săraci”.

Un exemplu tipic de mistificare, de încercare de manipulare a oamenilor de bună credință, care dispun de mai puțină informație. Problema pusă în discuție de miniștrii finanțelor europene nu este una ideologică, care să-i plaseze pe cei în cauză la dreapta, sau la stânga, să-i identifice cu comunismul, sau capitalismul.

Problema pusă în discuție de responsabilii europeni este una care ține de știința economică, a guvernării și administrației. Ea își are originea în faptul că dezvoltarea susținută a economiei europene din ultimii ani a fost realizată, din nefericire, prin dezechilibrarea accentuată a raportului dintre profituri și salarii, în favoarea primelor. În termeni reali, salariile au scăzut, în timp ce profiturile au crescut în ritmuri aberante. Este un dezechilibru fundamental al vieții economice și sociale. Adâncirea acestui dezechilibru poate pune sub semnul întrebării întregul sistem economico-social european, însăși legitimitatea acestui sistem.

Domnul Peer Steinbrück, ministrul german al finanțelor, afirmă că “dacă ani de zile, pentru salariile mici și pentru categoriile sociale mijlocii, există pierderi salariale nete în timp ce are loc o explozie a profiturilor, atunci se ajunge la o criză de legitimitate a modelului european de economie socială de piață”. În același sens se pronunță și domnul Joaquin Almunia, comisar european pentru afaceri economice și monetare. “Ponderea salariilor în totalul veniturilor create în statele membre ale UE, spune comisarul european, este, în prezent, cea mai scăzută din ultimii ani și nu cred că această situație va rezista”.

Responsabilii finanțelor europene nu cer capitaliștilor “să acorde muncitorilor o parte mai mare din profiturile companiilor”, să “redistribue bogățiile la cei săraci”, așa cum insinuează mass-media românești la care ne-am referit. Ei observă că s-a creat un dezechilibru în împărțirea veniturilor create, nu a profiturilor și bogățiilor. Veniturile sunt rezultatul cooperării dintre capital și muncă. Remunerarea insuficientă – absolută și/ sau relativă – a unuia dintre

cei doi factori care participă la producția de venituri – muncă și capital – are grave consecințe economice și sociale. Și remunerarea insuficientă a capitalului, și remunerarea insuficientă a muncii conduce, implacabil, la reducerea eficienței, a productivității, a valorii venitului global produs în economie, cu multiple consecințe sociale: șomaj, sărăcie, băjenie, criminalitate, droguri, etc., etc.

Acestea sunt motivele reale ale îngrijorării responsabililor financiari europeni, îngrijorare cauzată de deteriorarea raportului dintre salarii și profituri, nu de “infestarea” lor cu idei comuniste, populiste, de stânga, etc. Bunul simț, cunoștințele lor profesionale și atitudinea lor politică și civică nu le permit să aducă Europa în starea jalnică în care guvernării noastre au adus România.

În 1990, ponderea salariilor în valoarea totală a PIB-ului României era de peste 50%. Aproape de valoarea pe care o avea acest raport, la acea vreme, și în țările dezvoltate ale Europei. Între timp, ponderea salariilor în PIB-ul românesc a scăzut la sub 15%. Aceasta, ca urmare a faptului că au scăzut și salariul (mediu) și numărul angajaților (ambele la jumătate). În prezent, PIB-ul nostru este mai mare decât cel din 1990. Cel puțin așa ne spun guvernării. Asta înseamnă că pierderea suferită de salarii, de la 50% la 15%, se regăsește, automat, în creșterea corespunzătoare a profiturilor.

Consecințele se cunosc. Trei milioane de români și-au luat lumea-n cap, și-au părăsit țara, și-au părăsit familiile, copiii. Ca să câștige un salariu cât de cât decent. Să supraviețuiască, în condiții dramatice: acolo unde muncesc cunosc umilințe cumplite, familiile li se destramă, copiii sunt lăsați de izbeliște, fără îngrijirea și dragostea părintească, liberi la droguri și analfabetism. Toate acestea deoarece guvernării postdecembriști ai României au vrut, neapărat, să strângă averi uriașe, în câțiva ani, prin deposedarea propriilor cetățeni atât de averea acumulată de aceștia până în 1989, cât și de cea mai mare parte a veniturilor create după 1989.

Cine seamănă vânt culege furtună. După ce “a încheiat tranziția”, adică după ce a făcut reforma prin care a distrus milioane de locuri de muncă și a redus nivelul salariilor la niveluri insuportabile, guvernul român constată că nu mai are pe cine să pună la muncă, să creeze PIB, din care cea mai mare parte să se transforme în profituri. Vrea să-i aducă acasă pe căpșunari. Să le dea prime de întoarcere acasă. Asta da măsură de stânga, populistă, comunistă! Exact aici nu vor să ajungă miniștrii europeni de finanțe.

Bursa, 05.03.2007

SALARIILE ROMÂNILOR ÎN 2007

Mare dezbateri, mare, pe tema salariilor românilor în anul de grație 2007, primul după aderarea României la Uniunea Europeană. Mai întâi, un săptămânal central publică o prognoză din care rezultă că salariile celor mai mulți dintre români urmează să fie mai mari, în 2007, cu 20-30% față de cele realizate în 2006. Cifrele prognozate de săptămânal sunt, apoi, preluate de mai mulți realizatori de televiziune și “dezbătute” cu ajutorul unor întregi echipe autoprezentate ca fiind de superspecialiști în materie. Cum era de așteptat, intră în arenă și BNR-ul, care ne reamintește nobila ei misiune de a ține inflația “țintită”, adică luată la ochi, să nu cumva să sară pragul prestabilit, caz în care va cădea pradă rafalelor slobozite de bătrâna doamnă pentru “sterilizarea” maidanezilor indisciplinați, printre aceștia numărându-se și creșterile salariale, obiect al prognozelor și dezbaterilor la care ne referim.

Raportul dintre inflație și salarii a reprezentat una din principalele componente ale procesului prezentat românilor ca fiind “reforma”, deși am fi mai aproape de adevăr dacă am utiliza cuvântul de “jaformă”. De aproape două decenii, românilor li se spune că salariul este cauza, iar inflația este efectul. Salariul este o parte componentă a prețului. Creșterea părții determină creșterea întregului. Logică simplă. Aparent corectă. Numai aparent.

În realitate, lucrurile stau exact invers. În ultimii 17 ani de economie românească, inflația a determinat dinamica salariilor. Nu invers. Inflația, respectiv creșterea susținută și continuă a prețurilor, a fost determinată și realizată nu prin creșterea salariilor, ci prin creșterea artificială a cantității de bani în circulație, peste cantitatea cerută de volumul și numărul tranzacțiilor de schimb de mărfuri. Generarea și întreținerea inflației a avut ca scop, și rezultat, printre altele, și controlul dinamicii salariilor, mai exact diminuarea continuă a acestora.

Controlând creșterea prețurilor, cu ajutorul banilor, guvernării români postdecembriști, profitând și de slăbiciunea sindicatelor, au “indexat”, an de an, salariile astfel încât puterea de cumpărare a acestora a scăzut continuu, ajungând în anul 2000 la mai puțin de jumătate față de nivelul atins în 1989. Au crescut prețurile cu 100%, salariile au fost crescute și ele, dar nu cu 100%, ci cu 80%. Iată cum se face că în perioada jaformei, în România, inflația a fost cauza, iar salariile, efectul.

Diminuarea salariilor cu ajutorul inflației a avut efecte multiple asupra economiei românești. În primul rând, a redus cerea de bunuri și servicii, determinând subutilizarea capacităților de producție, imposibilitatea desfacerii producției realizate de întreprinderi, intrarea acestora în blocaj financiar, determinarea lor să-și reducă volumul producției, să reducă numărul locurilor de muncă, în final, să-și închidă porțile, să fie vândute pe nimic, sau să fie demolate și valorificate ca materiale de construcții.

În al doilea rând, reducerea salariilor a avut ca efect sporirea profiturilor, îmbogățirea celor deveniți proprietari asupra întreprinderilor “cumpărate” pe nimic, după ce au fost devalorizate prin “procedura” prezentată în alineatul precedent.

De la Adam Smith și David Ricardo încoace, valoarea nou creată, respectiv PIB-ul creat în economie, se compune din două părți, mari și late: profit și salariu. Cele două părți pot avea o dinamică identică, proporțională cu aceea a întregului (PIB), păstrându-se raportul dintre ele, sau pot avea dinamici diferite, cu schimbarea raportului, în favoarea uneia, sau alteia dintre părți.

În anul 1990, salariile (împreună cu pensiile) reprezentau 42% din PIB. Restul, de 58% era reprezentat de profit. Salariul mediu era egal cu echivalentul a 230 euro. Desigur, Institutul Național de Statistică o să mai lucreze câteva luni la “cizelarea” cifrelor statistice pentru anul 2006. Din datele publicate până în prezent, reiese că, în anul 2006, PIB-ul României a fost de circa 103 miliarde euro. Din această sumă, salariile (împreună cu pensiile) reprezentau sub 18%, restul de 82% revenind profiturilor. În anul 2006, salariul mediu a fost egal cu 240 euro pe lună, cam tot atât cât era și în 1989. Cu precizarea că numărul salariaților s-a redus de la 8 milioane la circa 4,5 milioane.

Dacă luăm în considerare că, în medie, în economia actuală pentru producția unei unități de PIB se folosesc trei unități de capital, rezultă că cele 103 miliarde de PIB au fost realizate cu un capital de 309 miliarde euro. Mai departe, asta înseamnă că rata profitului, calculată ca raport între valoarea profiturilor și aceea a capitalurilor a fost de ...82%. Ori, în țările normale, în care există economii de piață normale, concurențiale, cu adevărat funcționale, rata medie a profiturilor este de ... 15% pe an.

Dacă vrem să intrăm în normalitate, adică să ajungem la o rată a profiturilor apropiată de 15% pe an, atunci ar trebui ca, în 2007, să creștem salariile nu cu 30%, ci cu ... 300%, adică de trei ori, de la 240 euro la 720 euro pe lună. La un astfel de salariu mediu, cu siguranță, s-ar întoarce imediat toți, sau aproape toți, cei 3 milioane de români care au plecat în băjenie. Fără “primele” de întoarcere acasă cu care vrea să-i momească domnul Tăriceanu. Am avea nu 4,5 milioane de salariați, ci 7,5 milioane, cu un salariu mediu de 720 euro pe lună. Asta înseamnă 64,8 miliarde euro, plus 24,6 miliarde euro pensii (38% din salarii), în total 89,4 miliarde euro. Mai rămân 20,6 miliarde euro pentru profituri, cu o rată a rentabilității de 18,7% pe an. Las cititorul să descifreze singur consecințele

pe care o astfel de redistribuire a veniturilor le-ar avea asupra economisirii, investițiilor, creșterii economice, etc., etc. Pentru anul 2007, am luat în calcul un PIB egal cu 110 miliarde euro, cu 7% mai mare decât în 2006.

Într-o țară normală, cifrele de mai sus ar genera o serioasă dezbatere, urmată de o adevărată revoluție în politica economică. Ar fi mai mult decât plăcut să constatăm că, în primăvara anului 2007, România a devenit o țară normală.

Bursa, 12.03.2007

FRAUDA ÎN SPAȚIUL CARPATO-DANUBIANO-PONTIC

Un raport dat publicității recent de către Departamentul de Stat al SUA a ajuns la concluzia că România “este vulnerabilă la fraudele financiare care, potrivit BNR, ajung la 1-1,5 miliarde de dolari anual”. Specialiștii americani au stabilit și principalele modalități de fraudă financiară întâlnite în România. Acestea ar fi următoarele: contrabanda cu bunuri contrafăcute; bancruta frauduloasă; fraude legate de taxe și cele din domeniul creditelor de consum; acțiunile de spălare de bani.

În limba română, cuvântul “fraudă”, preluat din latinescul “fraus” desemnează actul de hoție, adică însușirea, prin înșelăciune, a unor valori care aparțin altuia, sau altora. Dacă acordăm acest înțeles cuvântului “fraudă” și îl mai însoțim și de cuvântul “financiar”, atunci trebuie să observăm că investigația făcută de specialiștii Departamentului de Stat al SUA nu a reușit să surprindă decât o mică parte din marea fraudă financiară care se desfășoară zi de zi în România postdecembristă. De la înălțimea lor, probabil din satelit, americanii n-au văzut decât vârful icebergului, cunoscut și sub numele de “reformă”.

Este neîndoielnic că românii au fost și sunt înșelați și devalizați de capitaluri și de venituri și prin acte de contrabandă, de bancrută frauduloasă, de evaziune fiscală sau de spălare de bani. Este foarte probabil ca valoarea capitalurilor și veniturilor de care sunt deposedați românii prin aceste forme de fraudă financiară să se cifreze la nivelul de 1,0-1,5 miliarde de dolari SUA pe an. Valoarea reală a fraudelor financiare la care este supusă populația României este însă mult mai mare decât aceea estimată de criminologii americani, iar modalitățile de fraudare practicate în România sunt mult mai numeroase și mai “rafinat” decât cele văzute de la Washington.

În cei 17 ani de reformă postdecembristă, valoarea fraudelor financiare din România nu a fost de 20-25 miliarde dolari, ci de peste 600 miliarde dolari, deci de 30 de ori mai mult. Nu s-a fraudat (furat) prin înșelăciune 1,5 miliarde dolari pe an, ci 1,5 miliarde dolari la fiecare două săptămâni.

Pe lângă modalitățile clasice de fraudă financiară, cunoscute și analiștilor americani – contrabandă, bancrută frauduloasă, evaziune fiscală, spălare de bani – în România postdecembristă au fost inventate și puse în aplicare metode

“originale” de fraudare financiară, specifice “tranziției” românești de la economia comunistă la cea oligarhică. Mult mai eficiente decât cele clasice.

Primul loc între aceste tehnici de hoție financiară revine, fără îndoială, inflației, adică manipulării prețurilor cu ajutorul banilor, mai exact, a cantității de bani aruncați în circulație. Cu acest instrument au fost diminuate, drastic, salariile și crescute, corespunzător, profiturile. Tot cu această tehnică de jaf financiar au fost devalorizate capitalurile, pentru a putea fi “cumpărate” pe nimic.

Prețurile sunt manipulate și direct, prin monopolizarea resurselor – de energie și alte bunuri – și jefuirea consumatorilor prin practicarea de prețuri care nu au nici o legătură cu costurile, cu concurența și competiția.

Imediat după inflație, în topul tehnicilor de fraudare financiară în România postdecembristă se clasează afacerile cu statul proprietar, transformat în instrument de jefuire, prin înșelăciune, a cetățenilor. Statul român postdecembrist și-a deposedat cetățenii de capitaluri, s-a auto-împroprietărit cu aceste capitaluri, le-a devalorizat și le-a scos, apoi, la vânzare, la prețuri de nimic. Același stat impune biruri asupra cetățenilor și, cu banii strânși pe această cale, cumpără bunuri și servicii de la “băieții deștepți”, pe care îi îmbogățește peste noapte.

Tot la acest capitol intră și specula cu terenuri, cumpărate pe nimic de la stat și revândute, apoi, la prețuri de sute de ori mai mari. O subcomponentă a acestei inginerii o constituie “schimbul” neechivalent de terenuri cu același stat.

Să sperăm că o viitoare ediție a raportului Departamentului de Stat al SUA asupra fraudelor financiare din România se va apleca mai atent asupra originalității tehnicilor de îmbogățire prin înșelăciune practicate în spațiul carpato-danubiano-pontic și va evalua corect contribuția guvernărilor noastre la îmbogățirea tezaurului omenirii în acest domeniu.

Bursa, 19.03.2007

CAPITAL DE CHILIPIR

Discuții aprinse pe tema neimpozitării profitului reinvestit. Disputa este purtată de reprezentanți ai capitalului autohton, pe de o parte, inițiatori ai unui proiect de lege în domeniu, și reprezentanți ai capitalului străin din România, opozanți ai respectivului proiect de lege. Fiecare parte combatantă s-a înconjurat de câte o echipă de “analști” care teoretizează subiectul, încercând să “fundamenteze” principial pozițiile celor două tabere.

Interesul promotorilor proiectului de lege privind neimpozitarea profitului reinvestit este evident: ei doresc, pur și simplu, să-și diminueze contribuția la bugetul public, să bage, astfel, în propriul buzunar, o parte cât mai mare din venitul creat în economie, în detrimentul celorlalți cetățeni. În disputa la care mă refer, promotorii proiectului de lege nu suflă o vorbă despre adevăratul lor interes. Ceea ce aclamă ei în dezbaterile din agora parlamentară și aceea mediatică este “principiul”, respectiv grija lor față de semeni, față de țărișoara lor dragă, față de “necesitatea accelerării dezvoltării economiei” românești, prin creșterea investițiilor, ca urmare a ... neimpozitării profitului reinvestit.

În general, oamenii investesc, adică transformă în capital o parte din veniturile obținute dintr-o activitate economică sau alta, pentru simplul motiv că doresc să fie mai bogați, să câștige un profit suplimentar, ca urmare a capitalizării veniturilor în cauză. Actualii noștri capitaliști, ajunși în această stare, în marea lor majoritate, nu pe calea normală, prin economisirea și investirea unei părți din venituri, ci prin “privatizările” postdecembriste, vor să ne convingă, cu orice preț, că ei sunt o nouă specie de proprietari de capital, o specie pe care nu o mână în luptă interesul pentru profit ci grija pentru ... propășirea patriei. De cealaltă parte, reprezentanții capitalului străin din România, reuiniți în Consiliul Investitorilor Străini (CIS), reprezentanți de doamna Ciomag, pe post de director executiv al zisului Consiliu, resping cu hotărâre legiferarea neimpozitării profitului reinvestit, evident, nu pentru că le-ar leza, cumva, interesul îmbogățirii, ci cu o motivație de cea mai aleasă principialitate. “Scutirea de la impozit a profitului reinvestit, susține CIS, într-o scrisoare adresată Camerei Deputaților, nu este o soluție corectă pentru accelerarea dezvoltării economice deoarece măsura va favoriza unele societăți în defavoarea altora”. Deci, tot grija altruistă pentru semeni, pentru țară, pentru “accelerarea dezvoltării economice”. Deși scutirea de impozit

se aplică tuturor, în același fel, în concepția CIS, unele societăți sunt favorizate, iar altele, se pare cele cu capital străin, sunt defavorizate. Cum? doamna Ciomag ne lămurește buștean, cum ar spune un consătean de-al meu. “Din moment ce Guvernul a urmărit introducerea unui sistem de taxare unitar, ne spune domnia sa, orice introducere a unei facilități este o distorsiune”. Iată, deci, că reprezentanții CIS, ca și ai AOAR (Asociația Oamenilor de Afaceri din România), nu mai sunt gardienii intereselor proprietarilor de capital, așa cum sunt aceste ONG-uri în restul lumii, ci gardieni ai pieței, pe care domniile lor sunt chemate să o facă să funcționeze strict concurențial, fără “facilități”, “distorsiuni”. Aceste ONG-uri se substituie statului român, preocupat cu ... suspendări și referendumuri.

Pentru ca tacâmul să fie complet și românul să nu mai priceapă nimic, un oarecare “analist” intră în dispută și sesizează că, de fapt, împotrivirea CIS “nu vine din grija pentru dezvoltarea economiei naționale, ci dintr-un motiv mult mai pământean și mai egoist: teama să nu piardă în competiția cu firmele autohtone”. Haida, de! Ați văzut unde era ... explicația? În teama de ... competiție.

Motivul real al respingerii proiectului de lege privind neimpozitarea profitului reinvestit de către reprezentanții CIS este, într-adevăr, unul foarte pământean și foarte egoist, dar acesta nu este teama de competiție, ci teama de adevăr. Adevăr pe care încearcă să ni-l ascundă toți cei implicați în această dispută, inclusiv superindependenții noștri analiști.

Adevărul în cauză este că România postdecembristă nu a fost și nu este un teren propice pentru investițiile străine în capital real – construcții, utilaje, tehnologii, know-how, etc. – ci numai pentru capitalul speculativ, venit aici pentru a înota și a se hrăni în apele tulburi ale “privatizării”. El a “cumpărat” pe nimic fabrici, uzine, bănci, etc., vrea să obțină profituri cât mai mari din exploatarea acestui capital de chilipir, pe care să le transfere în țara de origine, de unde a venit și unde vrea să viețuiască. El n-a venit în România cu scopul de a accelera dezvoltarea economiei românești, ci pentru a obține profit. Scop care nu este deloc condamabil. Condamnabilă este încercarea de a-l ascunde. La fel de condamnabilă este politica economică adoptată de guvernarea români, din cauza căreia, în prezent, nu avem o economie concurențială, productivă, care să atragă capital străin productiv, ci una speculativă, care atrage capital străin speculativ.

Bursa, 26.03.2007

PERFIDII POLITICIANISTE

În micile pauze pe care le prinde între măciucile prezidențiale, domnul Tăriceanu își aduce aminte că este, încă, președinte de partid și că se apropie o nouă confruntare cu electoratul român, ale cărui voturi se câștigă cu promisiuni. Este o lecție pe care actualul nostru prim-ministru a învățat-o bine de-a lungul celor 17 ani de când s-a reprofilat în meseria de politician. Se pare, însă, că în această calitate, a mai învățat încă o lecție: aceea de a promite electoratului pâine și a governa, apoi, în așa fel încât pâinea să ajungă în traista politicianului.

Din această perspectivă, domnul Tăriceanu le-a promis, recent, românilor că, în 2008, “birurile” pe care ei le plătesc sub forma așa-ziselor contribuții pentru pensii, pentru sănătate și pentru șomaj se vor reduce cu șase puncte procentuale. Pentru cel care câștigă 1000 de lei pe lună, pomana promisă de domnul prim-ministru înseamnă 60 de lei pe lună, adică pâinea pentru toată familia, pentru toată luna.

Cum era de așteptat, oferta electorală a domnului prim-ministru, mai recent și ministru de externe, a stârnit comentariile reprezentanților mass-media și ai “patronatelor”. N-am citit, n-am văzut și n-am auzit nici o luare de poziție din partea celor “vizați” de domnul Tăriceanu, adică cei 4,5 milioane de salariați care ar avea de câștigat sumele de bani reprezentând cele 6 puncte procentuale puse în discuție.

Doamna Sorinela Spătăreanu, de exemplu, altfel bine intenționată, cade în cursa întinsă de abilul nostru politician, ajungând la concluzia că măsura propusă va reprezenta “o majorare de salarii pentru toți angajații din România” cu “nu mai puțin de 1,5 miliarde euro, bani albi de la buget”. Am spus, abil, pentru că primul-ministru își motivează propunerea cu argumentul că “mai mulți bani la dispoziția celui mai important agent economic, care este cetățeanul, presupune o creștere a economiilor și a investițiilor”.

Câteva precizări vor scoate și mai mult în evidență înalta clasă de politician la care se ridică actualul nostru prim-ministru.

În primul rând, bugetul de stat al României nu va fi în nici un fel afectat de punerea în practică a măsurii propusă de domnul Tăriceanu. Măsura în cauză afectează doar niște fonduri de protecție socială – pentru pensii, pentru sănătate,

pentru șomaj – fonduri pe care guvernarea noastră le numesc “bugete”, pentru a crea confuzie și manipulare în rândul cetățenilor care votează la alegeri.

În al doilea rând, veniturile celor 4,5 milioane de salariați ai României nu vor crește cu nici un cent, ca urmare a reducerii cu 6 procente a contribuțiilor sociale. Dimpotrivă, ele se vor reduce.

Iată cum și de ce!

Într-o economie normală, PIB-ul, valoarea nou creată în economie, se împarte în salarii și profituri. Atât angajații, proprietari ai salariilor, cât și angajatorii, proprietari ai profiturilor, economisesc o parte din veniturile lor, sub forma contribuțiilor la fonduri de asigurări sociale, asigurări de sănătate, asigurări de șomaj. Ei transformă banii în polițe de asigurare.

În urma schimbului de bani cu polița de asigurare, cel care a făcut schimbul rămâne la fel de bogat.

În economia actuală românească, una anormală, o parte din venituri, în loc să se transforme în salarii și apoi în polițe de asigurare, este preluată, abuziv, de stat și utilizată pentru a plăti, direct, servicii care ar fi trebuit, în mod normal, să fie plătite din fonduri de asigurare aflate în proprietatea privată a cetățenilor.

Cele 1,5 miliarde euro ar fi trebuit, într-o economie normală, să intre în buzunarele salariaților și, de acolo, depuse în fonduri de pensii aflate în proprietatea privată a celor 4,5 milioane de salariați. Ulterior, miliardele respective ar fi fost transformate în consum privat al cetățenilor, sub formă de pensii, de servicii medicale, etc.

Întrucât valoarea totală a PIB-ului va rămâne aceeași, aplicarea propunerii domnului Tăriceanu va avea ca efect reducerea părții din PIB care revine celor 4,5 milioane de salariați cu 1,5 miliarde euro și creșterea cu aceeași sumă a profiturilor.

Iată cât de perfidă este, în fond și în realitate “pomana electorală” a domnului prim-ministru.

Bursa, 02.04.2007

DIAVOLI ȘI ARGINȚI

Într-un interesant articol intitulat “Ravagiile diabolizării”, domnul Ion Cristoiu ne demonstrează, încă o dată, cât de dificilă devine explicarea vieții noastre politice atunci când ea este ruptă de fundamentul ei firesc, economia, adică interesele materiale ale oamenilor. În respectivul articol, cunoscutul analist politic, bazat pe o profundă cunoaștere a vieții politice românești, actuală și de mai înainte, ne reamintește că un mare înaintaș al său, pe numele lui Ion Luca Caragiale, sesizase, pe la începutul secolului trecut, în celebrul eseu “1907. Din primăvară până-n toamnă”, cât de primejdioasă este diabolizarea adversarului politic, diabolizare care face dificilă, dacă nu imposibilă, formarea de “alianțe” politice cerute de împrejurările istorice.

Pornind de acolo, din 1907, domnul Cristoiu face un salt istoric de un secol și ajunge la clasa politică românească din zilele noastre, demnă urmașă a celei din vremurile marelui dramaturg. Aici, lupa analistului politic observă că, în campania electorală din 2004, actualul Președinte și PD-ul au diabolizat PSD-ul. Din cauza acestei “diabolizări”, în urma alegerilor, nu a mai fost posibilă formarea unui guvern Alianța DA – PSD, “singura în stare să asigure reformele necesare modernizării țării”. Așa s-a ajuns, din cauza “diabolizării” PSD-ului, la soluția “imorală” de guvernare PNL-PD-UDMR-PC, și, mai departe, la scandalurile politice din ultimii ani, terminate cu destrămarea guvernului clădit pe soluția imorală și înlocuirea lui cu unul susținut, din umbră, de diabolizatul PSD.

Iată cum, obsedat de propria creație a unei vieți politice care ar consta din vorbe – invective și înjurături, din compartimente, atitudini – certuri și înscenări, domnul Cristoiu, în ciuda imensei sale cunoașteri și experiențe, ajungă să scrie, negru pe alb, că, în 2004, și de atunci încolo, un guvern format din PSD, PNL, și PD ar fi fost “singurul în stare să asigure reformele necesare modernizării țării”. Iată unde duce ruperea politicului de economic! Și îndrăgostirea autorului de propriile construcții jurnalistice.

Cele trei partide menționate sunt principalii piloni ai construcției politice care, în ultimii 17 ani, a aruncat poporul român cu cel puțin un secol înapoi în istorie. Îl invit pe domnul Cristoiu – și pe toți admiratorii operei de “modernizare” a României postdecembriste la o excursie prin câmpurile Teleormanului. Să vadă cum țaranul român ară cu plugul ras de cai și măgari. Exact ca acum un secol,

în anul 1907. Prin “reforme necesare modernizării țării”, concepute și aplicare de guvernele Roman, Stolojan, Văcăroiu, Ciorbea, Vasile, Isărescu, Năstase, “investite” de parlamente constituie de FSN, (PSD, PD) PNL, a fost jefuit și înstrăinat un capital de sute de miliarde de euro, au fost distruse peste 4 milioane de locuri de muncă, un număr aproape egal de români au fost obligați să-și părăsească țara în căutarea unui loc de muncă.

Bursa, 10.04.2007

RANA NUMITĂ SIDEX

Din motive lesne de înțeles, presa românească tresare, din când în când, și mai presară câte un pumn de sare pe rănille încă deschise și sângerânde produse în conștiința națională de “reforma” postdecembristă, în centrul căreia se află “privatizarea” capitalului acumulat până la sfârșitul întunecatului an 1989.

În zilele din urmă a venit rândul rănii numită SIDEX să se bucure de atingerea sării slobozită de mass-media. Readucerea în prim-planul atenției mediatice a “privatizării” SIDEX-ului a fost lansată, recent, de ziarul Bursa, fiind continuată, cu aplombul specific, de Academia Cațavencu și adusă, direct, în fața ochilor românilor avizi de cuvânt și imagine, de Realiatea TV. Prezenta dezbateră a pus în evidență și s-a concentrat pe două aspecte legate de “treccrea” combinatului siderurgic gălățean din proprietatea statului român în proprietatea unei persoane juridice indiene.

În primul rând, “analiztii” implicați în dezbateră – ziariști și politicieni, mai vechi sau mai noi – par de-a dreptul alarmați de dimensiunile pagubei produse de “privatizarea” SIDEX-ului. Se descoperă, acum, că ditamai combinatul siderurgic a fost vândut contra 75 milioane de dolari. Până la urmă, nici aceste 75 milioane de dolari n-au mai rămas în vistieria statului român. Atunci când indianul Mittal a bătut palma cu reprezentantul “legal” al românilor, un oarecare Ovidiu Mușetescu, mai marele “privatizărilor” la timpul respectiv, statul român a încasat 25 de milioane de dolari, urmând ca restul de 50 de milioane să fie plătiți ulterior, dacă statul român va câștiga un proces cu căpușa Sidex International. Cum era de la sine înțeles, statul a pierdut procesul cu Sidex International astfel că nu a mai încasat nimic din cele 50 milioane de dolari. Colac peste pupăză, o firmă internațională de audit, angajată de indian, caută ... și găsește că SIDEX-ul, la data privatizării, “ascunsese” datorii în valoare de vreo 120 milioane de dolari. Animat de un înalt sentiment de mărinimie față de statul român, indianul nu solicită să i se plătească decât echivalentul a 25 de milioane de dolari. Adică singurii bani pe care îi plătise ca să devină proprietar asupra Combinatului Siderurgic Galați, România.

Pe lângă aducerea la zero a sumei încasate de statul român în urma “privatizării cu succes” a SIDEX-ului, dezbateră mai pune în evidență și

faptul că indianul a mai primit cadou și echivalentul a peste 2 miliarde de dolari reprezentați de scutiri de datorii, compensări și tot felul de ajutoare de la stat.

Interesant, dar și această dezbatere, ca și cele anterioare ei, se concentrează asupra prețului încasat de statul român – în final, egal cu zero – și asupra datoriilor șterse și a ajutoarelor de stat. Mai nimic despre valoarea propriu-zisă a combinatului. Valoare care, indiferent ce metodă de evaluare am aplica, sare cu mult de 4 miliarde euro. Atâția bani au investit cetățenii României în această mare uzină siderurgică. Dacă luăm în calcul profiturile realizate de combinat înainte de “reformă” și după “privatizare”, valoarea este de peste 5 miliarde euro.

Se pare că există un interes deosebit în ascunderea valorii reale a capitalului “privatizat” prin “variante de reforma” postdecembristă. Să fie la mijloc frica, teama ca nu cumva poporul român să afle valoarea capitalului de care a fost deposedat și pentru care ar avea dreptul la despăgubiri?

Un al doilea aspect interesant pus în evidență de recenta dezbatere asupra sorții SIDEX-ului gălățean o reprezintă victimizarea statului român. El, statul român, este cel care a fost jefuit prin “privatizări”. El este cel căruia i-a fost luat pe nimic capitalul, el este cel care trebuie să dea înapoi cele 25 milioane de dolari, el este cel care a fost lăsat fără cele 2 miliarde dolari reprezentând ștergeri de datorii și ajutoare de stat.

Statul român este transformat din călău în victimă. Nu el a fost deposedat, ci el a deposedat cetățenii români de capitalul acumulat de acest popor până în 1989. Inclusiv capitalul investit în Combinatul Siderurgic Galați-SIDEX-MITTAL STEEL, capital trecut, abuziv, din proprietatea comună a cetățenilor României în proprietatea privată a statului român. Nu statul român a pierdut cele 4 miliarde de dolari, reprezentând valoarea reală a combinatului, plus cele 2 miliarde de dolari, reprezentând ștergeri de datorii și ajutoare de stat, ci cele 6 milioane de familii de români. Care familii n-au fost jefuite numai de combinatul gălățean, ci de mii de astfel de combinate, uzine, fabrici, bănci, hoteluri, etc.

Să fie și această substituție de persoane determinată de aceeași temere că va veni o zi în care poporul român va cere să fie despăgubit pentru averea de care a fost deposedat prin “privatizările” postdecembriste? Sau teama că cei care au construit și condus statul român postdecembrist vor fi chemați să dea socoteală în fața celor pe care i-au jefuit?

Bursa, 16.04.2007

UN PRECEDENT PROMIȚĂTOR

În continuarea eforturilor de a mai câștiga ceva procente electorale și de a-și prelungi, astfel, șederea la conducerea statului, actualii noștri guvernanți sunt pe cale de a adopta un proiect de lege care, după opinia mea, se poate constitui într-un precedent cu mare impact asupra economiei și societății românești. Este vorba de proiectul de lege privind despăgubirea persoanelor care au depus bani pentru a obține un automobil Dacia.

Conform unei declarații recente a domnului Varujan Vosganian, ministrul economiei și finanțelor, proiectul de lege întrunește și acordul Guvernului și votul unanim al membrilor comisiilor de specialitate ale Camerei Deputaților – cea de buget-finanțe și cea juridică.

Adoptarea unei astfel de legi este și importantă și interesantă. Din mai multe considerente.

Este importantă deoarece ar fi prima lege adoptată de statul român postdecembrist prin care s-ar recunoaște că acest stat a încălcat grav drepturile de proprietate ale românilor. Cei 35000 de români au economisit din veniturile câștigate de ei înainte de 1989 niște sume de bani pe care le-au depus la o bancă cu scopul de a fi transformate într-o investiție de uz personal numită autoturism Dacia. Statul român postdecembrist, prin samavolnicia numită Legea 15/1990, și-a însușit tot capitalul național acumulat de români până în 1989, inclusiv banca – CEC-ul – la care își depuseseră agoniseala cei 35000 de amărășteni. Pe hârtie, statul și-a trecut în proprietate și activele și pasivele CEC-ului. În realitate, cu cinism și nerușinare, și-a însușit numai banii celor 35000 de români, refuzând să preia și obligația de la le livra acestora autoturismele, sau să-i despăgubească, într-o formă sau alta, pentru prejudiciul creat.

În ultimii 17 ani, statul român a adoptat mai multe legi prin care, greoi și haotic, s-au restabilit unele drepturi de proprietate ale românilor, drepturi încălcate de statul comunist, înainte de 1989. De data aceasta, ne aflăm în fața unei legi prin care se restabilesc drepturi de proprietate călcate în picioare de statul român după 1989.

Proiectul de lege anunțat de domnul ministru Vosganian este interesant prin formula de despăgubire aleasă de guvernanți. Este vorba de titluri de stat, adică obligațiuni emise de stat, pe numele despăgubiților, pe care statul se obligă să le

răscumpere după scurgerea unei perioade de timp – un an. Valoarea obligațiunilor este egală cu aceea a depozitelor făcute de cei care au dorit să devină proprietari de Dacii, indexată cu valoarea inflației. Un instrument financiar cât se poate de firesc și sănătos.

Întrebat dacă proiectul de lege în discuție nu este o măsură populistă, domnul Vosgianian a răspuns că „să dai înapoi ceva ce a fost depus și statul român nu și-a respectat condițiile reprezintă o reparație morală și materială, nu o măsură populistă”. Absolut de acord, în principiu, cu domnul ministru. Cu precizarea că expresia „să dai înapoi ceva ce a fost depus” ar trebui înlocuită cu „să dai înapoi ceva ce a fost furat”, urmată, sau nu, de identificarea hoțului.

Cum spuneam la începutul acestor rânduri, despăgubirea „dacienilor” ar fi un precedent promițător pentru români. Sunt 35000 de dacieni, adică 0,1% din cei 22 milioane de români. Cei 35000 sunt îndreptățiți să fie despăgubiți cu suma de 100 milioane euro. Până în 1989, ci 22 milioane de români „au depus”, adică au economisit un capital cu o valoare de peste 300 miliarde euro de astăzi. Acest capital se afla în proprietatea celor 22 milioane de români. El a fost trecut în mod abuziv în proprietatea statului. Ca și banii depuși la CEC de cei 35000 de dacieni. Cei 22 milioane sunt și ei îndreptățiți să fie despăgubiți pentru cele 300 miliarde euro. Un act care nu va fi deloc o măsură populistă, ci o „reparație morală și materială”.

Bursa, 02.05.2007

DEMOCRATIZAREA OLIGARHILOR

Demascarea și denunțarea oligarhilor constituie principala armă folosită de Președintele Traian Băsescu pentru câștigarea simpatiei și voturilor electoratului român în referendumul organizat pentru demiterea sa. În concepția Președintelui și a stafului său de campanie, oligarhii au devenit inamicul public numărul unu al actualei noastre societăți. Înaintea corupției, a sărăciei.

Existența oligarhilor este prezentată drept cauză a tuturor relelor cu care ne confruntăm, inclusiv corupția și sărăcia. Votul pentru demiterea Președintelui este prezentat ca fiind totuna cu un vot pentru oligarhi, deci pentru corupție și pentru sărăcie.

Are sau nu dreptate Președintele? Să facem un efort de limpezire a lucrurilor!

Noțiunea de oligarh vine de la oligarhie. Nu invers. Potrivit DEX, cuvântul „oligarhie” desemnează o formă de conducere a statului în care puterea este exercitată de un număr restrâns de persoane (oligos=puțin, arche=putere). Este vorba, deci, de exercitarea puterii în stat. Cu acest înțeles, cuvântul oligarhie este folosit de mii de ani.

Numai recent și numai în unele dintre țările care au suportat regimul comunist a început a fi folosit cu predilecție cuvântul oligarh. El desemnează pe marii îmbogățiți ai „tranziției”, ai „privatizărilor” postcomuniste. La noi, în România, ca și în Rusia, de exemplu, oligarhul este prezentat marii mase a cetățenilor ca fiind un om foarte bogat. Și, evident, este vinovat. Din cauza lor, a oligarhilor, cei puțini, săracii, cei mulți, sunt săraci. Imagine falsă și înșelătoare.

Există oameni foarte bogați și în societățile democratice, cele în care funcționează economii de piață democratice, concurențiale și performante. Specific acestor societăți este faptul că marea majoritate a capitalului se află în proprietatea marii majorități a cetățenilor, cunoscută sub denumirea de clasă mijlocie. Deținând puterea economică, această clasă mijlocie deține și puterea politică. Clasă care nu este săracă, ci bogată, înstărită. Această clasă mijlocie majoritară este aceea care exercită puterea în stat, care controlează toate puterile statului: legislativă, executivă, judecătorească. Nici cei foarte bogați, puțini, nici cei foarte săraci, tot puțini, nu exercită puterea în stat.

Cei mai bogați oameni ai lumii noastre nu sunt nici români, nici ruși, ci americani, englezi, nemți, etc. În țările cu economii democratice, oamenii foarte bogați nu devin oligarhi. Ei nu exercită puterea în stat. Nici direct, nici indirect.

Oligarhul este o creatură specifică lumii postcomuniste. Oamenii foarte bogați din țările democratice au ajuns să fie foarte bogați creând bogăție în condițiile economiei de piață, concurențiale. Marii bogătași ai lumii democratice sunt, de regulă, marii inovatori în tehnică, în finanțe, în marketing. Acești mari bogătași nu și-au creat imperiile făcând afaceri cu statul, ci oferind consumatorilor noi produse și tehnologii, generatoare de avuție.

Oligarhul lumii postcomuniste nu a „ajuns” un om foarte bogat inovând, devenind proprietar al avuției pe care a creat-o. Oligarhul a devenit bogat însușindu-și bogăția creată de alții. El s-a îmbogățit cu ajutorul statului. S-a strecurat la conducerea statului postcomunist, sau și-a strecurat omul (oamenii) de încredere la conducerea acestui stat. Din această poziție a făcut „afaceri” cu statul. I-a vândut statului scump și a cumpărat de la stat ieftin.

Statul postcomunist, condus sau controlat de oligarhi, n-a creat el însuși avuția pe care s-o treacă în proprietatea oligarhilor. Ca să aibă ce da oligarhilor, statul și-a deposedat proprii săi cetățeni de averea creată până în 1989 și de venituri create după 1989. Îmbogățirea oligarhilor s-a făcut prin sărăcirea cetățenilor.

Recent, într-o dezbatere televizată, pe tema referendumului și a oligarhilor, domnul analist Pavel Lucescu, altfel bine informat și bine intenționat, după ce a recunoscut existența oligarhilor și rolul nefast pe care aceștia îl joacă în funcționarea societății noastre, ajunge la concluzia că încercarea lui Traian Băsescu de a-i încredința și înfrunța este sortită eșecului. Au bani. Sunt puternici. Singura soluție, spune domnul Lucescu, este ... democratizarea oligarhilor. Adică ceva asemănător cu ... democratizarea dictatorilor, sau, de ce nu, transformarea porcinelor în ... privighetori.

Nici eu nu cred că domnul Traian Băsescu va câștiga bătălia cu oligarhii. Chiar dacă va câștiga referendumul din 19 mai. Evident, nu cred nici în transformarea oligarhilor în democrați, adică în apărători ai intereselor clasei mijlocii, ai majorității cetățenilor țării. Statul i-a creat pe oligarhi. Prin redistribuirea avuției. Tot statul poate și trebuie să creeze clasa mijlocie, adică temelia adevăratei democrații. Tot prin redistribuirea avuției. Sau a veniturilor.

Bursa, 14.05.2007

SALARIILE ÎN ECONOMIA OLIGARHICĂ

Locuitorii țării destinată a fi Grădina Maicii Domnului, adică România, se „bucură” de unele din cele mai mici salarii cunoscute de cetățenii Uniunii Europene. Salariul mediu câștigat de români este de 10,3 ori mai mic decât salariul mediu al țărilor unde moneda de schimb este euro, de 2,8 ori mai mic decât cel câștigat de cehi și de 2,6 ori mai mic decât salariul ungarilor. În 1989, salariile românilor erau egale cu ale cehilor. Valoarea resurselor naturale de care dispune România este net superioară celei a resurselor de care dispune Republica Cehă, sau Ungaria. Nivelul tehnic al industriei românești în 1989 era net superior celui al industriilor din Republica Cehă și din Ungaria. În perioada 1989-2007 decalajul dintre puterea de cumpărare a salariilor românilor și cea a salariilor din țările europene din zona euro a crescut.

Care este cauza degradării puterii de cumpărare a salariilor românilor? În ultimul timp, am citit mai multe încercări făcute de diferiți specialiști pentru a da un răspuns corect la această întrebare. Două explicații sunt cel mai des întâlnite: una este legată de prețuri, cealaltă de productivitatea muncii.

Poziția celor care consideră că prețurile ar fi cauza nivelului scăzut al salariilor românilor poate fi formulată, pe scurt, astfel: guvernarea noastră au vrut și vor să „alinieze” prețurile produselor și serviciilor de pe piața românească la nivelul celor practicate pe piețele celorlalte state membre ale Uniunii Europene. Din nefericire, aceiași guvernări uită să „alinieze” și salariile la nivelul celor europene. Asta în ciuda faptului că domniile noastre guvernări „știu încă de la tătucu Marx că și forța de muncă este marfă” cum se exprima, foarte doct, unul din participanții la această dezbatere.

Conform acestei concepții, problema creșterii salariilor la români s-ar putea rezolva, foarte simplu, printr-o „măsură administrativă”, creșterea aberantă a prețurilor, începută în 1990 și neterminată încă, fiind realizată tot prin măsuri administrative.

Îmi este greu să mă alătur celor care oferă această explicație pentru starea jalnică a salariilor românilor. În primul rând, deoarece creșterea prețurilor, respectiv hiperinflația postdecembristă, nu a fost opera unor măsuri „administrative” ci a ingineriei monetare proiectată și pusă în funcțiune de către echipa de conducere instalată la conducerea Băncii Naționale a României. În al

doilea rând, nu dinamica în sine a prețurilor la celelalte mărfuri a redus puterea de cumpărare a salariilor, ci ritmul mai mic de creștere a prețului forței de muncă, ritm determinat de raportul de forță dintre proprietarii capitalului și cei ai forței de muncă. În acest raport, proprietarii forței de muncă, salariații, au fost total dezavantajați.

Liderii de sindicat, în loc să apere puterea de cumpărare a salariilor, și-au folosit poziția fie pentru a deveni miniștri și deputați, fie pentru a deveni oligarhi. De cealaltă parte, salariații a trebuit să înfrunte, mai întâi, un proprietar de capital atotputernic – statul – și, mai apoi, grupul de mari și puțini proprietari de capital „născuți” prin „privatizări”, strâns uniți în consorțiul transpartinic al oligarhilor postcomuniști, consorțiu care controlează și statul și piața.

„Productiviștii” o țin una și bună, cum că salariații români muncesc prost și puțin. Din cauza asta au salariile pe care le au. Munca lor este de zece ori mai neproductivă decât a celor din țările zonei euro, de trei ori mai neproductivă decât a celor din Republica Cehă.

Aici apare o mare ciudățenie. Același român, cu aceeași calificare, dacă se duce să lucreze în Spania, în Italia, în Anglia, în Germania, devine „imediat” de 3,4,5 ori mai „productiv”. În consecință, câștigă un salariu de 3,4,5 ori mai mare.

De aproape două decenii, românilor li se spune că salariile lor nu pot crește decât tot atât cât crește productivitatea muncii lor. Creșterea mai rapidă a salariilor decât a productivității înseamnă inflație, adică răul cel mai rău dintre relele tranziției.

Construcția logică a productiviștilor este numai în aparență corectă, ea fiind viciată de modul defectuos de calcul al productivității. Productivitatea muncii se măsoară prin raportarea valorii nou create (PIB) la numărul celor care participă la crearea acelei valori, adică numărul de persoane ocupate.

În România, salariații au ajuns să reprezinte mai puțin de jumătate din numărul persoanelor ocupate. Mai mult de jumătate din numărul persoanelor „ocupate” este reprezentată de membrii familiilor de agricultori care produc un PIB aproape egal cu zero. Dar numărul lor intră în calculul productivității.

Tot în România, numărul bugetarilor, a celor care muncesc nu pentru a produce bunuri pentru piață, ci pentru a-i sluji pe guvernanți, este de 3-4 ori mai mare decât în statele democratice. Și numărul acestora intră în calculul productivității.

Productiviștii uită că valoarea nou creată, luată în calculul productivității, are două componente: salariul și profitul. Fiecare parte componentă – salariu, profit – poate crește, sau scădea, fără a influența totalul valorii nou create, adică prețurile. Creșterea uneia din părți se face pe seama reducerii celeilalte părți. Lucru care s-a și întâmplat în ultimii 17 ani în economia românească, atunci când profiturile au crescut aberant, iar salariile s-au pipernicit.

Profiturile au ajuns să reprezinte 80% din PIB, iar salariile restul. Procente tipice pentru economia oligarhică, în care prețurile nu sunt stabilite de raportul dintre cerere și ofertă, prin concurență, ci prin voința oligarhilor atotputernici.

Atâta timp cât economia românească va rămâne una oligarhică, salariile românilor vor rămâne la mare distanță față de cele ce pot fi câștigate în economiile democratice europene. Cu urmarea că vor continua și procesele de depopulare a țării și de disoluție a națiunii.

Bursa, 21.05.2007

CAZUL ARPECHIM

Rămâne de văzut dacă decizia de suspendare a autorizației de mediu la rafinăria Arpechim a societății comerciale PETROM S.A. a fost luată de Agenția de Mediu din proprie inițiativă, în exercitarea atribuțiilor sale legale, sau este o răbufnire a disensiunilor dintre grupurile oligarhice care au acaparat fosta industrie petrochimică românească. Cert este că decizia de suspendare a aprins spiritele în mass-media românești, care, cu prilejul suspendării, au ridicat un pic preșul de pe mlaștina urât mirositoare a stării actuale a societăților comerciale trecute în proprietatea străinilor prin “privatizarea” postdecembristă.

Cu această ocazie, am aflat că austrieicii care au cumpărat PETROM-ul nu și-au îndeplinit obligațiile de “investiții” asumate prin contractul de privatizare. În acest caz concret, este vorba de investițiile ce trebuiau făcute la Arpechim pentru îmbunătățirea condițiilor de mediu în care funcționează acest mare combinat petrochimic.

“Infuzia” de capital străin, de valută, a fost prezentată românilor ca o necesitate absolută, ca o condiție sine qua non a continuării existenței românilor pe planeta Pământ, ca indivizi și ca națiune. A fost creată o adevărată filozofie a privatizării prin vânzare către străini a capitalului național. Mai întâi, românilor li s-a băgat în cap ideea că industria construită de ei până în 1989 este un “morman de fiare vechi”. Au aflat acest “adevăr” din gura “autorizată” a premierului lor, pe numele său Petre Roman. Mormanul de fiare vechi trebuia modernizat, re tehnologizat. Era nevoie de bani pentru a face aceste modernizări și re tehnologizări, inclusiv în instalații care să reducă poluarea mediului de către întreprinderile industriale. Ar fi fost o utopie și o crimă ca aceste întreprinderi să fie trecute în proprietatea privată a românilor. Ei nu aveau bani nici pentru modernizări, nici pentru mediu. Singura soluție era vânzarea acestor întreprinderi către străini. Chiar și la prețul de un euro. Străinii vor fi obligați, prin contractele de privatizare, să facă investiții, inclusiv pentru mediu. Așa s-a ajuns că, atunci când se prezenta “prețul” unei “privatizări”, românii aflau nu suma pe care urma să o încaseze statul român în schimbul înstrăinării unei întreprinderi – acesta fiind, deseori, egal cu un euro – ci sutele de milioane pe care urma să le “investească” viitorul proprietar al fostei întreprinderi românești. Milioane care, în cele mai multe cazuri, nu au ajuns, niciodată, pe aceste meleaguri.

Așa s-a întâmplat și în cazul PETROM-ului, respectiv al Arpechim-ului, al cărui “investitor” a uitat de banii pe care trebuia să îi investească pentru îmbunătățirea condițiilor de mediu în care funcționează rafinăria.

Un argument folosit cu abilitate și insistență de mass-media aservite grupurilor interesate de jefuirea capitalului românesc l-a constituit “eradicarea” fenomenului de căpușire a întreprinderilor de stat. Numai prin “privatizare”, adică numai prin trecerea întreprinderilor românești în proprietatea străinilor, vor putea aceste întreprinderi să scape de firmele căpușă care le sugeau veniturile, aducându-le în stare de faliment.

Cu ocazia suspendării autorizației de mediu, aflăm că, la Arpechim, “jaful românesc a fost înlocuit cu jaful austriac” (vezi ziarul Gândul din 30.05.2007), că părți importante din rafinărie sunt demontate, tăiate și vândute ca fier vechi, că din această afacere, atât firme cât și “specialiști” austrieci, unguri, sârbi, își trag, în continuare, venituri uriașe.

Dacă “austriecii”, adică investitorii străini, în general, ar fi venit în România și ar fi construit, cu banii lor, un nou Arpechim, sau altceva, asemănător, la Târgoviște, să zicem, le-ar mai fi convenit să demonteze, apoi, părți din investiția lor și să le vândă ca fier vechi? Evident, nu. Ei demolează și vând ca fier vechi un bun care nu le aparține, pe care nu l-au creat din propriile lor venituri.

Tot cu ocazia suspendării autorizației de mediu, am mai aflat că, la Arpechim, ca și în multe alte întreprinderi “privatizate”, cârdășia dintre patronate și sindicate funcționează tot după normele moștenite din perioada în care întreprinderile în cauză se aflau în proprietatea statului român. Fiul liderului de sindicat din rafinăria Arpechim-ului este angajat, încă din primul an de facultate, la Direcția de Marketing a rafinăriei și are în locație două benzinării. Cum mai poate un astfel de lider de sindicat să lupte cu patronii rafinăriei pentru apărarea intereselor salariaților acestei rafinării?

“Privatizarea”, respectiv vânzarea către străini a capitalului românesc, nu a adus nimic bun economiei și societății românești. Nu a adus bani pentru modernizări și re tehnologizări. Nici pentru îmbunătățirea condițiilor de mediu. Nu a creat o economie concurențială, ci una oligarhică, în care avuția se obține prin hoție și înșelăciune, prin corupție. Nu a creat o clasă mijlocie numeroasă, înstărită și majoritară. Nu a creat un stat controlat de clasa mijlocie majoritară, ci unul controlat de minoritatea oligarhică. De aceea, la Arpechim, lucrurile sunt așa cum le-a dezvăluit decizia de suspendare a autorizației de mediu. Cum sunt, de fapt, și în restul întreprinderilor românești supuse procesului de “privatizare”.

Bursa, 04.06.2007

REAȚII ANTICAPITALISTE

Referindu-se la rezultatele referendumului din 19 mai a.c., într-un interviu acordat, recent, ziarului BURSA, domnul Dinu Patriciu vorbea despre existența la electoratul român a unor “reații anticapitaliste, canalizate de populismul demagogic în beneficiul propriu, fenomen care se întâmplă în toate țările din est”.

Conform Dicționarului Explicativ al Limbii Române, noțiunea de “capitalism” desemnează un regim economic și social care se bazează pe “proprietatea privată asupra mijloacelor de producție”. Ceea ce deosebește capitalismul de alte regimuri economice și sociale este caracterul privat al proprietății asupra mijloacelor de producție. Nu caracterul privat al proprietății în general, ci caracterul privat al proprietății asupra mijloacelor de producție. Proprietate privată a existat și în regimul economic și social comunist. Asupra bunurilor de consum: casă, autoturism, etc. Nu asupra mijloacelor de producție: clădiri, fabrici, uzine, mașini, echipamente. Care, de fapt, înseamnă capitaluri.

Proprietate privată a existat și în sclavagism, și în feudalism. În esență, în acele regimuri economice și sociale, proprietatea privată se întindea asupra resurselor naturale și asupra forței de muncă, asupra sclavilor și iobagilor. Avuția era creată de sclav (iobag) și de resursele naturale. Contribuția mijloacelor de producție la crearea de avuție era complet ne semnificativă.

În capitalism, rolurile s-au inversat. Principalul factor creator de avuție a devenit capitalul, mijloacele de producție. În mod natural, feudalul își sporea avuția, adică moșia și minele de aur și argint, prin războaie de cucerire, luând, când câștiga războiul, moșiile și minele altora.

În mod natural, capitalistul își sporește avuția, capitalul, valoarea mijloacelor de producție pe care le are în proprietate privată, prin acumulare, prin economisirea unei părți din veniturile pe care le-a creat, sub formă de profit, sau salariu, și investirea acestor venituri în noi mijloace de producție, noi capitaluri. Aceasta este legea fundamentală a capitalului și a capitalismului: sporirea continuă a valorii capitalului, a avuției productive utilizate în economie, prin acumulare, adică prin economisire și prin investire. Nu cu orice scop, ci cu scopul precis și concret al sporirii continue a veniturilor: atât a profiturilor, pentru

proprietarii privați ai capitalului, cât și a salariilor, pentru proprietarii privați ai forței de muncă.

În cei “17 ani de tranziție”, la care se referă domnul Patriciu în interviul menționat, am avut noi, aici, în România, un regim economic și social capitalist, adică unul bazat pe “proprietate privată asupra capitalului”, unul în care capitalul să fie rezultat al economisirii și investirii de venituri create în acești 17 ani de către proprietarii de capital? Evident, nu.

Cât la sută din valoarea capitalului, a avuției care formează patrimoniul companiei ROMPETROL a fost creat de domnul Patriciu în acești ultimi 17 ani de istorie economică românească? A devenit domnul Patriciu capitalist, adică proprietar privat al capitalului ROMPETROL muncind, producând venituri, economisindu-le și investindu-le? A cumpărat ROMPETROL-ul dând, în schimb, statului român, o sumă de bani cu care statul român să poată construi un alt ROMPETROL, sau o altă companie cu un capital egal cu al ROMPETROL-ului? Așa se face în capitalismul autentic, care este, prin natura lui, unul democratic, unul în care marea majoritate a capitalului se află în proprietatea mării majorități a cetățenilor. Marea majoritate a cetățenilor are capacitatea de a crea venituri, a economisi și investi, de a crea capital, de a deveni și rămâne proprietari privați de capital. Cu condiția ca regimul economic și politic să le permită, adică să le respecte drepturile și libertățile, să fie unul capitalist democratic.

Capitalismul instaurat în România postdecembristă nu este unul democratic, ci unul oligarhic. Electoratul român, ca și cel din alte țări foste comuniste – nu toate, vezi cazul ceh – nu are reacții și atitudini anticapitaliste, ci antioligarhice. Electoratul român nu se împotrivesc procesului de acumulare de capital și nici dreptului de proprietate privată asupra capitalului. El se împotrivesc acaparării de capitaluri prin hoție și înșelăciune, prin utilizarea statului ca instrument de deposedare a mării majorități a cetățenilor în beneficiul unui grup minoritar de oligarhi.

Dezvăluirea ingineriilor financiare prin care oligarhii României postdecembriste s-au îmbogățit cumpărând, pe nimic, capitalurile trecute, în mod abuziv, din proprietatea cetățenilor în proprietatea statului, urmată, eventual, de sancționarea autorilor acestor inginerii și de refacerea capitalurilor celor care au fost deposedați, nu este o “reacție anticapitalistă” și nici “populism demagogic”. Dimpotrivă. Poate fi începutul construcției adevăratului capitalism, cel democratic, și al unei guvernări competente și responsabile.

Bursa, 11.06.2007

INFLAȚIA CA INGINERIE FINANCIARĂ

Într-un articol intitulat „Inflația: cât bine și cât de rău ne-a făcut?“, publicat, recent, în Jurnalul Național, domnul Adrian Vasilescu, prim sfătuitor al primului bancher al țării, ne prezintă o foarte interesantă concepție asupra conținutului, cauzelor și consecințelor fenomenului pe care-l cunoaștem sub numele de inflație.

Aflăm de la domnul consilier guvernatorial că „Sigur, inflația a făcut și bine. În sensul că, fără inflație, nu am fi scăpat de gravul dezacord dintre bani (mulți) și mărfuri (puține)”. Deci, mai întâi, a fost oul, adică „gravul dezacord”. Cineva, cumva, ne-a adus în situația să avem prea mulți bani și prea puține mărfuri. Cine credeți că este acel cineva și ce a făcut acel cineva de ne-a lăsat cu mărfuri puține și cu bani mulți? Ei bine, autorul gravului dezacord dintre mărfuri și bani nu este nimeni altul decât ... marile întreprinderi de stat.

Acestea, marile întreprinderi de stat, ne spune domnul consilier, „au umflat prețurile, făcând inflație”. Din motive pe care domnul Vasilescu nu ni le dezvăluie, „marile întreprinderi de stat au stins motoarele competiției economice și au aprins un singur bec – prețul ... făcând inflație”.

Domnul consilier îmbină armonios teoria monetaristă asupra inflației cu aceea managerială. Dacă l-am crede pe domnul consilier, ar însemna să acceptăm că, înainte de inflație, marile întreprinderi de stat aveau motoarele competiției aprinse. Acestea au fost, însă, „stînse” de cineva, adică de managerii întreprinderilor în cauză. Caz clar de subminare a economiei naționale. Managerii marilor întreprinderi de stat au stins motoarele competiției economice, au produs tot mai puține mărfuri. Au generat, astfel, gravul dezacord dintre cantitatea de mărfuri (mai mică) și cantitatea de bani. Băieți deștepți, sesizând gravul dezacord, managerii marilor întreprinderi de stat „au umflat prețurile, făcând inflație” și scăpându-ne, astfel, de gravul dezacord.

Iată, deci, că, în concepția domnului consilier al guvernatorului Băncii Naționale a României, inflația are legătură cu cantitatea de bani în circulație dar nu are nimic de-a face cu BNR-ul, cu „producătorul” de bani, cu instituția care are autoritatea și responsabilitatea de a menține echilibrul între cantitatea de mărfuri și cantitatea de bani în circulație.

Este dreptul domnului consilier să creadă ce vrea și să-și apere șeful și instituția care îi plătește salariul. Cu o singură condiție: să respecte adevărul!

În ce privește inflația din economia românească postdecembristă, domnul Vasilescu și nu numai el trebuie să accepte, printre altele, și faptul că, în perioada 1990-2000, cantitatea de mărfuri, exprimată prin valoarea PIB-ului, s-a redus cu câteva procente, în timp ce masa monetară a crescut de mii de ori. „Gravul dezacord” nu a fost creat de reducerea cantității de mărfuri, ci de creșterea aberantă a cantității de bani în circulație. Nu managerii marilor întreprinderi de stat au sporit cantitatea de bani în circulație, în condițiile în care PIB-ul scădea, ci BNR-ul. Din inflație, profituri au făcut alții, nu întreprinderile statului român.

Întreprinderile de stat, și mari și mici, nu au făcut profit din inflație, nici curat, nici murdar. Inflația le-a împins, pe toate, în situația de a lucra cu pierderi, astfel încât să poată fi „privatizate” la prețuri de nimic.

Inflația nu este totuna cu creșterea prețurilor. O creștere a prețurilor de 2-3% pe an este absolut normală, ea reprezentând sporirea nivelului tehnic al bunurilor și serviciilor produse în economie. Inflația înseamnă creșteri mari de prețuri, în procente anuale exprimate cu două sau trei cifre, pentru mulți ani consecutivi. În această definiție, inflația a avut, are și va avea, întotdeauna, o singură cauză: creșterea cantității de bani în circulație peste nivelul cerut de cantitatea de mărfuri produse și tranzacționate în economie.

Inflația a fost și a rămas o inginerie financiară. Concepută și controlată de acea componentă a statului care are puterea de a emite monedă și puterea de a controla cantitatea de monedă în circulație. Această componentă a statului se numește bancă națională, sau bancă centrală. Prin inflație sunt redistribuite capitaluri – vezi „privatizările” postcomuniste – sau venituri – vezi raportul dintre salarii și profituri în economia românească din ultimele două decenii.

Inflația nu este o simplă joacă de copii, fie ei și manageri de mari întreprinderi de stat.

Bursa, 18.06.2007

PROBLEMA PENSIILOR LA ROMÂNII

Discuții aprinse în Parlamentul României referitoare la pensii și pensionari, mai exact la un proiect de lege care prevede o majorare substanțială a pensiilor, prin sporirea punctului de pensie la nivelul de 45 – 55 la sută din valoarea salariului mediu brut pe economie. Propunerea de sporire a punctului de pensie este susținută de PSD. Argumentul principal adus de PSD în acest demers legislativ pornește de la constatarea că raportul dintre pensii și salarii s-a deteriorat. În timp ce, în 1989, raportul dintre pensia medie și salariul mediu era de 46 la sută, în anul de grație 2007, acest raport a ajuns la 36 la sută. Prin creșterea punctului de pensie propusă de PSD, raportul dintre pensie și salariu ar fi restabilit la nivelul de 45 – 46 la sută, atât cât era în 1989. Aceasta ar însemna, însă, o creștere medie a pensiilor actuale cu circa 30 la sută. Iată că ne-au trebuit două decenii de “reformă” pentru ca, în ceea ce privește raportul dintre pensii și salarii, să ne întoarcem acolo de unde am plecat.

Prins, ca de obicei în ofsaid, primul ministru Tăriceanu, declarându-se profund îngrijorat și preocupat de soarta pensionarilor, ne reamintește că în timpul guvernării sale pensiile au cunoscut o creștere puternică, în termeni reali, cum îi place domniei sale să ne spună. În opinia sa, cel puțin, pentru moment, adoptarea propunerii făcută de PSD ar fi neavenită, deoarece economia nu ar avea resursele financiare necesare pentru o astfel de creștere a pensiilor.

Este adevărat că actualul guvern a sporit nivelul pensiilor, în termeni reali. Numai că această creștere se aplică la o bază minusculă. Când copilului îi apare al doilea dinte, creșterea numărului de dinți este de 200 la sută, dar când îi apare al douăzeci și patrulea dinte, creșterea este de numai 4 la sută.

Analizii economici din tabăra guvernamentală ne atrag atenția asupra faptului că, în prezent, raportul dintre numărul salariaților și cel al pensionarilor, este de 1 la 1. La un astfel de raport, aducerea pensiei medii la nivelul de 45 – 46 la sută din salariul mediu ar însemna creșterea contribuției de asigurări sociale tot la nivelul de 45-46 la sută din salariu, față de 29 la sută cât este în prezent. Ceea ce, evident, ar genera inflație și dezechilibre macroeconomice.

Raționamentul de mai sus este numai în aparență corect.

Realitatea este alta, mai complexă.

Între 1989 și 2007, s-a deteriorat nu numai raportul dintre pensii și salarii, ci și raportul dintre valoarea pensiilor și salariilor, pe de o parte, și valoarea profiturilor pe de altă parte. În 1989, ponderea salariilor și profiturilor în PIB era de 44 la sută. În 2007, această pondere a ajuns la sub 20 la sută. A crescut, în mod corespunzător, ponderea profiturilor. Creșterea cu 30 la sută a actualului nivel al pensiilor nu ar avea nici o influență asupra prețurilor, asupra inflației. Evident, cu condiția ca BNR să-și facă datoria, adică să nu arunce în circulație bani mai mulți decât are nevoie economia. Creșterea nivelului pensiilor ar avea ca efect creșterea cererii de produse și servicii necesare îmbunătățirii condițiilor de trai ale pensionarilor și reducerea cererii de vile și iahturi destinate consumului parazitat al cocoimii postcomuniste.

Știu că nu este ușor, dar va trebui să renunțăm la ideea că nivelul pensiilor actualilor pensionari este determinat de numărul actual de salariați, de nivelul salariilor acestora și de cuantumul contribuțiilor lor la fondul public de pensii. Este o idee falsă, mistificatoare, menită să ascundă marea crimă numită “reformă” și “privatizare”.

Nivelul pensiilor actualilor pensionari trebuie determinat prin luarea în considerare a contribuției făcute de ei la fondul public de pensii de-a lungul celor 30 - 40 de ani de muncă. În 1990, înainte de adoptarea legii 15/1990, statul român trebuia să calculeze valoarea fondului național public de pensii acumulat prin contribuția la acest fond a celor 8 milioane de salariați existenți la acel moment.

Fondul public național de pensii trebuia să devină acționar la societățile comerciale înființate din fostele întreprinderi de stat. Cele 8 milioane de salariați existenți în 1990 și-ar fi primit, astfel, pensiile din propriile lor contribuții, nu din contribuțiile celor care lucrează în prezent. Dacă luăm în considerare dinamica valorii capitalului celor 5 SIF-uri, de la înființarea lor până în prezent, atunci ajungem la concluzia că pensia medie plătită din fondul național public de pensii nu ar fi fost astăzi, în 2007, de 110,6 euro, ci de cel puțin 250 euro. Corespunzător, și nivelul salariilor ar fi fost de peste 500 euro, și nu de 311 euro, cât este astăzi.

Am fi ajuns aici și cu pensiile, și cu salariile, și cu întreaga economie dacă nu am fi creat numai 5 SIF-uri, ci 5000 de SIF-uri. Dacă am fi trecut în proprietatea privată a cetățenilor României nu 3 la sută, ci 100 la sută din capitalul acumulat de români până în 1989.

Adevărata problemă a pensiilor la români nu este cât la sută din salariu este pensia, ci cât la sută din capitalul acumulat din veniturile realizate de actualii pensionari le revine acestora sub formă de pensii și dividende. Capital care le-a fost furat de propriul lor stat.

Iată în ce perspectivă trebuie abordată problema pensiilor la români.

Bursa, 25.06.2007

DIN NOU DESPRE PENSII

Revin la problema pensiilor. Între timp, proiectul de lege propus de PSD a fost adoptat, în unanimitate, de camerele reunite ale Parlamentului României. Începând cu 1 ianuarie 2008, punctul de pensie va fi majorat la 37,5 la sută din salariul brut pe economie, față de 31 la sută cât este în prezent. Valoric, aceasta înseamnă 568 lei pentru un punct de pensie, față de 396 lei cât este în prezent. Deci, o creștere de 43 la sută.

Revin la problema pensiilor deoarece votul din Parlament a declanșat o adevărată isterie într-o bună parte a massmedia românești. Pentru Suzana Dobre și Sorin Ioniță, director executiv și, respectiv, director de cercetare la Societatea Academică Româna (SAR), propunerea PSD de majorare a pensiilor este „o aberație cu consecințe potențial dezastruoase”, „o demagogie feroce în politica internă”.

Pentru analistul economic Emil Stoica, decizia luată de parlamentari pentru creșterea pensiilor „este una populistă și de iresponsabilitate bugetară”. La domnul editorialist Bogdan Chireac, de la cotidianul Gândul, problema pensiilor capătă dimensiuni apocaliptice. PSD și PNL, ne spune domnul Chireac, “acționează politic exact ca Ștefan cel Mare când se lupta cu turcii: ard holdele, otrăvesc fântânile, pustiesc așezările”. Cam asta ar însemna noua lege pentru pensionari, care “nu se vor bucura de bani, fiindcă prețurile vor crește imediat”. Noua lege “va reaprinde inflația, va provoca amenzi de la Bruxelles pentru depășirea deficitului bugetar, va opri creșterea economică și investițiile străine”. Un adevărat dezastru național.

Desigur, rămâne ca timpul să valideze sau nu poziții de genul celor mai sus menționate.

Personal, sunt convins că, de această dată, Parlamentul României a luat o hotărâre corectă. Care va avea consecințe pozitive asupra economiei și societății românești.

Referitor la inflație, este greșită afirmația că majorarea pensiilor, sau a salariilor, determină, automat, creșterea prețurilor, apariția inflației. Prețul, ca și PIB-ul, nu este format numai din salarii și pensii. Mai cuprinde și profiturile. Creșterea unei părți, salarii și pensii, se poate realiza prin micșorarea celeilalte părți, profiturile. Fără modificarea întregului. Ca să folosesc un concept mult

îndrăgit de domnii “academicieni” Dobre și Ioniță, în perioada 1990-2000, s-a produs, într-adevăr, o imensă “ aberație ”: în timp ce salariile s-au redus la jumătate, iar pensiile la o treime, profiturile s-au triplat, astfel încât raportul dintre salarii și pensii, pe de o parte, și profituri, pe de altă parte, s-a redus catastrofal. Nu modificarea acestui raport a generat inflația devastatoare din ultimul deceniu al secolului trecut. Invers, inflația a fost instrumentul cu ajutorul căruia s-au diminuat salariile și pensiile, sporindu-se profiturile.

Atâta timp cât BNR-ul nu va mai arunca în circulație mai mulți bani decât are nevoie economia, creșterea salariilor și pensiilor nu va genera inflație, nici deficite bugetare, nici oprirea creșterii economice, nici oprirea „ invaziei ” de investitori străini de bună credință. Dimpotrivă.

Problema pensiilor românilor nu este, în primul rând, una justițiară, ci una de natură strict economică. Este greșit să raportăm valoarea pensiilor la valoarea salariilor. Valoarea pensiilor trebuie raportată la valoarea contribuțiilor pe care actualii pensionari le-au făcut la fondul public de pensii. Afirmatia că actualii pensionari sunt “ întreținuți “ de actualii salariați este una ticăloasă, menită să producă vrajbă între generația tânără și aceea vârstnică, să genereze dezbinare socială și națională.

Un calcul simplu ne arată că o persoană care a lucrat 40 de ani cu un salariu mediu de 250 de euro pe lună, a contribuit, el și angajatorul, la fondul de pensii cu o valoare egală cu 30 la sută din salariul său, este îndreptățită nu la o pensie egală cu o treime din salariul de 250 de euro, ci la o pensie cel puțin egală cu acest salariu. Chiar mai mare.

Actualii pensionari ai României nu au nevoie de pensii-pomană din partea actualilor salariați. Lor trebuie să li se restituie fondul de pensii de care au fost deposedați de statul român postcomunist.

Cerință care nu este nici „demagogie” nici „populism”, „nici aberație”. Este o condiție sine qua non a unei vieți economice, sociale și naționale sănătoase.

Bursa, 02.07.2007

BRANDUL DE ȚARĂ

Domnul Varujan Vosganian, ministrul economiei și finanțelor românești, începe să ne rețină atenția cu afirmațiile sale din ce în ce mai stranii și mai hazlii. După ce ne-a încântat cu demonstrația sa referitoare la taxa pentru prima înmatriculare a autovehiculelor, bazată pe funcții, axe, linii și unghiuri, și ne-a arătat cum creșterea cu 50 la sută a pensiilor devine sustenabilă datorită creșterii cu 10 la sută a PIB-ului, recent vorbărețul nostru ministru și-a lăsat admiratorii cu suflul la gură propunând ca brandul nostru de țară să fie ... Fondul Proprietatea.

“În loc de Dracula, spune domnul Vosganian, eu propun Fondul Proprietatea. Este o inițiativă unică, de o mare forță economică, care reunește companii dintre cele mai puternice. Este o reprezentare a forței economiei românești”. Domnul ministru spune 1,5 adevăruri în cele trei propoziții citate. Are dreptate când afirmă că Fondul Proprietatea este “o inițiativă unică”. Are, însă, numai pe jumătate dreptate când afirmă că Fondul Proprietatea este o “reprezentare a forței economiei românești”. Este o reprezentare a economiei românești actuale, dar nu a “forței”, ci a putreziciunii acesteia.

Și după cunoștințele mele, Fondul Proprietatea este o “inițiativă unică”. Este o creație unică și în istoria noastră, a românilor, și în istoria lumii. Este cea mai abjectă inginerie financiară pusă la cale vreodată de mintea omenească. Este o capodoperă a tehnicii mistificării și manipulării conștiinței umane.

Fondul Proprietatea este prezentat omenirii ca fiind un vlăstar legitim și natural al pieții de capital din România, un fond de investiții care reprezintă avuția acumulată de oameni muncitori și cumpătați, care s-au hotărât să-și păstreze și să-și sporească această avuție într-una dintre formele moderne de administrare a capitalului - fondurile de investiții. În realitate, Fondul Proprietatea este creația ultimă și cea mai expresivă a monstruosului proces prin care poporul român a fost deposedat de avuția productivă creată de el de-a-lungul istoriei.

Cine sunt investitorii, adică proprietarii Fondului Proprietatea? Sunt cetățeni, actuali, sau foști, ai României care au fost deposedați de bunurile lor de către statul comunist, stat care a trecut aceste bunuri în “proprietatea întregului popor”. De acolo, din proprietatea întregului popor prin ingineria cunoscută sub numele de “reformă” și “privatizare”, bunurile în cauză au fost, mai întâi,

trecute în proprietatea “privată” a statului român postcomunist și, de acolo, în proprietatea privată a guvernanților.

Căpătând un gust acut pentru proprietatea privată, noi proprietari ai vechilor proprietăți au hotărât că vechii proprietari și /sau moștenitorii acestora trebuie despăgubiți pentru proprietățile lor intrate în curtea noilor guvernanți-proprietari. Cum și cu ce să se facă despăgubirea? Foarte simplu. Cu capitalul acumulat din veniturile create de cetățenii României în perioada 1949-1989, în miile de fabrici și uzine trecute, din proprietatea comună a cetățenilor, în proprietatea privată a statului postcomunist. Creăm Fondul Proprietatea, pe care îl facem proprietarul fabricilor și uzinelor create de români sub regimul comunist și îi facem proprietari ai Fondului pe cei ale căror averi le-am acaparat noi, guvernanții postdecembriști.

“Opera” este, într-adevăr, ingenioasă. Demnă de Cartea Recordurilor. Direct, sau indirect, prin moșteniri sau încuscări, proprietarii Fondului Proprietatea, ai companiilor “puternice”, cum le numește domnul Vosgarian, au redevenit și proprietarii bunurilor confiscate de statul comunist. La vremuri noi, tot noi. De pierdut a pierdut numai poporul român care a muncit de pomană o jumătate de secol.

Aici mă depărtez de „axa” de gândire a domnului ministru. Oricât de ingenioasă ar fi capodopera numită Fondul Proprietatea, nu mi se pare că ea este reprezentativă pentru poporul român, nu poate fi brandul țării acestui popor. Poate fi, cu siguranță, brandul regimului politic român postcomunist. Cred că poporul român are multe are alte “variante” de brand pentru țara lui. Îi stă la dispoziție, de exemplu, coloana infinitului, pasărea măiastră, Grădina Maicii Domnului.

Bursa, 09.07.2007

UN ÎNVĂȚĂMÂNT RELEVANT

Am fi răutăcioși dacă nu am recunoaște inventivitatea domnului Traian Băsescu și a echipei sale de consilieri de la Palatul Cotroceni în regizarea spectacolelor mediatiche prin care președintele rămâne în permanent contact cu electoratul său, căruia îi spune, aproape zilnic, trei lucruri: primul este acela că el, președintele nostru, cunoaște toate necazurile cu care ne confruntăm în această etapă a tranziției noastre către nicăieri. Al doilea adevăr pe care ni-l spune președintele este acela că domnia sa ne oferă și soluțiile, modalitățile prin care am putea scăpa de necazuri. Al treilea lucru pe care îl aflăm cu ocazia ieșirilor la rampă ale domnului președinte este că soluțiile oferite de domnia sa nu sunt puse în practică din cauza Parlamentului și a Guvernului.

Pentru construcția conținutului discursurilor prezidențiale sunt create „comisii” care produc „rapoarte” prezentate spre luare la cunoștință și spre „dezbateri publice”. Pentru fiecare comisie-raport, domnul președinte ne vizitează, de regulă, pe sticlă, de cel puțin trei ori: o dată ca să ne anunțe înființarea comisiei prezidențiale și a domeniului care urmează să fie „diagnosticat”; a doua oară să ne anunțe că găina a ouat, adică raportul a fost finalizat și urmează să fie dispus dezbaterii publice; la a treia întâlnire cu noi, președintele ne aduce la cunoștință că dezbateri publice a confirmat diagnosticul și soluțiile propuse de comisia prezidențială. După care, noi rămânem cu necazurile, parlamentarii și miniștrii cu afacerile, iar domnul președinte cu pregătirea următorului spectacol.

În ultima săptămână, domnul Traian Băsescu ne-a invitat să participăm la spectacolul declanșat de publicarea raportului „România Educației, România Cercetării”, un document de 31 de pagini, elaborat de o comisie prezidențială, formată din 12 profesori universitari și cercetători, condusă de un fost ministru al învățământului. Autorii raportului, dar și alți „analști” și „moderatori” au fost chemați la ziare, la posturi de radio și televiziune să ne spună că la ora actuală învățământul românesc are patru caracteristici distincte. Nici trei, nici cinci. Numai patru. Conform raportului și discursului prezidențial, actualul învățământ românesc este: nerelevant, neeficient, inechitabil și de slabă calitate.

Am căutat, cu multă atenție, și în raportul menționat, și în multe dicționare, cum ar putea un sistem de învățământ să fie de bună calitate, dacă este neeficient și inechitabil. Tot așa cum un sistem de slabă calitate ar putea fi unul eficient

și echitabil. Nu am reușit să intru în creierele autorilor raportului. Poate acolo, calitatea slabă ar putea coexista cu eficiența și echitatea.

În DEX (Dicționarul Explicativ al Limbii Române) am găsit, însă, că „a releva” înseamnă „a pune în lumină”, „a pune în evidență”. În raportul comisiei prezidențiale formată din cei 12 profesori universitari și cercetători și condusă de un fost ministru al învățământului am aflat că „învățământul românesc este nerelevant în raport cu economia și societatea viitorului”. Îi invit pe cititorii mei să traducă ce au vrut să spună domnii profesori universitari atunci când au scris că învățământul nostru „nu relevă”, „nu scoate în evidență” ceva în raport cu economia și societatea viitorului,

În susținerea tezei lor științifice mai sus citată de mine, autorii raportului ne prezintă nivelul unor indicatori ai calității învățământului de la noi comparativ cu nivelul mediu al acestor indicatori în Uniunea Europeană: părăsirea prematură a sistemului de educație (23,6% la noi, față de 14,9% la nivelul UE); ponderea populației de 22 de ani care a absolvit cel puțin liceul (66,5% la noi, față de 77,3% la nivelul UE); proporția absolvenților în domeniul matematică, științe și tehnologie (23% la noi, față de 24,1% la nivelul UE); participarea adulților la educația permanentă (1,5% la noi, față de 10,8% la nivelul UE). Situația descrisă de aceste cifre era foarte bine cunoscută de români cu mult înainte de constituirea comisiei prezidențiale care s-a chinuit să „producă” raportul la care ne referim.

Cifrele mai sus prezentate pun în evidență, relevă, un cu totul alt adevăr decât cel pe care vor să ni-l bage în cap membrii comisiei prezidențiale. Adevărul că învățământul românesc pune în evidență caracterul bolnav, putreziciunea economiei și societății românești.

De ce să învețe copiii și adulții României dacă ei văd că accesul la prosperitate se face prin hoție și înșelăciune, nu prin muncă și inovație? Nu mai bine părăsesc prematur școala și intră în „ucenicie” în comerțul cu droguri, ori în slujbe bine plătite de cămătari, recuperatori, etc.? De ce să se chinuiască dascălul român să ridice calitatea actului de învățare dacă el nu câștigă într-o viață cât câștigă într-o zi „băieții deștepți” făcând afaceri cu statul? Dacă el poate să câștige într-o oră de meditație cu odrasla unui îmbogățit din „privatizări” cât poate câștiga din salariul său într-o lună?

Sistemul de învățământ este cât se poate de relevant pentru starea actuală a societății românești. El este inefficient, inequitabil și corupt deoarece economia românească actuală este inefficientă, inequitabilă și coruptă.

Învățământul românesc nu poate fi îmbunătățit prin rapoarte și comisii prezidențiale. Nici prin vreun pact național pentru educație, oricât de transparent ar fi el. Învățământul românesc se va schimba în bine atunci și numai atunci când în România va funcționa o economie democratică și performantă, bazată pe muncă, inovație și economisire. Nu pe hoție și înșelăciune.